

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

S . M . S H A D E

Parker

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Parker
Striking Back Üçüncü Kitap
Yazan
S.M. Shade

Telif Hakkı© 2015 S.M. Shade

Kapak Tasarımı Kellie Dennis tarafından Book Cover by Design'da yapılmıştır: www.bookcoverbydesign.co.uk

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Birinci Bölüm

Macy

Kapının arkamdan kapanması beni ürpertiyor. Neredeyse metalin metal üzerinde çıkardığı gürültülü bir çınlama duymayı bekliyordum, çünkü kendimi bir mahkum gibi hissediyorum. Suçlu olan o, ama ben hapsedildim.

Melodramatik davrandığımın farkındayım. Ben mahkum değilim. Aslında, arkadaşım Evie bana bu yerden bahsettiği için çok şanslıyım. Üç erkek kardeş tarafından işletilen Striking Back, istismara uğramış kadınlar için bir sığınma evi ve şimdilik burası benim evim. İstismara uğramış bir kadın, ben bu muyum? Yirmi üç yaşında olmak istediğim şey tam olarak bu değildi.

Her zaman benden bekleneni yaptım. Liseden mezun oldum ve üniversiteye gittim. Editör olarak çalışmam beni meşgul ediyor ve beladan uzak tutuyor. Zeki ve akli başında biri olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor ama öyle olsaydım buraya düşmezdim.

Beni yanlış anlamayın, burası güzel bir yer ve inanın bana, minnettarım. Al aklını kaçırıp suratıma iki yumruk attıktan sonra oradan çıkmak zorunda kaldım. Bir arkadaşşımda kalmayı denedim ama onun dairesinin önünde kamp kurdu. Beni işe kadar takip etti, dönüşümlü olarak onu geri almam için yalvardı ve teslim olmadıgımda beni tehdit etti.

Uzaklaştırma emri sadece onu öfkelenendirirdi, bu yüzden polisi aramak yerine buraya geldim. Yatağın altına sinmiş korkak bir çocuk gibi saklanmak için. Bu beni pek gururlandırmıyor. "İşte odan, canım," diye cıvıldıyor ev annesi Bayan Den, kendimden nefret eden düşüncelerime bir son vererek. "Akşam yemeği saat altı buçukta. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Odamı keşfetmem için beni yalnız bırakmadan önce bana gülümsüyor.

Basit ama temiz bir oda ve bir yabancıyla aynı odayı paylaşmak zorunda olmadığım için memnunum. İki kişilik yatak bir duvara yaslanmış, temiz çarşafarla örtülmüş ve neşeli sarı bir yorganla kaplanmış. Ahşap bir şifonyer ve küçük bir komodin mobilyaları tamamlıyor. Bayan Den, koridorun karşısındaki banyoyu iki kalan iki kadınla paylaşacağını açıkladı.

kötü bir yer değil, bana biraz üniversiteyi hatırlatıyor ama yine de içimde bir öfke kabarıyor. Neden burada yaşamak zorundayım? Kendi başımın çaresine bakmak için bu kadar çok çalışmışken neden bir hayır kurumuna bağımlı olmak zorundayım? Bankada bir daire ya da ev kiralayacak kadar param var ama sorun para değil.

Sorun Allen Pearson. Nereye gidersem gideyim beni bulacağından eminim, bu yüzden o ortadan kalkana kadar yeni hayatım bu olacak. En azından işim bana evde çalışma lüksü veriyor. Bavulumu açıyorum ve içindeki düzensiz karmakarışık eşyalara bakıyorum. Fazla bir şey alacak vaktim . Birkaç kıyafet, dizüstü bilgisayarım, telefonum ve birkaç banyo malzemesi şu anda sahip olduğum tek şey. Neyse ki Evie bana Kindle'ını ödünç verdi, yoksa sıkılırdım.

Fiziksel ve duygusal olarak bitkin bir halde yatağa uzanıp gözlerim ağırlaşana kadar kitap okuyorum. Nerede olduğumu anlamaya çalışırken uyandığım anda beni korku kaplıyor. Telefonumdaki saat bana saatin biri geçtiğini söylüyor ve midem gurulduyor. Bütün gün bir şey yemedim. Belki mutfakta biraz fıstık ezmesi ya da kraker falan bulabilirim.

Koridor loş ve sessizlik ürkütücü. Belki de bilmediğim bir yerde olduğum içindir. Kendimi gündüz odasından geçip endüstriyel mutfığa giren bir hırsız gibi hissediyorum.

Buzdolabının içindekileri incelerken boğazımdan gelen bir ses neredeyse tavana çarpmana neden oluyordu. "Sen! Neredeyse altıma işiyordum!" Nefes nefese kaldım, beynimden ağızma giden filtre devreye giremedi.

Derin bir kıkırdama odayı dolduruyor ve tezgahda oturan gölgeli figüre ters ters bakıyorum. "Özür dilerim."

"Bana kim olduğunu ve kendimi bıçak ya da peynir rendesi gibi bir şeyle silahlandırmam gerekip gerekmediğini söylemek ister misin?"

"Peynir rendesiyle kimseye zarar veremezsin."

"Ne kadar alçaktan rendelediğine bağlı."

"Ah." Ayağa kalkıyor ve karanlıkta bile iri bir adam olduğunu görebiliyorum. Işığı açtığında midem yavaşça kendini düzeltmeden önce devriliyor. Karanlıkta tanışmamız çok iyi oldu. Onu gün ışığında görmüş olsaydım, hâlâ konuşmaya çalışıyor olurdum.

"Ben Parker Reed. Jensen'ın ailevi bir acil durumu vardı, bu yüzden güvenliği ben ."

"Mason'ın kardeşi mi?" Ben soruyorum. Bu pek çok şeyi açıklıyor. Reed kardeşler muhteşem olmalarıyla tanınırlar. Ev'in erkek arkadaşı Mason burayı işletiyor ve kendisi yürüyen bir ıslak rüya.

"Bu şekilde bilinmekten hoşlanmıyorum," diye cevap veriyor, kalın, yontulmuş dudakları muzip bir sırıtışla kıvrılıyor. "Ama evet. Sen Evie'nin arkadaşısın, değil mi?"

Başımı sallıyorum, tamamen o soluk mavi gözlere dalmışım. Bu mavi renge ne diyorsunuz? Bunun için bir kelime olduğundan bile emin değilim. Gök mavisi mi? Okyanus mavisi? Sik beni diyeceğim, çünkü bende çılgılık atma isteği uyandıran şey bu. "Macy Tanner."

Elini uzatıyor ve dövmeli pazusunun esnemesi beni büyülüyor. Lanet olsun. El sıkışmam gerekirken bakıyorum. Sırıtışı bana yakalandığımı söylüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Evie'nin arkadaşı."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Mason'ın kardeşi."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Aç mısın?" "Uh...evet. Akşam yemeğinde uyuyakalmışım, o yüzden bir şeyler atıştırayım dedim. atıştırmalık."

"Sana iyi malları nerede tuttuklarını göstereyim." Bana göz kırptıyor ve başka bir büyük buzdolabına doğru yürüyor. Kim bilir ne var diye etrafı karıştırdıktan sonra mikrodalgaya bir tabak attı.

Mutfakta çoğu erkeğin sahip olamayacağı bir zarafetle hareket ederken güzel şeylerine bakmamaya çalışıyorum. Kendime hakim olmalıyım. Erkeklerle asla bu şekilde tepki vermem. Al'ın saçmalıklarından sonra, penisi herkes düşmanım olmalı. "Ne içmek istersin?" diye soruyor, ikinci tabağı mikrodalgaya atarken. "Kola, buzlu çay, su?"

"Su iyi, teşekkür ."

Tiz bir bip sesi odayı dolduruyor ve kızarmış tavuk, patates püresi ve yeşil fasulye ile dolu iki tabak getiriyor. "Vay canına," diye bağıryorum, tezgahın karşısına oturuyorum. "Fıstık ezmesinden daha iyi."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Kötü bir gün geçirmiş gibi . Yemek beni her zaman ."

Parmaklarım gözümün altındaki morluğa sürtünüyor. "Daha iyilerini yaşadım." Gözlerinin içine bakıyorum, bu adamın beni bir daha dönmeyecek bir tip olarak göreceği düşüncesine katlanamıyorum.

istismar edilmek. "Bana ilk vurduğunda ayrıldım. Daha önce hiç şiddet uygulamamıştı."

"Seni ciddi şekilde yaralamadan önce doğru kararı verdiğine sevindim." Sesi yumuşar. "Şu anda her şey bok gibi görünüyor ama daha iyi olacak. İştahlı olduğunu görmek güzel."

"Her zaman iştahlıyımdır," diye homurdanıyorum, gülerek.

"Korkmuyorum
yiyin."

"Senin kadar küçük mü?" Gözlerinde eğlence dans ediyor. Ben Ne kadar yersem yiyeyim hep zayıftım. "Yüksek metabolizma sanırım."

"Burası da aynı. Sanırım gözüme kestirdiğim çikolatalı turtta için yerimiz olacak."

"Çikolatayı asla geri çevirmem."

* * * *

"İşine dönmene izin vermeliyim," diyorum isteksizce, çikolatalı turtamdan son ısırığımı alırken.

Kıkırdıyor ve yanağında küçük bir gamze beliriyor. "Çalışıyorum. Kameraları izleyen bir adamımız var ve alarm da devrede. Bir sorun çıkarsa diye yanımızda biraz kas gücü bulundurmak istiyoruz."

Küçük mü? Bu adam tam bir kas yığını. "Sık sık sorun çıkar mı?" "Hayır." Bulaşıklarımızı bulaşık makinesine atıyor, ben de bulaşıklarımızı siliyorum.

Tezgâhtaki kırıntıları. "Kapımıza gelen birkaç pislik oldu ama daha ileri gidemediler. Burası güvenli."

"Al beni burada arayacağını asla bilemezdi. Kendimi güvende hissediyorum." "Güzel." Yine büyüleyici bir gülümsemeyle karşılandım. "Ben gidiyorum.

gündüz odasında film izleyebilirsin. Eğer yatağa dönmeye hazır değilsen, bana katılabilirsin."

"Eğer yoksa. Tamamen uyanığım."

"Arkadaşım olduğu için mutluyum."

Onu gündüz odasına kadar takip ediyorum ve DVD'yi oynatıcıya yerleştirirken televizyonun önündeki küçük kanepeye yerleşiyorum. "Ne izliyoruz?"

"Tüm zamanların en iyi filmi."

"One Flew Over the Cuckoo's Nest?"

"Dövüş Kulübü." Tabii ki onun favorisi.

"Hmm, hiç izlemedim."

"Senin filmin için de aynı şey geçerli."

"Nicholson'ın en iyi halini kaçıırıyorsun," diyorum ona, bir yastıkla kıvrılıp yatarken.

"Bu film bu geceden sonra listenin başında yer alabilir," diye uyarıyor yanıma oturarak. Film ilginç olsa da gözlerimin ağırlaştığını hissediyorum ama uyanık kalmak için elimden geleni yapıyorum. Elimden gelenin en iyisi berbat.

Bildiğim bir sonraki şey, odamın perdeleri arasından sızan ince ışık ve yatağa indirilmem. Parker beni bir çocuk gibi yatağa taşıdı. "Beni buraya kadar taşımak yerine uyandırmalıydın," diye mırıldanıyorum.

"Senden daha ağır boks eldivenlerim var. Biraz uyu."

"İyi geceler."

"İyi geceler, Macy."

Kapımdaki tıkırtı beni uyandırana kadar ışık gibi baygınım. "İçeri gel," diye mırıldanıyorum, yatakta doğruluyorum.

Bayan Den'in nazik gözleriyle karşılaştım. "Sadece seni kontrol etmek istedim canım. Akşam yemeğinde ya da kahvaltıda yoktun. Yemek yemelisin."

"Teşekkür , ben iyiyim. Dün gece uyuyamadım ve aşağı indim. Parker bana yemek hazırladı." Telefonuma baktım. "Özür dilerim, bu kadar geç uyumak istememiştim."

Yatağımın kenarına tünedi. "Endişelenme. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Kadınlar ilk geldiklerinde genellikle odalarına saklanmak isterler ama izole olmak depresyona yol açabilir."

Bu kadar ilgili olması çok tatlı. "yok, söz veriyorum." "Tamam o zaman. Uyanmana izin vereceğim. Mutfakta kahve var." "Teşekkür , Bayan Den. Her şey için."

"Bir şey değil, tatlım."

Saat ona kadar uyumanın avantajları var. Banyo boştu ve uzun, sıcak bir duş aldım. Üzerime bir kot pantolon ve tişört geçirerek günle yüzleşmek üzere aşağıya iniyorum. Gündüz odası boş ama

Sesler, iki kadının bir masada oturmuş kağıtları düzenleyip zımbaladığı bitişikteki büyük bir odadan geliyor.

"Merhaba, sen Macy olmalısın," diye selamlıyor bayanlardan biri.

"Ben Georgia." "Ben de Molly," diye konuşuyor diğeri. İkisi de yüzündeki çürüğü

Yüzümde bir acıma ifadesi vardı.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Yardım edebilir miyim?" Molly'nin yanına oturarak sordum.

Uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru tarıyor.

"Elbette. Bu bağış toplama broşürlerini bir kayıt sayfasına zımbalıyoruz. Bayan Den daha sonra bunları gönüllülere dağıttırarak."

Akılsızca çalışırken ve dostça sohbetlerde kendimi kaybediyorum. Buraya geldiğimde ezilmiş zavallı kadınlarla dolu gerçekten iç karartıcı bir yer bekliyordum ama hiç de öyle değil. Aile içi istismar mağdurlarını hep, kaçmadan önce yıllarca şiddet uygulayan kocalarıyla uğraşan tipik hırpalanmış ev kadınları olarak hayal ederdim. Ama görünen o ki benim hikayem de yaygın.

Molly de takip eden pislik bir eski erkek arkadaşından korunmak için burada. Georgia'nın hikayesi daha yıkıcı ve kocasının dört yaşındaki kızını taciz ettiğini ve mahkemenin hala ziyarete zorladığını anlatırken gözlerim doluyor. "Burada kalmak onu güvende tutuyor" diyor. "Büyüene kadar onu saklamam gerekiyorsa, saklayacağım."

"Sana sahip olduğu için çok şanslı," diyerek elimi onun elinin üzerine koyuyorum ve küçük bir gülümsemeyle ödüllendiriliyorum.

Bayan Den öğle yemeğinin hazır olduğunu duyuruyor ve yemek odasına geçiyoruz. Sadece birkaç sakin . Sanırım bazıları barınak dışında bir iş bulmuş. Odanın bir tarafındaki uzun ve alçak bir masada iki bayan, okul çağındaki dört çocukla birlikte oturuyor. Herkes neşeli, yemek yerken konuşuyor ve gülüyorlar. Belki burası o kadar da kötü değildir.

Sonraki birkaç gün boyunca bir rutine oturdum. Uyanıyorum, duş alıyorum, yemek yiyorum ve öğle yemeğine kadar dizüstü bilgisayarımda çalışıyorum. Bayan Den'in öğle yemeğini hazırlamasına yardım ettikten sonra akşamın erken saatlerine kadar çalışıyorum. Akşamları diğer sakinlerle sohbet ederek, kart oynayarak ya da televizyon izleyerek geçiriyorum. Rahat ve güvenli bir ortam ama dışarı çıkmak için can atıyorum.

Gönüllüler Eagle Creek Park'a gününbirlik bir gezi düzenleyeceklerini duyururlarsa hiç tereddüt etmeden katılırım.

Burada yaşayan çocukların dayanıklılığı beni hayrete düşürüyor. Tanıdıkları her şeyden ve herkesten koparıldıktan sonra hala gülüp oynuyorlar. Jamie adında tatlı küçük bir kız yere oturmuş, tırnaklarını ısıltılı bir pembeye boyarken küçük elini dizime dayamış. "Anne, akşam yemeği için Pizza Hut alabilir miyiz?"

Annesi Lana, hukuk ve etik ders kitabından başını kaldırıp bakıyor. "Üzgünüm, fıstık. Ne paramız yetiyor ne de buraya getirebiliyoruz."

Jamie'nin alt dudağı patlar. "Eskiden her Cumartesi Pizza Hut yerdik."

"En sevdiğin pizza türü nedir?" Tırnaklarını kurutmak için üfleyerek soruyorum.

"Sosis ve peynir. Çok ." Küçük gözleri kafasının içinde . Bu doğuştan bir drama kraliçesi.

"Benim favorim pepperoni."

"Dilimi yakıyorlar," diyor yüzünü buruşturarak. "Anne!" Ayağa fırlıyor, tüm pizza düşüncelerini unutuyor ve annesine doğru zıplıyor. "Bak! Işıl ışıl parlıyorlar. Ayak parmaklarımı yapar mısınız?"

Lana kızına gülümsüyor ve ders kitabını bir kenara bırakıyor. "Elbette, bebeğim."

Aklıma küçük kızın gününü aydınlatmak ve beni bu kadar sıcak karşılayan bu harika kadınlara biraz olsun geri vermek için bir şey olduğu geliyor. On beş sakın için pizza siparişi vermemin mümkün olup olmadığını öğrenmek için Bayan Den'in peşine düşüyorum.

"Jamie seni etkiledi, değil mi?" Başını sallarken buruşuk yüzü eğlendiğini gösteriyor.

"Onlar için güzel bir şey yapmak istiyorum. Herkes bana karşı çok iyi davrandı."

Bana sıcak bir sarılma verdiğinde hazırlıksız yakalandım. "Bir telefon edeyim."

Bir saat sonra Parker, kollarında beş büyük pizzayla bir seksilik bulutu içinde kapıdan içeri giriyor. "Hey teslimatçı," diye takılıyorum, o siktiğimin gözleri üzerime dikildiğinde sesimdeki titremeyi duymamasını umarak.

"Bunun senin fikrin olduğunu duydum," diye cevap veriyor ve kutuları mutfak tezgahının üzerine koyuyor.

"Jamie gerçekten Pizza Hut istiyor." Gülerek ona yemek parasını uzatmaya çalışıyorum. "İçin teşekkürler."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve paraya doğru başını sallıyor. "Ben hallederim."

"Ne? Hayır, onları sipariş eden bendim." "Çok tatlısın ama S.B.nin parası yeter."

Yapamayacağımı mı düşünüyor? Beni zor durumdaki çaresiz bir genç kız gibi gördüğünü fark ettiğimde öfke ve utanç içime hücum ediyor. Neden görmesin ? Nerede bir bak. "Parayı al, Parker. Diğer sakinler için güzel bir şey yapmak istiyorum ve sen bunu mahvediyorsun. Benim bir işim var. Bunu karşılayabilirim."

Elimden banknotları alıp kulağıma fısıldamak için eğildiğinde sırtışı çileden çıkarıcı, "Biliyor musun, sinirlendiğinde kulaklarının ucu pembeleşiyor. Bu çok tatlı."

tekmelesem mi yoksa yalasam mı bilemiyorum. Sonunda diplomatik olmaya çalışıyorum. "Kalıp biraz pizza yemek ister misin?"

Bir yığın tabak ve büyük bir kase salata izliyor. "Keşke yapabilsem ama gitmem gerek." Arsız sırtışını görünce midem sıkışıyor. "olsun, Macy."

Parker

"Unut bunu, Alex. Gey bara gitmiyorum. Benimle Hype'da buluş. Dans pisti var, hoşuna gidecek."

Alex telefona, "Peki," diye homurdanıyor. "Saat onda buluşuruz." "Güle güle, salak."

"Görüşürüz, göt ."

Telefonumun bitirme tuşuna basıyorum ve spor salonundaki çizgi antrenmanlarına geri dönüyorum. Belki Mason'ın cüssesine sahip değilim ama onun kadar güçlüyüm. Gerçekten, kimin tıraş edilmiş goril gibi bir göğse ihtiyacı var ki?

"İyi akşamlar Parker," diye selamlıyor Janice, çantasını ön masaya atarken. Anna ayrıldıktan sonra Mason onu geçen ay işe aldı. Tamam, belki de

istifasını vermedi, bana pislik derken ön camı kırdı. Hayret bir şey. Tanışmamızdan iki gün sonra onunla bir kez yattım ve çocuklarımızın neye benzeyeceğinden bahsediyordu. Kibarca bir ilişkiyle ilgilenmediğimi tekrar açıkladım ve her yer cam oldu.

Yemin ederim Mason Janice'i büyükannem olacak yaşta olduğu için işe aldı. Onu eve götürürsem yeme ihtimali yok. "Bugün cuma gecesi. Randevun yok mu senin?" Janice alay ediyor.

"Evet. Sadece henüz bilmiyor," diye cevap veriyorum sırtarak. "Güzel bir genç bayan bulup yuva kurmalısın," dedi. Dersler. "Jigolo gibi davranmayı bırak."

Gülerek ellerimi açıyorum. "Jigololar ücretlidir, Jan. Ben değerli ve ücretsiz bir hizmet sunuyorum."

"Aletin düşene kadar." Altmış yaşında bir kadının çük dediğini duymak gibisi yok. Janice birinin tatlı yaşlı ninesi gibi görünüyor, ama ağzından ne çıkacağını asla tahmin edemezsiniz. O harika biri.

"Ben malları koruyorum. Mason bir saat kadar sonra ders vermeye gelecek," diyerek konuyu değiştiriyorum. "O zamana kadar burası sessiz olmalı."

Bana salladı. "Ben iyiyim. Git buradan ve biraz eğlen. Gençlik sonsuza dek sürmez."

"Evet, hanımefendi."

* * * *

Hype çiftlerle, mümkün olduğunca az giyinen kadınlarla ve onları sarhoş edip soymak isteyen erkeklerle tıklım tıklım dolu. Kulüpte takılmayı pek sevmem ama gece için bir kız bulmak için en iyi yer burası. Bütün gece için değil.

Tanımadığım bir garson masamıza yaklaşıyor. "Sana ne getireyim, tatlım?"

"Jack ve kola. İki tane olsun lütfen," diye cevap veriyorum ve kapıdan içeri giren Alex'e el sallıyorum.

". " Çok yüksek topuklu ayakkabılarıyla ayaklarını sürüyerek uzaklaştı ve ben de kışını kontrol etme şansı buldum. Fena değildi. Uzun, koyu renkli

Saç bana Striking Back'teki yeni kadını düşündürüyor. Macy. Uzun siyah saçlı, soluk tenli ve kahve rengi gözlü. Onun bir asistan olduğunu kendime sürekli hatırlatmak zorunda kaldım. Tamamen yasak bölge. Yatıp kalkan bir pislik olabilirim ama yardım ettiğimiz kadınlardan asla faydalanmam.

Alex garson kıza teşekkür ederek tabureye yerleşiyor. "Cooper bize katılmak için yolda. Kendin gibi davranmamaya çalış."

"Sakin ol, seni erkek arkadaşının önünde utandırmayacağım." "Erkek arkadaşım değil. En azından şimdilik. Ama ondan hoşlanıyorum."

"Onu daha sikmedin mi?"

Alex benden bıkmış gibi başını sallıyor ama dudakları kıpırdıyor. Erkeklerden hoşlandığı için hayatında çok şey yaşadı, bu yüzden benimkini konuştuğumuz gibi onun seks hayatı hakkında da konuşabiliyor olmamızın onu mutlu ettiğini biliyorum. Erkeklerin anal seks konusunda neden bu kadar titiz olduklarını anlamıyorum, üstelik çoğu kadınla bu şekilde birlikte olmuşken. Ve gerçekten, pislik pisliktir.

"Birkaç kez." Hafif bir kızarıklık yanaklarında geziniyor. İkiz olabiliriz ama Alex ve ben daha farklı olamazdık. Hani hep sessiz tiplere dikkat et derler ya? Kardeşimden bahsediyorlar.

Son derece şefkatli, utangaç biri gibi görünüyor ama Mason'la ikimizin toplamından daha sinirli. "Bugün Mason'dan haber aldın mı?" diye sorarak konuyu değiştiriyor ve garsona iki içki daha getirmesini işaret ediyor.

"Birkaç saat önce. Oldukça üzgün, sadece yalnız kalmak istiyor." Ne hafta sonuydu ama. Yardım amaçlı su parkı günümüz, psikopatın biri Mason'ın kız arkadaşı Everly'yi boğmaya çalışınca bir felakete dönüştü. Sonra Mason öğleden sonra arayıp yeraltı operasyonumuzdan bahsetmesi gerektiğini söyledi.

"Kız arkadaşı onu kız ticareti yapmakla suçladı. Bu acıtmış olmalı. Yarın onu kontrol etmeliyiz." Dalgalı kahverengi saçlı, zayıf bir adam masamıza doğru yöneliyor. "Bu güzel çocuk senin adamın olmalı," diye takılıyor, dans pistinde ilerlerken ona doğru başımı sallıyorum.

"Uygunsuz bir şey söylersen buradaki her hatuna yengeçlerin ve üç gayrimeşru çocuğun olduğunu söylerim," diye mırıldanıyor.

sevgilisine gülümserken nefes alıyor. Sarıldılar ve Alex bana eliyle işaret etti. "Cooper, kardeşim Parker'la tanış."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Cooper yanağındaki gamzeyi göstererek sırtıyor. "İkinizin ikiz olduğunu asla bilemezsiniz."

Mason ve benim koyu renk saçlarımız ve mavi gözlerimizle birbirimize daha çok benzediğimiz doğru. Çocukken Alex'e onun bir çöp konteynerinde bulunduğunu ve bu yüzden sarı saçlı ve kahverengi gözlü olduğunu söyledim. "Yakışıklılık geninin onu atlaması onun suçu değil," diye cevap veriyorum.

Cooper güler ve kolunu Alex'in omzuna atar. "Görünüşe göre etrafta dolaşacak çok şey varmış."

Alex sırtıyor ve onu öpüyor. Bu benim işaretimdi. "Seninle tanıştığımıza memnun oldum Cooper, ama dans pistinde gecesini güzelleştirmemi bekleyen bir kadın var."

Ben uzaklaşırken Cooper "Kız arkadaşın burada mı?" diye sorduğunda Alex'in homurdandığını duyuyorum.

Ben tek eşli bir tip değilim. Bunu bir kez denedim ve yüzüme patladı. Bunu bir daha yapmak istemiyorum ama bu sevişmeye ihtiyacım olmadığı anlamına gelmiyor. Ve beni süzen ve kıcını sallayan sarışın bu ihtiyacımı karşılamak için gayet iyi iş görecektir.

Adının Susie olduğu ve sadece bir gece daha şehirde kalacağı ortaya çıktı. Mükemmel. Bir saat içinde otel odasına doğru yola çıktık. İnsanların hakkımda ne dediğini biliyorum, erkek fahişesi, erkek sürtüğü olduğumu. Ama bir kadına saçma sapan vaatlerde bulunmam, bu yüzden ikimiz de aynı şeyi istiyorsak, yani boşalmak, bunda bir sakınca görmüyorum.

Kapıdan içeri adım attıktan iki saniye sonra onu duvara yapııştırıyorum ve dudaklarımı boynundan aşağı sürüklüyorum. Terle karışık hafif bir çiçek kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Titriyor ve kasıklarını benimkilere bastırıyor.

Ellerim eteğinin altına kaydığında kısık bir inilti boğazını sarsıyor ve hiç vakit kaybetmeden fermuarını açarak ellerime düşmesine izin veriyor. Meme uçlarını parmaklarımla arasında yuvarlayıp "Bana ne istediğini söyle" diye mırıldandığımda iniliyor.

"Sadece sik beni, lütfen."

", bebeğim." Prezervatifi takmak bir saniyeden az sürer.

Onu yatağın üzerine yatırıp külotunu indirdiğimde gergin bir kıkırdama duyuyor. İçine girdiğimde hızla bir inlemeye dönüşüyor. "İyi misin, bebeğim?"

"Tanrım, evet."

Amcığı etrafımda kasılana kadar ona hızlı ve sert bir şekilde vururken elleri yatak örtüsünü kavıyor. Tiz çığlığı yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor. Bir kadını boşaltmaktan daha güçlü bir duygu var mı?

Serbest kaldıktan sonra prezervatifi yakındaki çöp kutusuna atıyorum ve yüzündeki mutluluk ifadesine sırtarak yatakta onun yanına uzanıyorum. "Bu harikaydı," diye nefes alıyor ve parmağını göğsümde gezdiriyor. "Buna gerçekten ihtiyacım vardı."

Onu tekrar becermek isteyip istemediğime karar vermeye çalışırken elim kalçasına gidiyor. Muhtemelen geceyi burada geçirmek zorunda kalacağım ki bu da isteyeceğim son şey. "Benim için de harikaydı bebeğim."

"Uçağım çok erken kalkacak," diye fısıldamadan önce bir an gözleri doldu.

Ha! Beni ! "Anlıyorum. iyi olacak. Eve iyi yolculuklar."

Otelin koridorunda yürürken yüzümde bir gülümseme beliriyor. Bir erkek ne kadar şanslı olabilir ki? Yatıya kalma konusunda rahatsız edici bir tartışma ya da telefon numarası talebi yok. Tam bir pislik değilim. Aynı yatakta uyumaktan nefret etsem de, isterlerse kalırım. Ben ter içinde yatarken ve onun parfümünde boğulurken etrafımda bir hatun varken uykuya dalmak imkansız.

Doymuş ve tatmin olmuş bir şekilde yatağıma uzandığımda saat neredeyse gece ikiydi.

Sonraki birkaç gün çabuk geçti. Alex ve ben Mason'ı kendine acıma ve alkol sersemliğinden çıkarmayı başardık. Onu bir piliç yüzünden bu kadar şişmiş göreceğimi hiç düşünmemiştim. Yine de bu yüzden ona bok veremem. Bir kadının kalbini söküp sana vermesinin nasıl bir his olduğunu bilirim.

Lisedeki kız arkadaşım bana asla unutamayacağım bir ders verdiğinde Mason oradaydı. Aşk saçmalıktır. Hayattaki tek güzel şeyler iyi bir kavgaya, iyi bir yemek ve iyi bir sevişmedir.

Yataktan kalktığımda kaslarım dün geceki antrenmana itirazlarını haykırıyor. Sıcak bir duşun düzeltemeyeceği bir şey değil ama çabuk olmalıyım. Striking Back, Eagle Creek'e bir günlük gezi planladı ve ben de askere alındım.

Yardım etmekten rahatsız olduğumdan değil, ama gece yarısı kurtarma ve kavgaları güvenliği sağlamaya tercih ediyorum. Kendimi yüceltilmiş bir bebek bakıcısı gibi hissediyorum. En azından onlarla orada buluşuyorum ve minibüsü sürmek zorunda kalmıyorum.

Oraya vardığımda, Jensen oyun alanını izlediği piknik masasından bana el sallıyor. "Hey Park, göle yürüyüp balık tutmak isteyen bir grup var. Onlarla gitmek ya da çocuklara göz kulak olmak ister misin?"

Gülerek, "Çocuklar senindir dostum," diyorum ve gizli bir orta parmak işareti alıyorum.

Neyse ki kadınlardan biri balık tutma konusunda işini biliyor ve herkesi hazırlıyor. Ben hiçbir zaman açık havada avlanan biri olmadım. Kancaya yem takabilirim, atabilirim ve makaraya . Hepsi bu . Balıkçılık deneyimim video oyunları ile sınırlı.

Kadınlarla biraz sohbet ettikten sonra, Macy'nin birkaç metre ötedeki bir ağacın altında oturduğunu ve dizüstü bilgisayarını çapraz bacaklarının üzerinde dengelediğini fark ediyorum. "Kim balığa giderken dizüstü bilgisayar getirir ki?" Yanında durarak ona takılıyorum.

Tatlı kahverengi gözler bana bakıyor. "Yalan söyleyip balık için üzüldüğümü söyleyebilirdim ama gerçek çok daha kız gibi. Solucana dokunmak istemiyorum. Ayrıca, yapacak işlerim var."

"Ne tür bir iş yapıyorsun?" Yanına oturarak sordum. "Metin yazarlığı ve editörlük."

"Komik, dilbilgisi ineği gibi konuşmuyorsun."

"Konuşmalarına yansımıyor," diye gülerek kabul ediyor. "Farklı olan yerine farklı olmayan ya da farklı olan demekten suçluyum."

"Seni asi," diye alay ediyorum ve o da bana bir yaprak fırlatıyor.

Bana sırtıırken yüzündeki gölgeler kayıyor. "Sizin çevrede devriye geziyor olmanız gerekmiyor mu, Bay Koruma?"

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

Solgun yanaklarında hafif bir kızarıklık belirliyor. "Tabii ki hayır. Daha kötü arkadaşlıklarım da oldu."

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

"Bunu sen yap." Bakışları, gölün etrafındaki bir patikada koşarak geçen iki koşucuyu takip ediyor.

"Koşmak için biraz sıcak," diyorum. Bugün nem çok yüksek ve güneş çok yakın görünüyor, kuru otları kavuruyor. Görünüşe göre yeni bir kuraklığa doğru gidiyoruz.

"Akşamları ya da sabah erken saatlerde hava serinken koşmayı seviyorum." Gözlerim onun küçük fit vücudunda geziniyor.

Minyon, gerçekten minicik.

"Sen koşucu musun?"

"S.B.'ye beri hiç şansım olmadı tabii ama eskiden olurdu." Gözleri büyüyor ve yanakları pembeleşiyor. "Orada olduğum için minnettar olmadığımdan değil. Yani, siz çocuklar harikaydınız ve..."

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Sakin ol, biliyorum. Kimse sonunun burada bizimle olmasını istemez. Belki ben de gelip seninle koşabilirim. Birlikte kalırsak güvende olursun." Ağzımdan çıkan kelimeler karşısında şok oldum.

Bunu neden teklif ettim ki? Bu kadından çok etkilendim. Sadece güzelliği değil -ki Tanrı aşkına çok güzel- ama onunla konuşmak bile hoşuma gidiyor.

"Oh, senden bunu yapmanı isteyemezdim!" diye haykırarak başını sallar.

"Sorun değil. Benim de çalışmam gerekiyor, biliyorsun. Bu tür bir seksilik kendiliğinden oluşmaz."

Gülerek omzumu itiyor. "Eğer bana ayak uydurabileceğini düşünüyorsan."

"Yarın sabah mı? Saat altıda?" Ben öneririm.

"Kulağa harika geliyor."

Öğleden sonrayı konuşarak ve şakalaşarak geçirirken dizüstü bilgisayarını yanındaki çimlerin üzerinde unutulmuş bir şekilde yatıyor.

* * * *

Alarmım sabah beş buçukta çalıyor. Ne düşünüyordum ? Sabah sekizden önce kalktığım tek zaman hala uyanık olduğum zamandır. Macy ile S.B.'de buluşmak için şehrin öbür ucuna gitmeden önce bu kadar erken ancak kahve içebiliyorum.

Pijama pantolonu ve tişörtüyle tezgâhta otururken çok sevimli, buruşuk ve seksi. Bu onu daha genç, daha masum gösteriyor ve ben onu istiyorum.

Bir fincan kahvesini yudumlarken bana mahcup bir gülümseme fırlatıyor.

"Bana beş dakika ver, tamam mı? Daha yeni uyandım."

"Acelem yok. Bu sabah da kıcıımı sürüklüyorum."

Bayan Den kahvaltı hazırlamak için içeri girdiğinde beni bilmiş bir sırıtışla selamlıyor. "Günaydın, Parker. Erken kalkmışsın."

"Koşuya çıkıyorum," diye cevap veriyorum, lakayt görünmeye çalışarak. "Duydum."

Macy taburesinden kalktı. "Affedersiniz, giyinmem gerekiyor. Öğle yemeğine yardım edeceğime söz veriyorum Bayan Den."

"İyi koşular, canım." Bayan Den bilge gözlerini bana doğru çevirdi. "Koşucu olduğumu hiç bilmiyordum." Yüzünde muzip bir sırıtma beliriyor.

"Böyle bacakların doğal olarak oluştuğunu mu sanıyorsunuz? Sıkı bir çalışma ve sıkı bir egzersiz programı gerektirir."

"Uh-huh. Saçmalamayı bırak, evlat. Payıma düşenden fazlasını kürekledim. Sadece ona dikkat et. O gerçekten tatlı bir kız ve iyileşmeye çalışırken *titiz* bir şeye ihtiyacı yok."

"Sadece bir koşu." Ona hızlıca sarılıyorum. "Ve onu hayatım pahasına koruyacağım."

"Buna inanıyorum," diye kıkırdayarak cevap veriyor.

Herkes Bayan Den'i sever. Üstlendiği annelik rolü sakinlerimiz ve dürüst olmam gerekirse benim için rahatlatıcı. Bana ve kardeşlerime kendi çocukları gibi davranıyor.

Macy buzdolabından bir şişe su alarak, "Hazır," diye anons ediyor. Kahretsin. Bu bir hata olabilirdi. Kısa boylu bir kıza göre, tamamen bacaklı. Küçük siyah spor şortundan dışarı fırlayan bronz, yağsız, öldürücü bacaklar. Spor sütyeninin beyaz askıları kırmızı v yakalı tişörtünün iki yanından görünüyor ve gözlerimin dolgun göğüslerinde gezinmesine engel olamıyorum.

"Hadi ," diye mırıldanıyorum, onun daracık küçük bedeninden başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. İnce pamuklu şortum ereksiyonumu asla gizleyemeyecek.

Yavaş bir koşuyla başlıyoruz. "Nehir boyunca koşmak ister misin?" diye soruyor.

"Elbette." Asfalt bir patika kanal boyunca ilerliyor ve White River'ı takip etmeye devam ediyor. Arkadaşça bir sessizliğe gömülüyoruz, sadece ayakkabılarımızın kaldırıma vurma sesi sabahın durgunluğunu bozuyor.

Manzarayı seyrederken yüzüne küçük, rahatlamış bir gülümseme yerleşiyor. Onu gördüğüm en rahat haliydi, sanki göğsünden büyük bir yük kalkmış gibiydi. Hızını artırdığında nefesim ısınıyor ve ben de ona ayak uyduruyorum. Bu kız koşabiliyor.

"Bir hedefin var mı?" Ben soruyorum.

"5 mil senin için çok mu fazla?"

"Sadece yetişmeye çalış, evlat."

Güneş ışığı parlak siyah saçlarını yıkayarak parlatıyor. Kıkırdayarak hızlanıyor ve nehir kıyısı boyunca yaklaşık üç mil boyunca yarışıyoruz. Küçük bir piknik alanına geldiğimizde bir banka oturuyor ve su şişesinin yarısını boşaltıyor. "Biraz ister misin?"

Oh lanet olsun, biraz istiyorum. Sınır dışı. Yasak. Bu kadınla tekrar . Bu çok riskli. "Teşekkür ," diye cevap veriyorum, bir içki alarak.

"Acelen mi var? İşe gitmek zorunda mısın?"

"İşteyim," diye takılıyorum ve kaşları hafifçe çatılıyor. "Seninle takılmanın iş olduğunu kastetmedim. Düzenli çalışma saatlerim yok. Striking Back'ın bana ihtiyacı olduğunda, bir çağrı alıyorum ve istenilen yere . Bugün Mason'ın inşa ettirdiği yeni barınağın alanını kontrol ediyorum."

Ayağa kalkıp yavaş bir koşuyla geri dönmeye başladık. "Mason başka bir barınak mı inşa ediyor?"

"Evet, S.B.'yi daha güvenli bir yere taşımak istiyor. Spor salonumuzu taşımaya çalışmadığı sürece benim için sorun yok."

Bir virajı döndüğümüzde önüme geçiyor ve ben onun esneyen küçük, sıkı kıkına bakmamaya çalışıyorum. Küçük tüyler terli yapışıyor. "Ev bana spor salonunuzdan bahsetti. Bir ara görmek isterim."

Davet imasını bilerek görmezden gelerek binamıza doğru başımı sallıyorum. "Geri döndük. Oldukça iyi yetişmişsin. Etkilendim." Beni her an geçebilir ve eminim bunu biliyordur.

Alaycılığım gözlerini devirmesine neden oluyor. "Nefesi kesilen ben değilim. Yarın aynı saatte?"

"Um... Yarın erken bir randevum var. Sana haber vermem gerekecek, tamam mı?" Ona içeri kadar eşlik ederken ellerim terli saçlarımda geziniyor.

"Elbette," diye kayıtsızca yanıtlıyor. "Öğle yemeğinden önce biraz iş yapmalıyım. Korumalık yaptığın için teşekkürler." Kendini , uzaklaştığını hissedebiliyorum ve spor salonuyla ilgili yorumunu görmezden gelerek ve yarınki koşuyu ekerek muhtemelen duygularını incittiğimi biliyorum. Kendimi kötü hissediyorum ama o daha iyi durumda. İhtiyacı olan son şey benim onun kafasını karıştırmam.

İkinci Bölüm

Macy

Parker'a karşı kendimi tamamen aptal durumuna düşürdüm. Zavallı adam sadece işini yapıyordu, ben koşarken beni koruyordu ve ben bunu çok fazla yorumladım. Spor salonuna davet etmek için yaptığım acınası girişimden sonra bir daha benimle koşmak bile istemiyor.

Onu suçladığımı söyleyemem. Eminim S.B.'deki kadınlarla aşamayacağı bir çizgi vardır ve benim ağzımın suyunu akıtmama ihtiyacı yoktur. Sarkıntılığım sandığım kadar ince olmamalıydı, ama lanet olsun, o terli kasların esnemesi ve çekilmesi beynimi aptallaştırdı.

Neredeyse üç haftadır Striking Back'teyim. İşlerimi aksatmasam da, ofiste bir güne gerçekten ihtiyacım var. Kendim ve P.A. Janet için küçük bir yer kiraladım. Bağımsız yazarlara sunduğum editörlük hizmetleri kulaktan kulağa yayıldığı için işler iyi gidiyor. Potansiyel müşterilerle toplantılarımı ertelemek zorunda kaldım ve bu hiç iyi değil.

Mason ofisinde, ama o kadar huysuz görünüyor ki ona yaklaşmaktan nefret ediyorum. Dudaklarından zoraki bir gülümseme yükseliyor ve "Macy, nasılsın?" diyor.

"İyiyim, teşekkürler. Sen nasılsın?"

"Peki," diye yanıtlıyor. "Sizin için ne yapabilirim?"

"En azından birkaç günlüğüne ofisimdeki işime geri dönmem gerekiyor.

Al bir süredir benimle iletişime geçmeye çalışmadı, bu yüzden bir şey deneyeceğinden şüpheliyim."

Mason kaşlarını çatar. "Gardını düşürme. İsteddiği şey bu olabilir. Ofisin nerede?"

"Speedway Plaza."

"Tamam, size eşlik etmesi için güvenlik ayarlayacağım ve nasıl gideceğine bakacağız. Onu görürseniz polisi arayacağınıza söz verin. Uzaklaştırma emri size beş yüz metre yaklaşmasını engelliyor ve size saldırdığı için hâlâ yakalama emri var."

"Elbette." Hüzünlü gözlerinin içine bakıyorum. "Benim için yaptığınız her şey için çok teşekkür ederim. Keşke borcumu ödemenin bir yolu olsaydı.

sen."

"Başımızın üstünde yeriniz var. Sadece kendini güvende tut ve dinle güvenlik görevlinize."

"Vereceğim."

Jensen ertesi sabah bana ofisime kadar eşlik etmek için geldi. Hafif bronzlaşmış teni ve koyu ciddi gözleriyle dev gibi bir adam. Arabayı otoyola doğru sürerken, "İşyerinizdeki diğer tek kişi asistanınız mı?" diye soruyor.

"Evet, ofisi benimkinin karşısında. Saat 10'a kadar gelmeyecek."

"Başka birinin erişimi var mı?"

"Hayır. Sadece Janet ve bende anahtar var. Küçük bir yer. Lobide birkaç kanep, ofislerimiz ve bir banyo."

"Arka kapı mı?"

"Yangın kapısı, ama kilitli kalıyor."

"Emin olmam gerek."

"Elbette." Jensen arabayı küçük otoparka çekiyor ve bana kapıya kadar eşlik ediyor. Bunu onu kırmadan ya da nankör gibi görünmeden nasıl söyleyebilirim? "Bütün gün başımda dikilmek zorunda mısınız? Gelen müşterilerim var ve bu onlar için rahatsız edici olabilir." Bunun beni delirteceğinden bahsetmiyorum bile.

Başını sallarken derin bir kahkaha atıyor. "Çıkışların güvenli olduğundan emin , sonra da arabamdan kapıyı izleyeceğim. Numaram cep telefonuna programlandı. Eğer ararsa, hemen bilmek istiyorum."

"Söz veriyorum." Kapıyı açıp arkamdan tekrar kilitledikten sonra beni içeri kadar takip ediyor. Yangın kapısını kontrol ettikten, banyoya ve her iki ofise baktıktan sonra lobiye geri dönüyor.

"Cep telefonunu ayırma. Bir şeye ihtiyacınız olursa ya da içeride benimle daha güvende hissedeceğinize karar vererseniz beni arayın."

"Sadece geldiğinde her şeyi normale döndürmek istiyorum," diye açıklıyorum.

"Anlıyorum."

"Bunu gerçekten takdir ediyorum. Seni yemeğe götürmeme izin vermelisin.

Sokağın aşağısındaki yer kafanız büyüklüğünde hamburger yapıyor."

"Satıldı." Kapıyı arkasından kitlemeden önce beni izliyor. arabasına dönüyor.

Ofisime yerleşirken gülümsüyorum. İşe döndüğüm için bu kadar mutlu olacağımı kim bilebilirdi? Son bir ay stres ve utanç dolu bir hız treniydi. Bundan kurtulmak ve yeniden sağlam bir zeminde durduğumu hissetmek çok güzel.

Potansiyel müşterilerden gelen bir yığın talep masamda beni bekliyor ve ben de onlara dalıyorum. Ben telefon görüşmeleri yaparken ve toplantılar ayarlarken zaman hızla geçiyor. Neyse ki çoğu ofisim yerine Skype üzerinden görüşmekten memnun.

Ön kapının sesini duyduğumda tüylerim diken diken oluyor, ta ki Janet'in cıvı cıvı duyana kadar. "Vay be! Tanrım, koruman çok seksi! İşe gelmemene şaşmamalı."

Gülümseyen yüzü ofisimin kapısından içeri bakıyor. O beni görmeden önce çürük ve yarık dudağımın iyileşmiş olmasına sevindim. "O güvenlik, korumam değil." Yaramaz bir sırıtış beliriyor ve kalemimi ona doğrultuyorum. "Ve sakın Whitney Houston şarkısıyla başlama."

Kıkırdarak, "Onu her zaman sevdim" diye cevap veriyor. "Sanırım şehvetten bahsediyorsun."

"Her neyse. Geri dönmene sevindim. Gelecek ayın programını gözden geçirmek ister misin?"

"Kesinlikle." Janet gezegendeki en düzenli insan ve onsuz kaybolurdum. Sohbet ve hasret giderme arasında takvimimi düzene sokmayı başardık. Midem gurulduyor ve saatin öğleni geçtiğini görünce şok oluyorum.

"Seni yemeğe götüreyim," diye teklif ettim.

"O güzel insan örneği geliyor mu?" "Evet," diye yanıtlıyorum gözlerimi devirerek.

"Ben ." Çantasından sihir gibi bir fırça ve ruj tüpü çıkıyor ve o süslenip püslenirken ben de .

"Ben tuvalete , sonra gidebiliriz." Belki ikisini bir araya getirebilirim. Jensen'ı pek tanımıyorum ama hayatını insanları koruyarak kazanmak için oldukça iyi bir adam olması gerektiğini düşünüyorum.

Banyo kapısı yumuşak bir vınlamayla arkamdan kapandığında çöpçatanlıkla ilgili tüm düşünceler yok oluyor. Al karşımda duruyor, yüzünde mide bulandırıcı bir gülümseme var. "Zamanı gelmişti, fahişe. Sonsuza kadar saklanabileceğini düşünmedin, değil mi?"

Hayal meyal, lavabonun altındaki küçük dolabın açık olduğunu fark ediyorum. Al her zaman sıırım gibiydi, ama o küçük alana sığmaya gerçekten kararlı olmalıydı. Çığlık atmak için nefesimi tuttuğum anda yumruğuyla nefesim kesiliyor. Ben yere düşene kadar tekrar tekrar yüzüme ve karnıma düşüyorlar.

Botu bana doğru uçuşunda yuvarlanmaya ama yeterince hızlı değilim. Kaburgalarımla birleştiğinde gürültülü bir çatırtı odada yankılanıyor ve hiç bir acı yaşamamıştım. Böyle bir acının var olduğunu hiç bilmiyordum. Görüşüm bulanıklaşıyor ve umarım bayılıyorumdur, bu işkenceyi durdurmak için her şeyi yaparım.

Ama bilinçsizliğin verdiği rahatlama asla gelmiyor. Vücuduma ve yüzüme gelen her tekmeyi hissediyorum. Zavallı yüzüm hamburger gibi görünüyor olmalı. Kıpırdayamıyorum, orada katlanmaktan başka bir şey yapamıyorum. "Aptal orospu! Ben onlarla işimi bitirene kadar kimse beni terk edemez!"

Sesi uzun bir tünelin içinden bana doğru süzülüyor. Beyaz sıcak bir acı bacağıma yayılıyor ve bir kemiğin daha kırıldığını duyuyorum. Çığlık için elimden geleni yapıyorum ama sadece kan fışkırıyor ve nefes almak giderek zorlaşıyor.

Uzaktan Janet'in çığlığını ve ardından yangın kapısı alarminin sesini duyuyorum. Ölüyorum, düşünüyorum ilgisizlikle, sanki benim başıma gelmiyormuş gibi. Banyoda yerde tek , fayans yanağıma degecek kadar soğukken, olacaklara teslim oluyorum.

* * * *

Benim için beyaz ışık ya da tünel yok, sadece beyaz duvarlar ve acı dolu bir dünya var. Yan tarafımdaki keskin bir acı çığlık atmama neden oluyor, ama tekrar nefes alabildiğimi fark ediyorum. Nazik gözleri olan bir kadın yüzü odak noktama geliyor. "Bana adınızı söyleyebilir misiniz?"

"Macy Tanner," diye . "Nerede o? Beni öldürecek. Lütfen."

"Hastanedesin. Burada kimse size zarar vermeyecek." O Ben karanlığa karışmadan önce birkaç soru daha soruyor.

Uyandıgımda gördüğüm ilk şey endişeli soluk mavi gözler oluyor. "Parker?" Sesim boğuk çıkıyor.

"Hey, Macy." Yan tarafıma uzandığımda eli benimkini tutuyor.
"Dokunma ona. Göğüs tüpün var. Bir yerin ağrıyor mu?"

"Hayır. Uyuşmuş
hissediyorum."

"Güzel."

"Al... Jensen onu yakaladı mı?"

Parker'ın yüzü sertleşir. "Hayır, ama onu bulacağız. Polisler burada.
Eğer istiyorsan seninle konuşmak istiyorlar."

"Tamam."

Elimi sıktı. "Hemen dışarıda olacağım." Polis memurlarına
olanları anlatırken yüzümden akan gözyaşlarına engel olamıyorum.

Parker, polisler ayrılırken Everly ile birlikte geri dönüyor. Hikayeyi
tekrar anlattıktan sonra bitkin düşünüyorum ve acı başlıyor. Bir
hemşirenin morfin için basmam gereken bir düğmeyi işaret ettiğini
hatırlıyorum ve defalarca basıyorum.

Hatırladığım son şey Parker'ın güven veren sesiydi. "Taburcu
olana kadar bu benim tatlım. Sen eve gidene kadar bu odayı koruyor
olacağım. Eğer çiş molası veririm, kapın kilitlenecek. Bu güzel yüze
alış çünkü bu iş bitene kadar ona bakacaksın."

Parker sözünün eri. Ne zaman uyansam, ya kapının yanındaki
sandalyede oturuyor ya da yatağımın yanındaki karyolaya yayılmış bir
şekilde orada oluyor.

İki gün sonra yataktan çıkmamam konusunda kesin emir verilerek taburcu
edildim. Parker güvenli bir ev ayarladı ve diğer güvenlik görevlileri
görevde olacak olmasına rağmen benimle kalmakta ısrar etti. Al hala
hiçbir yerde bulunamıyor ve Parker işini şansa bırakmıyor.

Güvenli ev mütevazı bir mahallede, mütevazı büyüklükte, üç odalı
bir çiftlik evi. Parker sanki çelimsiz yaşlı bir kadınmışım gibi koluma
girerek beni içeri götürüyor. Yeterince adil, çünkü kendimi öyle
hissediyorum.

Ebeveyn yatak odasının ortasında bir kraliçe boy kızak yatak
bulunmaktadır. Temiz çarşaf ve koyu kırmızı bir yorganla döşenmiş.
Dizüstü bilgisayarım, telefonum ve kindle'im komodinin üzerinde duruyor
ve bavulum şifonyerin üzerinde açık bir şekilde duruyor.

"Bayan Den eşyalarınızı getirdi," diyor yatak örtüsünü geri çekerek.
"Kıyafet değiştirmek ya da başka bir şey yapmak ister misin?"

Neyse ki hemşire yıkanmama ve hastaneden çıkmadan önce yeni bir pijama altı ve tişört giymeme yardım etti. "Hayır, ben iyiyim."

İyi olmaktan çok uzağım. Kaburgalarım fena halde ağrıyor ve her nefes alışımda çığ ve kuru hissediyorum. Ayak bileğim gök mavisi alçının içinde zonkluyor ve kaşınıyor. Parker yorganı belime kadar çekiyor ve ben yatak başlığına yaslanırken arkama iki yastık sıkıştırıyor. titremesi karşısında sırtışıımı gizleyemiyorum.

"Ne?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak.

"Hiçbir şey. Teşekkür ederim."

Dizüstü bilgisayarımı elime aldığım da kaşlarını çatarak

"Çalışmak yok," diye uyarıyor. "Çalışmayacağım. Sadece biraz online oynamak istiyorum. Benim de

yapacak bir şey."

Yüzü yumuşar. "Biliyorum. Yatak istirahati berbat ama neredeyse ölüyordun Macy. Biraz ağırdan almalısın. Daha sonra kendini iyi hissedersen kanepeye geçebilirsin. Birkaç film getirdim."

"Kulağa hoş geliyor." Sesim biraz kesik kesik çıkıyor. Sanırım ağrı kesiciler etkisini göstermeye başladı. Sözü nü sakınmadan dizüstü bilgisayarımı alıp masaya geri koyuyor.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeterli. Ben oturma odasında olacağım." "Teşekkürler." Uykuya dalmam sadece birkaç saniye sürüyor.

Yan tarafımdaki ağrı beni getiriyor. Ayrıca, bir yarış atı gibi işlemem gerekiyor. Alışılmadık sessizlik rahatsız edici. Geç olmalı ve Parker'ı uyandırmak istemiyorum, bu yüzden doğrulmayı başarıyorum ve yatağın kenarına doğru kayıyorum.

Neyse ki koltuk değneklerim ulaşabileceğim bir yerde ama onlarla tam bir sakarım. Yine de bitişikteki banyoya kadar gidebilmeliyim. Ayağa kalkmak acı verici, ama koltuk değneklerini sallamak yan tarafımdaki kasları çekiyor ki bu çok daha kötü.

Tuvaletten sonra ilk durağım ağrı bulmak olacak. Topallaya topallaya tuvalete giderken sanki sonsuzluk geçiyormuş gibi geliyor. Tanrım, her hareketin kaburgaları etkilediğini kim bilebilirdi? Tuvalete girip çıkmak gözlerimi yaşartıyor.

Lavaboya doğru ilerliyorum, tuvalet malzemelerimin tezgâhın üzerinde durduğunu görünce mutlu oluyorum. Teşekkürler, Bayan Den. Koltuk değneklerimi

Duvarı, dişlerimi hızlıca fırçalarken tek ayağımın üzerinde durmak için elimi tezgâha koyuyorum.

İşim bitti ve gerçekten yatağa dönmem gerekiyor. Parmaklarım koltuk değneklerinden birinin kenarına sürtünüyor ve diğerinin içine ikisini de büyük bir gürültüyle yere düşürüyor. Eğilip onları almaya çalıştığımda göğsümde delici bir acı hissediyorum.

. Aynada kendimi gördüğümde umutsuzluk hayal kırıklığını bastırıyor. Hasarlı, zavallı bir kadın bana bakıyor, gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyor. Kendime bakmaya dayanamıyorum ama başka tarafa da bakamıyorum. Mor ve mavi çürükler şişmiş yanaklarımı kaplıyor ve şişkin gözlerimi çevreliyor.

Yabancı bir banyoda tek ayağımın üzerinde dengede durmuş, hüngür hüngür ağlarken omzuma dokunan sert bir elle irkiliyorum. İlk içgüdüm kaçmak ya da dövüşmek, ama Parker'ın yatıştırıcı sesi beni hemen rahatlatıyor. "Yanımdayım."

Aynada onun gözleriyle karşılaştım ve "Bana bak" diye hıçkırdım.

Şefkat yüz hatlarını kaplıyor ve bir kolunu belime dolayarak beni sabitliyor. "Biliyorum bebeğim, ama kalıcı bir hasar yok. Birkaç hafta içinde her zamanki güzel haline döneceksin." Bu bile, onun sözleri karşısında midemde bir sıcaklık hissetmekten kendimi alamıyorum. Bana güzel dedi. "Neden beni çağırmadın?" diye azarlıyor.

"Sadece tuvaleti kullanmam gerekiyordu. Bu kadar uzun bir yolculuk olacağını düşünmemiştim."

"Sana yardım etmemden rahatsız oluyorsan, iyileşene kadar bir hemşire tutabiliriz."

"Hayır, gerçekten, iyi olacağım." Benim için çok şey yaptılar zaten.

"Tamam." Ben itiraz edemedim, beni kucakladı ve Beni göğsüne yasladı ve yatağa taşıdı. "Ne?" diye soruyor, ben kıkırdamaya başlayınca.

"Üzgünüm, sadece... Daha önce kimsenin beni yatağa sanmıyorum ve şimdi sen bunu iki kez yaptın."

Gözleri eğlenceyle parlıyor. "Bir gün, yürüyemeyecek kadar sarhoş olduğumda bana borcunu ödeyebilirsin." Kahkahalarım göğsümde bir acı dalgası yaratıyor. Adam benim iki . "Şimdi senin

Ağrı kesici. Önce bir şeyler yemelisin. Sence yiyebilir misin?"

"Seni uyutmak istemiyorum. Sabah yerim."

"Saat daha dokuz," diye cevap veriyor gülerek. Vay canına, iç saatim çok şaşmış. "Hadi gel." Tekrar kollarına girdim ve kanepeye yatırıldım. Aceleyle elinde yastıklar, battaniye, bir şişe su ve ağrı kesici haplarımla geri dönüyor.

Uzaklaşmak için döndüğünde, ön pencereden büyük bir gölgenin geçtiğini görüyorum. "Parker." Kolunu sımsıkı kavıyorum ve biri kapıya vurduğunda bir mil sıçırıyorum. "Sakin cevap verme!"

"Sakin ol. Sadece Jensen."

Gözetleme deliğinden bakıp "Jensen?" dedi.

Jensen, "5-by," diye cevap verir ve Parker kapıyı açar. "Hey dostum, Devon az önce çıktı. Hemen dışarıda olacağım." Jensen beni kanepede büzülmüş halde görünce yüzü düştü. Önümde diz çöküp elimi tutuyor. "Çok üzgünüm, Macy. Bu asla . Seni korumam gerekiyordu."

Dizlerinin üzerine çökmüş bu fıçı gibi adamı görünce boğazımda bir yumru oluşuyor. "Bu senin hatan değil. Kimse onun kıcığını o dolaba sığdırabileceğini düşünemezdi."

"İçeri nasıl girdiğini hâlâ bilmiyoruz. Hiçbir pencere kırılmamış ya da açılmamış. Anahtarınızın bir kopyasını yapmış olmasının bir yolu var mı?"

Kahretsin. "Sanırım bu mümkün. Biz kavga etmeden önce almış olabilir."

İç çekerek ayağa kalkıyor. "Bunu nasıl yaptığını asla öğrenemeyebiliriz ama bedelini ödeyecek. Size söz veriyorum."

"Teşekkür ederim." Tüm bu adamlar. Beni tanımıyorlar bile ama beni güvende tutmak için her şeyi yaparlar. Böyle adamların var olduğunu hiç bilmiyordum.

Parker

Suçluluk duygusu, Macy'nin saldırıya uğradığını duyduğum andan beri beni ağırlaştırıyor. İş yerinde onu benim korumam gerekiyordu ama Mason beni aradığında onun yerine Jensen'a sordurdum. Bunun olmasına izin verdim çünkü ondan etkilenmişim. Koşumuzdan sonra, karar verdim

ama aklımdan hiç çıkmadı. Onunla neden bu kadar ilgilendiğimi bilmiyorum ama kafamı kıcımdan çıkarıp işimi yapmam gerekiyor.

Ona bir tabak getirdiğimde dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Yemek mi yapıyorsun?" diye soruyor, lazanya ve sarımsaklı ekmeğe kaşlarını kaldırarak. Onun hırpalanmış yüzünü görünce kalbimden bir şerit kopuyor. Orada olmalıydım.

"Ne? Yeteneklerimden şüphe mi ediyorsun?"

"Asla," diyor gülerken yüzünü buruşturarak.

"Bayan Den sizin için birkaç yemek hazırladı ama ben de ızgara peynirli sandviç yapabilirim."

"Lütfen benim için ona teşekkür edin." "Elbette."

Rahat sessizlik içinde yemeğimizi yiyoruz ve onun iştahlı olduğunu görmekten memnun oluyorum. "Böyle bekletilmekten nefret ediyorum," diye homurdanarak boş tabağını bana uzatıyor.

"bakalım. Yaralısın. Seninle ilgileneceğim, bu yüzden inat etme."

Bana doğru fırlatmaya çalıştığı pis bakış, gülümsememeye çalışmasaydı çok daha etkili olurdu. "Şimdi, benimle film izlemek ister misin yoksa yorgun musun?"

"Yorgun değilim ama beni eğlendirmek zorunda değilsin. Üzerinde çalışmam gereken bir taslak var."

"Hayır," diye cevap veriyorum, bir DVD takıyorum. "Sen dinleneceksin."

Ayrıca, bu film hakkında iyi şeyler duydum."

One Flew over the Cuckoo's Nest çalmaya başladığında yaralı dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Hatırladın."

Evet, ben de biraz şaşırdım. Bir kadın konuştuğunda pek iyi bir dinleyici değilimdir. Yani, umurumda olmayan küçük şeyler hakkında konuşup dururlar. Genelde susana kadar başımı sallayıp gülümserim, sonra da öperim. Macy ile aynı şey değil. Havadan sudan konuşsak bile sohbetlerimiz ilginç oluyor. Onun söyleyeceklerini duymak istiyorum.

"Hâlâ Dövüş Kulübü'nü izlemeyi bitirmen gerekiyor," diye takılıyorum.

"Anlaştık."

Film bittiğinde gözleri cam gibiydi ve onları açık tutmak için mücadele ediyordu. O bir hafif siklet ve o ağır kesiciler

Şaka. Onu yatağına götürdüğümde bu sefer itiraz etmedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Çenesini başparmağımla işaret parmağımla arasında hafifçe sıkıştırıp bana bakmasını sağlıyorum. "Ciddiyim."

"Yapacağım," diye mırıldanıyor. "Yatağına git. Ben iyi olacağım."

Birkaç dakika sonra mışıl mışıl uyuyor ve ben de Jensen'a mesaj atarak uyuyacağımı bildiriyorum. Genelde on iki saatlik vardiyalarda dönüşümlü olarak iki gardiyanımız olurdu. Burada kalmak zorunda değilim ama bir hemşirenin gözetiminde bile olsa onu bırakmamın imkanı yok. Onu bir kez hayal kırıklığına uğrattım. Bir daha olmayacak.

Uykum hafiftir ve onun kısık çığlıkları beni birkaç saat sonra uyandırdı. Hemen uyanıp odasına koştum ve onu uykusunda çırpınırken ve kavga ederken buldum. Kahretsin. Kendine zarar verecek.

Vücudunu hafif bir ter tabakası kaplıyor ve adını söylediğimde gözlerini kocaman açarak ayağı fırlıyor. Telaşla yataktan kalkmaya çalıştı ama onu tam zamanında yakaladım. "Hayır. Bileğinin üzerinde duramazsın, Macy. Sakin ol. Bu sadece bir rüyaydı. Bir şeyin yok."

Yavaş yavaş gözleri tanıdık geliyor ve biraz rahatlıyor. "Al... beni tekliyor," diyor sesinde bir aksaklıkla.

"Bu bir kabustu. Güvendesin."

Göğsü kabarır ve soluk soluğa kalır, hızlı ve sık nefes alır. Titreyen elini göğsüne bastırırken yüzündeki tüm renk kayboluyor. "Nefes alamıyorum... Tanrım... Akciğerim..."

"Hayır, bebeğim," diye mırıldanıyorum, onu rahatlatmaya çalışırken lakabım ağzımdan kaçıyor. Bu bir akciğer sorunu değil. Bu bir panik atak. Bunu bilmem gerekirdi. Gençken benim de başıma gelmişti. oturmak için hareket ettiğimde vücudu sertleşiyor. Onu göğsüme doğru çekerek sakinleştirmeye çalıştım. "Akciğerin iyi durumda. Panik atak geçiriyorsun. Korkutucu olduğunu biliyorum ama geçecek."

"Hava," diye soluyor. "Hiç hava alamıyorum."

Kolumu ona dolayarak, bir elimi göğsüne koyuyorum ve nefes aldığımı hissedebilmesi için onu nazikçe geri çekiyorum. "Beni dinle. Benimle birlikte nefes al. Bunu hissediyor musun?" Uzun ve yavaş bir nefes alarak soruyorum.

"Evet."

"Güzel. Ben söylediğimde nefes al. İçeri." Küçük göğsü yavaşça genişliyor. "Ve dışarı. İşte böyle. Aferin kızıma. Bak, bir sürü hava var."

Uzun ve eşit nefesler sonunda yerini yürek parçalayan hıçkırıklara bırakır. "Özür dilerim. Bundan nefret ediyorum. Ben böyle biri değilim. Ben asla korkmam."

Bunu yapan adama karşı nefret ve öfke içimde kabarıyor. O çok küçük bir şey. Ve çok tatlı. Biri onu nasıl incitebilir? Kızgınlım çünkü o henüz bilmesede, bu deneyimin onu değiştireceğini, sertleştireceğini fark ettim.

Striking Back'in mutfağında benimle dalga geçen kadın olmadığını şimdiden söyleyebilirim. O kırılmış. Onu yavaşça kollarımın arasına alıp fısıldıyorum, "Sus." Ağlarken sıcak gözyaşları gömleğimi ıslatıyor. "Korkmak sorun değil. Bazen hepimiz korkarız. Cehennemi yaşadın. Bu travmatik bir durum ve bedeninin kadar duygularının da iyileşmesi zaman alacak." Ona söylemediğim şey, bu acıdan kurtulmanın çok daha uzun, tabii. Bazı şeyler sonsuza kadar acıtır.

Güneş ışığı yavaş yavaş odayı dolduruyor ve bana bakıyor, utanç yanaklarını renklendiriyor. "Sanırım artık uyumaya devam edebilirim. Birkaç dakika daha benimle kalabilir misin?"

Sonunda ihtiyacı olan teselli bulmak için elini uzatıyor. "Ben burada kalıyorum." Yüzünü buruşturarak uzanmak için hamle yapıyor, ben de yanına çöküyorum. Aramıza birkaç yastık koymamı isteyip istemediğini sormadan başı göğsüme düşüyor.

Bunu bu şekilde halletmemeliydim ama canı cehenneme. Bana ihtiyacı var. "Seninle güvendesin," diye mırıldanıyor.

"Benimle güvendesin."

Sonraki hafta da hemen hemen aynı şekilde geçiyor. Film izliyoruz, kart oynuyoruz ve üç gün süren canavar gibi bir Monopoly oyunu oynuyoruz. Macy koltuk değnekleriyle dolaşmayı öğreniyor ve isteksizce yardım etmeme izin veriyor.

Fiziksel olarak iyileşiyor ama panik atakları devam ediyor. Her zamanki gibi inatçı, bir terapist gitmeye ya da anksiyetesi için ilaç almaya direniyor. Ataklarını atlatması için elimden geleni yapıyorum, kontrolünü yeniden kazanana kadar onu tutuyorum ve Allen Pearson'ın vahşi ölümünü planlıyorum.

Çoğu akşam yaptığımız gibi arka verandada otururken batan güneş gökyüzünü canlı bir kırmızıya boyuyor. Gözlerim ona takılıyor. Bir dinlenirken, ayak bileğini yastığa dayamış, bir kitap okuyor, benim incelememden tamamen habersiz.

Bakışlarımla kıvrımlarını takip etmemeli, parmaklarımın altındaki yumuşak tenini hayal etmemeliyim. Küçük pembe bir dil dışarı fırlayıp dudaklarını yalıyor ve ben yine sertleşiyorum, lanet . On altı yaşımdan beri bu kadar çok zaman geçirmemiştım.

Ben bir domuzum. Biliyorum. Bu kadın hayatını benim ellerime bıraktı, bana mutlak güvenini verdi ve ben onu çıplak hayal edip duruyorum. Bu onun güzelliğiyle ilgili değil. Başka bir şey var, sahip olamayacağım şeyleri istememe neden olan daha derin bir çekim. Sınırları aşmak kelimeleri kafamın içinde dönüp duruyor ama onu becermeye çalışmıyorum. Sadece onunla vakit geçirmekten zevk alıyorum. Doğru, daha önce hiç kadın arkadaşım olmadı, ama bu yapamayacağım anlamına gelmiyor.

Siktir . İyileşene kadar onu korumak zorundayım. Eğer Al bulunamazsa, muhtemelen eyalet dışında güvenli bir eve yerleştirilmeyi kabul edecektir. Bu düşünce göğsümü daraltıyor ve ona olan bu aşkı durdurmak için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum. Hype'ta bir geceye ihtiyacım var. Bir geceliğine Devon'la iyi olur.

Macy kaşlarını çatarak, "Bana bakmayı kes," diye emretti. Kahretsin. Yakalandım. "Özür dilerim, hayal kuruyordum."

"Ugh." Parmaklarını alçısının etrafına doluyor. "Bu lanet şeyi yarın çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Kaşınıyor."

"Güzel, şık bir çizme alacaksın," diye takılıyorum, gece etrafımıza çökerken sandalyeden kalkmasına yardım ediyorum.

"Kıçına sokmak için daha iyi," diye sırtarak karşılık veriyor.

"Yarın bir süreliğine evden çıkmak ister misin?"

Mason 4 Temmuz yemeği düzenliyor. Everly de orada olacak."

Endişe yüz hatlarını ıslatıyor. "Sence güvenli mi?"

"Başka türlü seni götürmezdim. Mason'ın evi güvenli ve o ve Alex orada olacaklar." Dalgınca bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Zor bir hafta geçirdin. Arkadaşınla sana iyi gelecektir."

Utangaç bir gülümsemeyle ödüllendirildim. "Kulağa hoş geliyor."

"Bayan Den'i aramamı ister misiniz?" Macy'nin duş almasına yardım etmek için geliyordu.

"Hayır, bileğime biraz plastik sarmama yardım edersen, bu sefer tek başıma halledebilirim."

Ayağını sardıktan sonra ona "Bana ihtiyacın olursa ara" dedim.

"Sen öyle san," diye takılıyor ve duş almaya gidiyor. Lanet olsun. Odama dönüp birkaç çocukla konuşacağım.

* * * *

Ortopedist ayak bileğine büyük mavi bir bot bağlarken Macy yüzünü buruşturuyor. Doktor, "İhtiyacın varsa koltuk değneklerini kullan, ama çok acı vermiyorsa biraz yürümende sakınca yok," diyor.

Ona teşekkür ettikten sonra koltuk değneklerini aldı ve arabaya geri döndük. "Üzerinde yürümeyi denemek ister misin?" diye sordum.

"Sanırım yapmalıyım." Kolum onun sıcak beline dolanıyor ve yaralı bileğine ağırlık verirken onu destekliyor.

"mu?"

"Çok kötü değil. Bu gece banyo yapmak güzel olacak. Yıkanmak için çıkarabileceğimi söyledi." Harika, şimdi tek görebildiğim onun köpüklerle kayganlaşmış esnek küçük vücudu. "Mason'a mı gidiyoruz?"

"Evet. Yemek sözü verdi. Ona böyle söylediğimi söylemeyin ama bifeğin canına okuyabilir."

Macy'yi arka verandadaki şezlonga yerleştirirken Mason'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Onu küçük bir bikini içinde görmek kirli düşüncelerime yardımcı olmuyor. "Orada neler oluyor, Park?" Mason bir bira alıp ızgaranın yanında ona katıldığında soruyor.

"İyileşiyor," diye cevap veriyorum.

Parlak gözleri beni inceliyor. "Kastettiğim bu değildi. Yaralandığından beri yanından hiç ayrılmadın. Yardım almadan etrafta dolaşıyor. Artık onunla kalmak zorunda değilsin."

Ses tonunda üstü kapalı bir uyarı var. "Korkuyor, panik atak geçiriyor. Yalnız kalmamalı," diye savunuyorum.

"Sana fazla bağlanmasını istemezsin. Daha sonra onun için daha zor olur."

"Sadede gel Mason. Ne söylemeye çalışıyorsun?" "Güzel. Sana nasıl baktığını görüyorum ve eğer görmezsen lanet olsun. Ona aynı şekilde bak. Bize korunmak için geldi. Onunla yatma. Sıkılıp yoluna devam ettiğinde, onu geri bırakacaksın ve bize güvenmeyecek."

"Mason," diye uyarıyor Alex, bir elini onun koluna koyarak.

"Hayır, bırak konuşsun. Çünkü benim işim bu, değil mi Mason? Becerdiğim ve attığım morarmış, hırpalanmış kadınları sayamam."

Suçlaması beni sinirlendiriyor, çünkü eve çok yakın. Onu istiyorum ama onun düşündüğü gibi değil. Onunla birlikte olmak, vakit geçirmek istiyorum, sadece yatakta değil. Çok iyi bir geçmişim olmadığını biliyorum ama konusu sakinlerimiz olduğunda benden şüphe etmesi için hiçbir neden yok. karşı uygunsuz davranmadım.

Mason iç geçirir. "Bu şekilde ortaya çıkmasını istememiştim. Sadece... dikkatli ol, tamam mı? Yanlış bir fikre kapılmasına izin verme."

"Anladım," diye homurdanarak biramdan bir yudum daha alıyorum. "Yarın gece Hype'a gel. Cooper ve Ian gidiyor." Alex teklif ediyor.

"Peki ya sen?" Mason'a sordum.

"Artık kırbaçlandı." Mason Everly'ye sırıttırıyor, o da Mason'a göz kırptırıyor. Akli gitti ve onu suçlamıyorum. Ev harika bir kız.

Mason, "Jensen ve Devon'ı Macy ile kalmaları için çağıracağım," dedi. "Bir molaya ihtiyacın var."

Belki de haklıdır. Macy ile vakit geçirmekten keyif alıyorum ama dışarı çıkmam gerek. İstekli bir beden bulup bu kafa karışıklığını sistemimden atmalıyım. Mason bir konuda haklı. Hayatıma devam etmekte her zaman hızlıyım ve etrafıma sarılmış güzel bir çift bacak kafamı toparlamalı ve Macy'yi takıntı haline getirmemi engellemeli.

"Tabii. Seninle orada buluşuruz."

Üçüncü Bölüm

Macy

Ev ve Amy ile gülmek ve takılmak, uzun ve sefil bir yolculuktan sonra eve dönmek gibi hissettiriyor. Parker'ın Amy'ye asıldığında onun tarafından reddedilmesini izlemek komik ve herkesle birlikte ben de gülüyorum ama aynı zamanda rahatlamış hissediyorum. Kıskançlık. Kıskanmaya hakkım olmadığı halde böyle hissediyorum.

Bu hafta bana karşı çok tatlıydı, çok şefkatliydi ama bunun onun işi olduğunu unutmamam gerekiyor. Beynim onun beni bu şekilde düşünmediğini biliyor ama kalbim bunu . Onun güçlü kollarına sarıldığımda kendimi güvende ve şefkatli hissediyorum. Onun yaptığı şeyin bu olduğunu unutmamalıyım. Benden önce de sayısız kadın için aynısını yaptı ve ben öldükten sonra da yapmaya devam edecek.

Amy havuza atlıyor, büyük göğüsleri ve uçuşan sarı saçlarıyla. "Mace," diyor Ev, Parker neredeyse üzerine salyalarını akıtırken yüzümde bir kaş çatma beliriyor.

"Hmm?"

"Parker tatlı biri olabilir ama flört edecek tipte biri değil." Kahretsin, sanırım çok ince davranmamışım.

"Benimle ilgilenmediğini biliyorum."

Sempatî yüzünü yumuşatır. "Kastettiğim bu değildi. Sana kahvaltıda seni yemek gibi bakıyor, yoksa uyarmazdım. Parker iyi bir adam ama her hafta farklı bir kadınla birlikte oluyor. Asla aynı kadınla iki kez birlikte olmuyor."

Tabii ki o bir oyuncu. Ona bir baksana. Hiç şansım olmadı. Bir ilişki aklımdaki en son şey olması gerekirken neden onu düşünüyorum ki? "Merak etme, son ilişkim tam bir felaketti. İhtiyacım olan son şey bana ne yapacağımı söyleyen başka bir pislik. Tek istediğim Al'ı hapiste görmek ve hayatıma geri dönmek."

"Sonra da dışarı çıkıp düşene kadar parti yapacağız."

Mason muzip bir gülümsemeyle bize yaklaşıyor ve Ev kıkırdayarak ayağa fırlıyor.

"bile geçirme!"

"Ama çok terlemişsin." Kız kaamadan, adam onu kucağına alır ve kollarında havuza atlar. ıktıklarında onun dudaklarına bir öpücük kondurur, sonra da göğsünü şapırdatır.

"Pislik."

"Ben de seni seviyorum, Panda."

şanslı sürtük. Gözleri neredeyse ona sevgi ve hayranlıkla parlıyor. Birinin bana böyle bakması için her şeyimi verirdim. Evet, tamam, yine kıskandım ama arkadaşım için de heyecanlandım. Everly'nin hiç ailesi olmadı ve Mason gibi harika bir adamı hak ediyor.

Parker bir file açarak havuzun ortasına geriyor ve Amy'ye bir voleybol topu atıyor. "Kızlar erkeklere karşı!" Ev sesleniyor ve onlar hazır olmadan topu servis ediyor. Top filenin uzak tarafına düşüyor. "Bir sayı!"

"Saçmalık," diye alay ediyor Parker, Mason'a dönerek. "Senin kız hilekrın teki!"

"Wah-burgeri bırak ve servis at," diye emrediyor Amy. Gerçekten de gelmiş geçmiş en komik voleybol oyunu. Bir süre izliyorum, sonra gözlerimi kapatıp arkama yaslanıyorum, güneşi içime çekip dinliyorum.

"Bunu yakalamalıydın," diye azarlıyor Parker.

Mason'ın kalın sesi gürlüyor, "Benim go-go gadget kollarımla mı? Sana daha yakındı!"

"Gğslerime bakmayı bırakırsan belki ıskalamazsın," diye Parker'a sataşıyor Amy.

"Meme uçlarına gözlerime bakmayı kesmelerini söyle!" "Ooohhh!" ve "Ye şunu!" ığlıkları avluda yankılanıyor ve sonunda Parker, "Bu bir oyun. Biz kazandık. Kuralları biliyorsunuz hanımlar. Kaybedenler soyunmak zorunda."

Mason, Ev'e doğru yüzmeden ve onu havuzun kenarına sıkıştırmadan önce onu suya batırır. Ev onun elinden tutup evin içine götürdüğünde, ne yapacakları konusunda çok az şüphe vardır.

Amy sırtıyor. "Ben lan'a yetişeceğim. Görünüşe göre Cooper ve Alex'ten bilardoda dayak yiyor." Bana anlamlı bir bakış atarak garaja yöneliyor ve beni Parker'la yalnız bırakıyor. Onunla yatmamdanda endişe duymayan tek kişi o gibi görünüyor.

Parker sandalyeye çöküyor, vücudundan hâlâ su damlıyor. Bir damlanın alt dudağından kayarak kirli sakalından aşağı süzülüşünü izliyorum. "Terliyorsun," diyerek açık bakışlarımı yarıda kesiyor.

"Çok sıcak." Dahice bir cevap, Macy. Dahice.

Soğuk eli üzerine yerleşirken diğer eli botumu çözüyor. "Ne yapıyorsun?"

"Yıkanmak için çıkarabilirsin, değil mi? Sonra havuza dalmak için birkaç dakikalığına çıkarabiliriz."

"Hayır," diye itiraz ediyorum, yeniden bağlamaya çalışıyorum. "Bunun üzerinde desteksiz duramam."

"Seni tutacağım."

Biri şu küçük şeytani indirsin çünkü buna iradem yok. Beni o serin kaslı kollarıyla sarmasına izin mi vereyim? Hiç düşünmeden. Beni kucaklayıp havuza atladığında artık tartışma yok. "Kahretsin!" Nefesim kesiliyor, soğuk su ciğerlerimdeki nefesi zorluyor. Derin kahkahalar göğsünü sarsıyor ve koluna vuruyorum. "Beni ."

"Hayır, bu kedi yolu." Oh Tanrım. Kuku deme. "Gördün mü, çoktan alışmışsın." Yüzümü ona doğru çevirdi. "Bacaklarını belime dolayabilir misin?"

Biri bana yardım etsin. İsteğine tepki vermemeye çalışarak, ona karşı sürtünme ya da azgın bir kartal gibi onunla sevişme dürtüsüne bilinçli olarak direnerek itaat ediyorum. Gözleri parlıyor, suyun mavisikle eşleşiyor. Beni tutarken yan tarafa yaslanabilmem için bana doğru yürüyor. "Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor.

"İyi hissettiriyor." Bu yetersiz bir ifade. "Beni getirdiğin için teşekkürler. Tekrar dışarı çıkmak harika. Dört Temmuz ve İşçi Bayramı çocukken en sevdiğim tatillerdi."

Kaşları çatılır. "Bu garip bir tercih."

"Havai fişekler," diye açıklıyorum başımı tekrar suya daldırarak. Ben devam ederken gözleri boynumda geziniyor. "Yılda iki kez nehirde büyük havai fişekler atılır. Çocukken hemen sokağın aşağısında otururdum ve onları ön bahçemden izleyebilirdim."

"Cadılar Bayramı benim favorimdi. Şeker ve insanların ödünü koparmak. Müthişti." Sanki bir sırrı varmış gibi yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Hadi kurulanalım."

Everly ve Mason memnun bir şekilde geri dönüyorlar ve parti dağılıyor. Herkes vedalaşıyor ve birkaç dakika içinde Parker'ın arabasındayım, otoyolda zum yaparak ilerliyorum. Hah. Güvenli eve gitmek için yanlış yöne gidiyoruz. "Kaçırılıyor muyum?"

"Çok cazip ama spor salonuma uğrayabiliriz diye düşündüm. Bugün kapalı ve sana etrafı gösterebilirim. Eğer istersen."

"Spor salonunuzu görmek isterim. Bir adı var mı?"

"Reed Kardeşler. Bana, Alex'e ve Mason'a ait ama Alex orada bizden daha fazla zaman geçiriyor." Arabayı park ettikten sonra konsola uzanır ve bir kontak kutusu ile bir gözlük alır. "Bana bir saniye ver. Havuz suyu gözlerimi tahriş etti," diye açıklıyor ve kalın siyah çerçeveli gözlüğü yüzüne takmadan önce lenslerini çıkarıp saklıyor. İnek gözlüğü.

Onların içinde çok farklı görünüyor. Çok sevimli. Adam takma göz ve sahte balmumu dudak taksa yine de çekici olabilir. Ben kapıya doğru götürülürken gökyüzünde yıldızlar yeni yeni görünmeye başlıyor. Işıklar bir düğmeye tavana yayılıyor ve parlak mavi paspaslardan oluşan zemini aydınlatıyor. Dağınık saçlarım odanın boydan boya uzanan tavandan tabana aynada beliriyor ve hızla dağınık bir at kuyruğu haline getiriyorum.

"Burası antrenman yaptığımız ve çalıştığımız yer. Dersler haftada birkaç gün burada yapılır." Elini elime doluyor ve beni başka bir büyük odaya . Koşu bantları, step aletleri ve eliptik bisikletler duvarları kaplıyor ve bir grup ağırlık kaldırma ekipmanını çevreliyor.

"Sanırım zamanının çoğunu burada geçiriyorsun?" Alay ediyorum.

Kibirli bir gülümseme dudaklarını eğdiğinde neredeyse üzüleceğim. "Bir vücuda iyi gelir."

Vücuda iyi gel. Son zamanlarda neyim var bilmiyorum. Hiç bu kadar cinsel olarak şarj olmamıştım. Tabii ki haftalardır pille çalışan erkek arkadaşımın lüksüne sahip olamadım, hatta kendime bile bakamadım. Bu gece beni yalnız bırakır bırakmaz

İşimi halledeyim ki ona şehvet duymayı bırakayım. "Kadınlar için kendini savunma dersleri veriyor musunuz?"

"Kadınları eğitiyoruz ama daha çok müsabakalar için. Mason'la ikinci seviyeyi başka bir müsabaka alanına dönüştürme konusunda konuşmayı düşünüyordum, ancak burası kadınların temel savunma sınıfı için ideal olacaktır. Dövüş Sanatları yıllarca çalışma ve pratik gerektirir. Herkesin usta olmak için zamanı, disiplini ya da dayanıklılığı yoktur. Kadınlara tehlikeli durumlardan nasıl kaçacaklarını öğreten bir program kullanabiliriz."

Bana sırtını dönerek çömeldi ve "Sırtıma için atla" dedi.

"Ne? Neden?"

"Çünkü merdivenler koltuk değneklerin için yeterince geniş değil. Sıkı tutun," diye uyarıyor, ellerini bacaklarımın altından geçirerek.

"Siz ve kardeşleriniz bu işe nasıl girdiniz?"

Kadınları aile içi şiddetten korumak mı?" Dar bir merdivenden yukarı, tozlu mobilyalar ve egzersiz gereçleriyle dolu bir odaya taşınırken soruyorum.

İkinci katın ışıkları loş ama beni yere bıraktığında yüzünde beliren acıyı görebilecek kadar aydınlık. "Ben sekiz yaşındayken babamız annemizi öldürdü. Sistem pek çok kişiyi olduğu gibi onu da yüzüstü bıraktı. Mason, Alex ve ben reşit olduğumuzda, sığınma evini kuracak kadar para bize miras kaldı. Çatlaklardan düşenleri yakalamaya çalıştık."

Elini benim elime koydu ve ben de sıktım. "Peki, teşekkür . Benden ve yardım ettiğiniz diğer herkes adına."

Bir elini saçlarında gezdirirken sesi yumuşuyor ve şöyle diyor: "Eğer Al yakında yakalanmazsa, seni başka bir eyalete taşımamıza izin vermeyi düşünmelisin. Hâlâ güvende olursun ama içeride kapana kısılmazsın."

Gitmek istemiyorum. Indy'yi seviyorum ve küçük, inatçı bir parçam uzun vadede Parker'la bir şansım olduğunu düşünüyor. Tekrar ayaklarımın üzerinde durup güçlendiğimde, beni bu zayıf ve zavallı insan olarak görmeyecek. Bir yük olarak. Ben her zaman güçlü ve bağımsız oldum. Tekrar o kadın olmalıyım. "Bunu düşüneceğim. En azından işim benimle seyahat edebilir. Ama soğuk bir yere ."

Derin kıkırdaması yüzüme bir gülümseme olarak geri dönüyor.
"Indy'de kışlar dondurucu geçer."

"Eğer kökünden sökmem gerekiyorsa, bu bir gelişme de olabilir."
Ani bir gümbürtü camları sarsarak beni zıplattı.

"Bunu şimdi konuşmamıza gerek yok," diyor ve kanepeden
katlanmış bir battaniye alıyor. "Beni takip edin."

Paslı metal bir kapı bizi binanın çatısına götürüyor. Uzun ve düz,
hala günün sıcaklığını tutuyor. Parker köşedeki yığından iki hasır çekiyor ve
oturmam için işaret ediyor. "Kirlenmekten korkmuyorsun, değil mi?" diye
takılıyor. Neden ağzından çıkan her şey kirli gibi geliyor?

"Hayır." Bir patlama sesi daha kaburgalarımı titretiyor ve beni
buraya neden getirdiğini anlıyorum. Nehrin yakınındayız ve havai
fişekler tam başımızın üzerinde patlıyor. oturup battaniyeyi omuzlarımıza
sardığını ve bizi soğuk rüzgârdan koruduğunu fark etmiyorum bile. Şimdi
renk patlamalarıyla dolu gökyüzüne aptal gibi meşgulüm.

"Çok güzel," diye nefes alıyorum ve ona gülümsemek için başımı
çeviriyorum. Gözleri ağzıma düşüyor ve kalp atışlarım üç katına
çıkıyor. Yoğun bir şimşek çakması ile kaçınılmaz gök gürültüsü
arasındaki sessiz duraklama gibi, bir anlık gerginlik , geldiğini biliyorsun
ama yine de hazırlıklı değilsin.

İlk öpüşmemiz bizim kararımızmış gibi değil, sanki dışarıdan bir
güç dudaklarımızı birbirine çekiyormuş gibi hissettiriyor. Dili ağzımı
yavaşça keşfetmek için içeri kayarken yumuşak inlemem onun
gırtlaktan gelen hırıltısıyla bastırılıyor. Ağzını daha sert bir şekilde
ağzıma bastırırken, saçları ellerime dolanıyor ve nefes almak için onun
havasına ihtiyacım varmış gibi dalıp onu öpüyorum.

"Siktir, Macy," diye ve mindere uzanıyoruz. Üzerime yayılan tüm o
sert kasların ağırlığı, boynumda küçük yalama öpücükleri bırakan
yumuşak ağzı, çığlık atmak istediğimde adını soluk soluğa söyletiyor.

Gökyüzündeki havai fişekler, tişörtümü ve bikini üstümü yukarı
kaydırıp bir meme ucumu sıcak ağzına aldığı anda göz kapaklarımın
arkasındakilerin yanında hiçbir şey. Parmakları şortumun kemerine
ancak dokunuyor ki aşağıdan bir kapı çarpıyor, ardından Alex
"Neredesin lan Park?" diye bağırıyor.

Hayır, , hayır, çok yaklaştık. "Kahretsin," diye inledi Parker. "Arabam ön tarafta, yani burada olduğumu biliyor." Hafif suçlu bir sırıtışla kıyafetlerimi düzeltiyor ve kalkmama yardım ediyor. "Aşağı insek iyi olacak."

bir şempanze gibi sırtına tırmanıyorum. "Bu lanet olası bottan nefret ediyorum," diye homurdanıyorum ve o gülüyor.

"Seni taşımaya başladım."

Parker beni merdivenlerin indirip koltuk değneklerimi verdiğinde Alex'in gözleri açılıyor. "Hey, ne yapıyorsunuz?" diye soruyor, yüz ifadesinden ne yaptığımızı düşündüğü anlaşılıyor.

"Çatıda havai fişekleri izliyorum. Burada ne halt ediyorsun?" "Ian ve Cooper arabadalar. Birkaç şey almaya gidiyorduk.

Biralar ve kamyonetini gördüm, gelmek isteyebileceğini düşündüm."

"Teşekkürler ama çalışıyorum." Alex çalışma kelimesini duyunca sırıttı.

"Güvenli eve gidiyoruz."

"Yarın gece için hâlâ anlaştık mı?" Parker başını sallıyor ve Alex ekliyor, "Saat onda Hype'ta."

"Orada olacağım."

Alex bana gülümsüyor. Bu kardeşlerin normalden daha fazla testosteronla doğduklarına yemin edebilirim. "Bileğine dikkat et, Macy. Seni görmek güzeldi."

"Sen de," diye cevap , yanaklarımın ısındığını hissederek. Yakalandığımızı biliyorum. Boynum kızarmış ve lekeli olmalı, dudaklarım öpüşmelerimizden dolayı şişmiş olmalı.

Parker güvenli eve dönüş yolculuğu boyunca sessizdi. Üzerinden akan pişmanlığı hissedebiliyorum ve bu boğazımda bir yumru oluşmasına neden oluyor. Son zamanlarda çok duygusalım.

"Macy, çok özür dilerim," diyor güvenli evin garaj yoluna park ettiğimizde. "Yemin ederim seni çatıya... seninle yatmaya çalışmak için çıkarmadım. Kendimi ."

"İstemediğim hiçbir şeyi yapmadım," diye cevap veriyorum sessizce. "Sen bir sakınsın, bir müşterisin. Benim seni korumam gerekiyordu.

seni parçalayacağım. Pek çok boktan şey yaptım ama konu bu olduğunda, Striking Back'e gelince, etik kurallar var. Bundan faydalanamam."

Avantajını kullan. Sanki ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi. Çünkü onun gördüğü şey bu; zayıf, kolayca yönlendirilen ve yardımına ihtiyacı olan bir kadın. "Bunun için endişelenme. Bir kerelik bir hataydı." Hata kelimesi boğazımda düğümleniyor. "Hiç olmamış gibi davranalım."

Sesimin tonu karşısında omuzları çöktü. "Ben demek istemedim ki..."

"Bugün beni dışarı çıkardığın için minnettarım," diye araya giriyorum. "Ama gerçekten çok yorgunum. Sadece yatmak istiyorum." Koltuk değneklerimi kaptığım gibi ön kapıya yöneldim, kendimi Al'ın tacizci bir pislik olduğunu öğrendiğim zamanki kadar aptal hissediyordum. İçeri girdikten sonra odama doğru ilerledim.

"İyi geceler, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver" diye sesleniyor. İhtiyacım bacaklarımın arasında zonkluyor.

"İyi olacağım." Uzun ve sıcak bir banyo kafamı yardımcı oluyor. Buraya çıkmak için gelmedim ve burada daha fazla kalmayacağım. İki hafta veriyorum Eğer Al önümüzdeki iki hafta içinde yakalanmazsa, en azından bir süreliğine taşınmayı kabul edeceğim.

Artık korumalar dışında hiçbir arkadaşım ya da arkadaşım olmadan burada kapalı kalamam. Sırf bana karşı nazik olduğu için Parker'ı takıntı haline getirdim. Saatlerce dönüp duruyorum, sonunda pes edip sabaha kadar kitap okuyorum. Sonunda uyuduğumda, rüyamda Parker'ı görüyorum, bana bakıyor, alnımdan saçlarımı tarıyor.

Kıçımı sürükleyerek oturma odasına girdiğimde neredeyse öğlen olmuştu. "Günaydın," diyor Devon, sesinde yoğun bir eğlence var. "Uzun bir gece miydi?"

"Uyuyamadım," diye mırıldanarak mutfığa doğru ilerliyorum. Parker nerede?

Sanki aklımı okuyormuş gibi Devon seslendi, "Parker sana çörek bıraktı. Bu gece izinli, ben de burada olacağım, ayrıca Jensen ön tarafta."

Doğru, bu gece Hype'a gitmeyi planlıyor. "Eminim onsuz da hayatta kalabiliriz."

Devon kıkırdar. "Blackjack sonra mı?"

"Bütün M&M'lerini kaybedeceksin."

"Riske ."

Gün geçip gidiyor. Parker muhtemelen kıçını yırtarak parti yapıyordur ve ben onu çok kıskanıyorum. Hayatımda hiç bu kadar çok sevişmeye ihtiyacım olmamıştı.

Blackjack'te Devon'un kışını tekmelediğim ve kendimi şekerle tıka basa doldurduğum eğlenceli bir gecenin ardından, fena halde çakıldım.

Parker

Ben ne yaptım ki? Bana güvenir güvenmez her şeyi mahvettim. Macy'yi Mason'ın partisine götürürken iyi niyetimden başka bir şey yoktu. Çok şey yaşadı ve çok stresli, arkadaşını görmesinin ona iyi geleceğini düşündüm.

Ve haklıydım da. Canlanış şekli, öğleden sonra güneşiyle yarışan gülümsemesi, anlamaya bile başlayamayacağım bir şekilde bana dokundu. Mutluydu. Onu hiç mutlu görmemiştim.

Striking Back'teki kadınlarla hayatlarının en kötü döneminde tanıştım. Hasar görmüşler, korkuyorlar ve bir erkeğin yaptığı ya da söylediği her şeye şüpheyle yaklaşıyorlar. Dikkatli olmam gerektiğini biliyorum çünkü savunmasız ve incinmiş durumdalar.

Macy ile tüm bunları unutmuş gibiyim. Tek gördüğüm, mücadele etmekten asla vazgeçmeyen, yürüyememesine rağmen bağımsız olmaya kararlı güçlü kadın. Başka biri bu şekilde , zor biri olduğunu düşünür ve grip olmuş gibi ondan kaçırdım. Ama nedense Macy'nin inatçı kararlılığı beni gülümsetiyor.

Bir meleğin yüzüne ve bana dokun diye bağırان bir vücuda sahip olması da yardımcı olmuyor. Bana hıyar diyebilirsiniz ama ona dokunmak için her fırsatı değerlendirdim. Onu havuz şezlongunda yatarken gördüğümde, solgun teni terden boncuk boncuk olmuştu, karşı koyamadım.

Bir kolumu kalçalarının altından, diğerini de arkasından geçirdiğimde yüzü pembeleşti ve dudaklarımı sıcak yanaklarında gezdirmek istedim. Soğuk suya atlamak bile onun her santimini öpme isteğimi yok edemedi.

Bacaklarını bana dolayarak arkasına yaslandı, başını suya daldırdı ve ben azgın bir ergen gibi neredeyse pantolonumun içine boşalıyordum. Bana havai fişekleri sevmekten anlamam bir saniye sürdü.

Daha önce spor salonunun çatısından havai fişekleri izlemiştim, bu yüzden en ön sırada alacağımızı biliyordum. Onu öpmek istememiştim. Sıcak vücudu ve tatlı kokulu teni kendime hâkim olmamı engelledi, özellikle de bana gülümsediğinde, bakışları dudaklarımdaydı ve açıkça bir öpücük istiyordu. ki Alex araya girdi. Daha sonra başımın etini yiyeceğini biliyorum ama şu an umurumda değil.

Geçemeyeceğim bir çizgi var ve ben çizgiyi çiğnedim. Özür diledim, ama asla kabul etmese de hala üzgündü. Benimle bir daha konuşmadan doğruca yatağına gitti. Şimdi burada yatmış, zararı nasıl telafi edeceğimi düşünüyorum. İyi olup olmadığını kontrol etmezsem asla uyuyamayacağım.

Sırt üstü uzanmış, çizmeli ayağını bir yastığa dayamış. Yorgan belinin hemen altına kadar kaymış ve tişörtüyle külotunun arasındaki pürüzsüz ten şeridi ay ışığında parlıyor. Yorganı göğsüne doğru bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdığımda dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Çok tatlı. Çok güzel. Ve sınırların dışında.

Hiçbir kadını takıntı haline getirmem. Belli ki biriyle yatmayalı çok uzun zaman olmuş. Yarın gece bu sorunu halledeceğim.

Uyandığımda Macy hâlâ uyuyordu ve dün geceki rezilliğimden sonra bugün onu biraz rahat bırakmanın en iyisi olacağına karar verdim. Onun için güzel bir şey yapmak istiyorum, bu yüzden köşedeki fırına hızlıca gidip ona yarım düzine çikolata kaplı kek çörek alıyorum ve eve geri götürüyorum.

Ona onuncu kez "Bir şeye ihtiyacı olursa, üzülürse ya da herhangi bir şey olursa beni ara" dediğimde Devon sırtıyor.

"Yapacağımı söyledim, şimdi defol git buradan. Gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim."

Hype her zamanki gibi tıklım tıklımdı ve zar zor bir masa kapmayı başardım. Ben geldikten birkaç dakika sonra Alex, Cooper'ın omuzlarına kolunu dolamış bir şekilde ortaya çıkıyor. Cooper ve Alex masama yerleşirken lan da kulübün diğer ucunda beliriyor. lan zayıf bir sarışınla flört etmek için durduğunda Alex homurdanıyor. "O senden daha kötü. Buraya geleli iki dakika bile olmadı."

"Bana karşı hiçbir şeyi yok." Alınmış gibi yapıyorum. Cooper ve Alex gülüyor ve lan bir tabure çekerek bize katılıyor.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Sen mi ?" Konuştuğu kadına başımı sallayarak sordum.
için.
"birlikte burada. Zaten yerleşmek için çok erken." "Ne demek istediğimi anladın mı?" Alex, Cooper'a sırtarak
Onu
"Ne kaçırdım ben?" lan soruyor. "Bu ikisi bizi yargılamaya cüret ediyor."
lan kaşlarını Alex'e doğru kaldırır. Alex, "Yargılamıyordum," diye itiraz eder.
"Sadece Parker'ın erkek fahişe departmanındaki parasının hakkını verebileceğini söylüyorum."
lan alay ediyor. "Bana ayak uyduramadı."
Oh. Bir meydan okuma kokusu alıyorum. Alex'in gülümsemesi genişliyor ve masanın üzerine eğiliyor. "Pekala, hadi bunu test edelim. Bu kadınların çoğu ikinizden birinin peşinden buradan gider, o yüzden işi ilginç hale getirelim. Sadece korkunç ya da saldırgan tavlama cümleleri kullanabilirsiniz. Bakalım kim hala çekebiliyor."
"Şaka mı yapıyorsun?" lan soruyor. "'Cennetten mi düştün' gibi korkunç bir şey mi?"
"Evet. Kim en kötü şeyi söyleyip yine de kızı elde ederse o kazanır ve geri kalanımız da onun içkilerini ısmarlar."
"Ben varım" diyorum, aynı anda lan "Sen varsın" diyor. Garson kız döndüğünde, lan ona orantısız bir sırıtışla bakıyor. Parmağını kaldırıyor ve yaklaşmasını işaret ediyor. Kadın temkinli bir ifadeyle ona doğru yürür. "Tek parmağımla seni nasıl boşalttığımı gördün mü güzelim? Daha fazlasıyla neler yapabileceğimi bir düşünsene."
Garson kız gözlerini devirir. "Çocukça saçmalıkları bırakın ve ne içmek istediğinizi söyleyin." lan'a güldüğümüzde yüzünde bir gülümseme beliriyor.
"Daha erken, pislikler," diye homurdanıyor. İçkilerimizi getiren garsona sırf bize katlandığı için yüklü bir bahşiş veriyoruz.
Cooper, köşedeki masada içkisini yudumlayan minyon bir kadını işaret ederek, "Peki ya ?" diye .
"Hayır, o okeydoke," diye yanıtlıyor lan.
"Ne?"
"Okeydoke. Seninle eve geleceğini bildiğin kişi. Daha ateşli birini bulamazsan en sona sakladığın kişi."
Alex, "Sizler korkunç ," diyor.

Birkaç dakika sonra başka bir masada oturan iki kadının bizi süzdüğünü fark ediyorum. ", dostum. Onlardan ne haber?" lan'a soruyorum.

"Sarışını ben alırım."

"Anlaştık." Masalarına içki gönderiyoruz ve el salladıklarında bize katılmalarını işaret ediyoruz. İkisi de güzel ve belli ki partiye hazırlar.

"Merhaba, ben Shawna," diyor sarışın, "bu da Chrissy. İçkiler için teşekkürler."

" ederim," , Chrissy için yanıma bir tabure çekerken lan da Shawna için aynısını yapıyor.

Birkaç dakikalık sohbet ve flörtten sonra Chrissy'ye doğru eğildim. Yüzüme tokat attıracak kadar kötü olmayan ama kazanmama yetecek kadar da saldırgan bir cümle bulmaya çalışıyordum. "Senin için bir bilmecem var."

"Bilmecelere bayılırım!" Chrissy saçlarını savurarak kıkırdıyor. Doğrusu, görünüşü bir yana, bir kadında sevmediğim her şey onda var ama yine de deniyorum. Cooper ve Alex birbirlerini kadar dalgın değiller.

"Kaplan gibi sikişip göz kırpan şey nedir?"

"Bilmiyorum. Ne?" Kirpikleri saatte yüz mil hız yapıyor. Ona göz kırpyorum ve Alex kahkahasını bastırmak için yüzünü Cooper'ın boynuna gömerek homurdanıyor. Chrissy arkadaşına bakarak, "Tamam," diye cevap veriyor. Tamamen kafasının üzerinden geçti.

Shawna garip sessizliği lan'a "Ee, ne iş yapıyorsun?" diye sorarak bozar.

"Ben marangozum" diye yalan söylüyor. Nereye varmaya çalışıyor bu? "Gerçekten mi?"

"Uh-huh, o zaman ne dersin, kafayı çekelim ve ben de seni çivileyeyim mi?"

Shawna oflayıp pufluyor ve taburesinden atlıyor. "Sen bir pisliksin." Alex ve Cooper başarısızlıklarımızla alay ederken Chrissy onu masalarına kadar takip ediyor.

Birkaç içkiden sonra şansımızı dans pistinde denemeye karar verdik. Cooper ve Alex arkamda birbirlerine sürtünürken seksi bir kızıl saçlı bana doğru dans ediyor ve arkasını dönerek kıcını kasıklarına doğru oynatıyor.

İstiyorsan, bebeğim. Ian'la dans eden minyon, tatlı görünümlü bir kız fark ediyorum ve onun "Aklımdaki şey için mükemmel boydasın" dediğini zar zor duyuyorum. Kızın avucunun adamın yanağına değmesi barda yankılanıyor ve gülen tek kişi ben değilim.

"Görünüşe göre arkadaşın kadınlarla nasıl konuşulacağını bilmiyor." "Ona öğretmem gerekecek," diye mırıldandım, onu döndürdüm ve

kalçalarını benimkilere bastırarak ereksiyonumu uyandırdı. "Kadınların ne istediğini biliyorsun, değil mi?"

"Bazen. Bahse girerim antikaları seviyorsun ve şanslısın. Dokunabileceğin bazı aletlerim var."

Cooper arkamdan gülüyor, ben de karşılık vermesini bekliyorum ama eli bacaklarımın arasına kayıyor. "Çok fazla aletin var."

"Benimle gel ve bunu çözmeme yardım et." "Hadi gidelim."

Dönüp Alex'e sırtıyorum. "Ben gidiyorum. Sonra görüşürüz pislikler."

Alex başını sallayarak, "İnanılır gibi değil," diyor.

"Adın ne bebeğim?" Onu kapıya doğru götürürken sordum. "Amber."

"Ben Parker."

Kıkırdıyor. "Biliyorum. Herkes senin kim olduğunu biliyor." Harika. Beni duymuş. Ya kavgalarımından ya da sevişmelerimden. Muhtemelen başka bir gece becerdiğim arkadaşlarından birinden. "Söylentiler doğru mu?"

"Söylentiye göre değişir."

"Bir kadını hareket edemeyecek hale gelene kadar becerebilirsin."

"Bebeğim, seninle işim bittiğinde tekerlekli sandalyeye ihtiyacın olacak.

sen."

* * * *

Ucuz çiçek parfümlerinin ağır kokusu havaya sinmiş ve Sonunda arabasından indiğimizde öğürmeye hazırdım. Ciğerlerim gecenin serin havasını minnetle içine çekiyor. Neden kadınlar bu saçmalığı bırakamıyor? Macy asla parfüm kullanmaz ve nefis kokar.

"Otel mi?" Amber onaylamayan bir bakışla "Otel mi?" diyor.

"Üzgünüm bebeğim, ama evim örümcekler için bombalanıyor."

"Örümcekler mi?"

"Büyük, iğrenç olanlar," diye yalan söylüyorum, kapının kilidini açmak için kartı kaydırıyorum. "Zehirli değiller ama yine de."

Titriyor ve başını sallıyor. "Örümceklerden nefret ederim." Evet. Bütün kadınlar nefret eder. Bu, bir kadına kendini ucuz hissettirmeden oteli kabul ettirmenin kesin bir yoludur.

Bunu o kadar uzun zamandır yapıyorum ki artık ikinci doğam oldu. Önceden bir otel odası kiraliyorum ve mümkünse arabasını kullanıyorum, böylece onu ulaşımsız bırakmadan ayrılabilirim. Taksi şirketleri beni iyi tanır.

"Bana bir saniye ver," diyor ve banyoya girmeden önce bana kirpiklerini fırlatıyor. İç çamaşırlarıma kadar soyunup yatağın üzerine birkaç prezervatif atıyorum. neredeyse gece yarısını gösteriyor ve Macy'nin nasıl olduğunu merak ediyorum. Uyuyor muydu? Onunla konuşmak için yanında olmadığımda başka bir panik atak mı geçiriyor?

Kahretsin. Onu düşünmenin zamanı değil. Amber banyodan küçük mor iç çamaşırlarıyla çıktı. Görünüşe göre bu gece sevişmeyi planlayan tek kişi ben değilmişim. Dudaklarını yalayarak bana doğru gelirken şişmiş yuvarlak göğüsleri zıplıyor. Bakışları üzerimde geziniyor ve geniş bir gülümseme ağzını geriyor.

Parmaklarını karın kaslarımda gezdirdiğinde ellerim otomatik olarak kalçalarına düşüyor. Tek kelime etmeden beni öpüyor, dilini ağzımın içinde gezdiriyor. Dudakları çok sıkı ve tadı votka gibi.

Macy'nin yumuşak dudaklarını ve tatlı ağzını özlememe neden oluyor. Boxerımın üzerinden sikimi avuçluyor ve seğirmiyor bile. Göğüsler. İhtiyacım olan şey bu. Pratik bir hareketle sütyenini açıyorum ve jant kapağı büyüklüğünde meme uçları olan iki yuvarlak kavunla yüz yüze geliyorum. Sıkı ağırlıklarını ellerime almadan önce sahte olduklarını biliyordum.

Macy'nin yumuşak höyükleri ve lezzetli küçük ahududu renkli meme uçları gibisi yok. Neyim var benim böyle? Daha önce sahte memelerle hiç sorunum olmamıştı. Düşünmeyi ve analiz etmeyi bırakmalıyım. Güzel bir kadın elini şortumun içine soktu ve ben biraz bile sertleşmedim.

"Bu gece içkiyi biraz fazla mı kaçırdın bebeğim?" diye mırıldanıyor. "Sorun değil. Ben hallederim." Yatağın kenarına oturuyor ve boxerımı aşağı iterek beni kendine doğru çekiyor. "Bir söylentinin doğru olduğunu görüyorum," diyor, tüm uzunluğumu ağzına almadan önce bana sırtarak.

Ellerimi saçlarına gömüyorum ve "Evet, siktir" diye mırıldanıyorum.

İnliyor, gerçekten üzerime geliyor ve ben de bunu istemek için deli gibi çabalıyorum. Zevk almaya. Bana musallat olan o kahve rengi gözleri görmemek için. Macy'nin o uzun ince bacaklı küçük figürünü düşünmek beni biraz güçlendiriyor, ama yeterince değil. Bu saçmalığa inanamıyorum. Ben Parker Reed'im. Her zaman . Bu çok aşağılayıcı. Siktiğimin Macy'si.

Bir hırıltıyla onu üzerimden çekip yatağa itiyorum.

Belki onu beceremem ama boşalmasını sağlayabilirim. Belki de arkadaşlarına topal bir aletim olduğunu söylemek yerine bunu hatırlar.

Külotunu çıkarıp iki parmağımı içine soktuğumda ciyaklıyor ve doğrudan g noktasına yöneliyor. Başparmağım klitorisinin üzerinde geziniyor. "Evet, tam orası!" diye haykırıyor.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde elime boşalıyor, genellikle beni taş gibi sertleştiren bir şey, ama şimdi bu beni korkutmuyor. Tekrar sikime uzandığında, daha sert bastırıyorum, acımadan ovuyorum ve klitorisini sıkıştırıyorum. "Bir tane daha. Bana bir tane daha ver," diye emrediyorum. Onu becermemin imkânı yok. Elleri yorganı pençeliyor, başka bir orgazmıla haykırıyor.

O toparlanamadan boxer'ımı ve kot pantolonumu geri giydim. "Siktir. Daha önce hiç bu kadar hızlı boşalmamıştım."

"Bakın, özür dilerim ama sanırım içkiyi fazla kaçırdım." Her ne kadar doğru olsa da, tipik "bu benim başıma asla gelmez" cümlesini söylemekten kaçınıyorum.

Yüzünde memnun bir ifadeyle bana bakıyor. "Herkesin başına gelir, tatlım. Sadece bana bir sözü ver. Eğer bunu tek elinle yapabiliyorsan, sakinle neler yapabileceğini hissetmem gerek."

"," diye yalan söyleyerek gömleğimi başımdan aşağı sıyrıyorum. "Şu anda gitmem gerekiyor. İstersen bu gece burada kal. Ben bir şeyler alacağım.

taksi."

"Elbette." Yatağa doğru kayarak, yatağın altına giriyor.
örtüyor ve taksi gelene kadar uyuyor. "Nereye?" diye
soruyor şoför.

Boş evime dönme düşüncesi çok iç karartıcı. "Stan's Bar, otuz
sekizinci sokakta..."

"Stan'in yerini biliyorum dostum." Neyse ki şoför konuşkan biri değil.
Kafamda çene çalmakla uğraşamayacak kadar çok şey var.

Bu kadın bana ne yaptı? Onu bir aydır tanıyorum ve aklımdan
çıkaramıyorum. Kendime sadece tehlikede olduğu için endişelendiğimi
söyledim ama bu saçmalık. Kendimi sadece ondan etkilendiğime ikna
etmeye çalıştım ama bu da değil. Ondan hoşlanıyorum.
Ondan gerçekten hoşlanıyorum.

Sikeyim.

Dördüncü Bölüm

Macy

Koridordaki bir gürültü beni uykumdan uyandırdı. Ben yapamadan Korkmayı düşünürken Parker'ın sesini duyuyorum. "Sadece onu kontrol etmek istiyorum," diye mırıldanıyor.

"O zaman bir bak bakalım seni inatçı orospu çocuğu," diye iç geçiriyor Devon, kapımı bir aralık açarak. "Üzgünüm," diyor yatakta doğrulduğumu fark edince. "Kafası dumanlı ve aptal, senin iyi olduğunu görene kadar da bayılmayacak."

"O iyi mi?" Mırıldanıyorum, hâlâ çalışıyorum.

"Uyuması gereken lanet olası bir baş belası." "Macy? Her şey yolunda mı?" Parker soruyor, tökezleyerek

Kapı aralığı.

"Ben iyiyim Parker," diye cevap veriyorum. "Yatağa gitmen gerek."

Odaya girdiğinde Devon onu yakasından yakaladı. "Senin yatağın, mankafa."

Elimde olmadan kıkırdıyorum ve Parker'ın yüzünde sevimsiz bir gülümseme. "Gülüştüme bayılıyorum. Daha çok gülmelisin."

"Yarın sana gülecek çok şeyimiz olacak. Haydi. Bırak uyusun."

"Tamam, iyi geceler bebeğim," diyor Parker ve Devon homurdanarak başını sallıyor. Parker onu koridorun sonuna götürürken hâlâ tartıştıklarını duyabiliyorum. "Ne? O bir bebek! Minicik ve porselen bebekler gibi solgun."

Devon, "Mason'ın bunu duymamasını umsan iyi olur," diye homurdanıyor.

Bu sinir bozucu adam daha kafa karıştırıcı olabilir mi? Dün beni öptü, sonra benden kaçtı, sonra bir geceliğine gitti, sadece ortaya çıkıp benimle flört etmek için.

Benden ya da vücudumdan biliyorum. Beni gördüğünde bakışlarının pijamalı kışımın üzerinde gezinmesi bunu açıkça gösteriyordu. Sanırım sarhoşken zayıf ya da hasarlı olmam kadar da önemli değil.

İç çekerek, güneş perdelerin arasından sızana kadar dönüp duruyorum. Ona karşı bir şeyler hissettiğimi biliyorum, ki bu büyük bir hata. Beni olduğum kadın olarak görebilse bile, o hala bir oyuncu ve ben onun yatağının direğinde bir çentik olmayacağım.

Horlaması neredeyse camları tıkırdatacak. Bu bir daha asla uyuyamayacağım. Koltuk değneklerimle ve botla çok daha iyi hareket ettiğim için odasına gitmem uzun sürmüyor. Tek planım kapıyı kapatmak ve onu görene kadar testere kullanan bir boz ayının sesini duymamak. Bir denizyıldızı gibi sırt üstü uzanmış, kemeri, ayakkabıları ve her şeyiyle hâlâ giyinik. Rahat olamaz ve beni yatağa yatırdığı zamandan sonra onu bu şekilde bırakamam.

Ayaklarının yanına oturduğumda yatak eğiliyor ama yerinden kıpırdamıyor, ben ayakkabılarını çıkarırken horlamaya devam ediyor. Cesaret edebilsem bile kot pantolonunu çıkarmamın imkânı yok ama en azından kemerini çözebilirim.

Beline doğru kayıyorum ve ağzı açılana kadar çenesine bastırdığımda içimden bir kıkırtı kaçıyor. Vay be! En azından bu horlamasını durdurdu. Gözlükleri yüzünde yamuk duruyor ve ben onları dikkatlice komodine taşıyorum.

Onu gerçekten inceleme şansım hiç olmamıştı, bu yüzden bu fırsatı değerlendiriyorum. Hiçbir erkek bu kadar yalanabilir olmamalı. Parmak ucumu güçlü çene çizgisindeki koyu renkli kirli sakalda ve üst dudağının üstündeki küçük girintide gezdiriyorum.

Tanrım, o dudaklar. Çok dolgun ve mükemmel, benimkinde çok yumuşak. Onu uykusunda hissetmeye başlamadan önce buradan gitmeliyim. Acı dolu bir iniltiyle başını çevirdi ve boynunda ruj izleri olduğunu fark ettim. Çiçek kokusunun oda spreyinden geldiğini, Devon'ın muhtemelen bayat alkol kokusunu örtmeye çalıştığını düşünmüştüm ama koku Parker'dan geliyordu.

Kevaşenin biri, Tanrı bilir ne yaparken parfümünü ve rujunu üzerinde bırakmış. Ne olduğunu biliyorum ama bunu düşünmek istemiyorum. Göğsümdeki bu ağrı çok saçma ve mantıksız. Gerçekten ne bekliyordum ki?

Kemerini açmak için uzandığımda eli elime düşüyor ve beyazdan çok kırmızı gözlerle karşılaşıyorum. "Macy," diye mırıldandı,

Göz kırpıyor ve beni gerçekten görebildiğinden şüpheliyim.

"Seni taciz etmiyorum, sadece rahat ettiriyorum," diye cevap veriyorum, kemerini gevşeterek.

Eli benimkine dolanıyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor, "Güzel Macy" diye mırıldanıyor. Ağır göz kapakları tekrar kapanıyor ve ölü gibi uyuyarak yan yatıyor.

Bundan ne anlam çıkarmam gerekiyor? Bu adam karışık sinyallerin kralı. Bunun için endişelenmeyi bıraktım. O beni zayıf gören bir oyuncu. Nezaket ve şehveti romantik ilgiyle karıştırdım. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim.

Yatağa dönmeden önce komodinin üzerine bir şişe su ve biraz Tylenol bırakıyorum. En azından bunu .

* * * *

Oturma odasından gelen sesler rüyalarımı işgal ediyor. "Genelde bu saatte uyumaz."

"Genellikle sarhoş bir moron onu saat dörtte uyandırmaz. Sabah."

"Kahretsin. Uygunsuz bir şey mi söyledim?" Bunu duymak garip Parker'ın sesi çok güvensiz geliyor. Devon'ın derin kahkahasını Parker'ın homurdanması izliyor. Her zamanki sakarlığımla, yataktan kalkarken koltuk değneklerimden birini devirerek uyandığımı onlara bildiriyorum. Birkaç saniye içinde yatak odasının kapısı çalındı.

"Macy? İyi misin?" Parker soruyor.

"Olabilirdiğince terbiyeliyim."

Akşamdan kalma olsa bile piç muhteşem. Yanıma oturduğunda saçları alnına dökülüyor. "Dün gece için özür dilerim. İçtikten sonra buraya hiç gelmemeliydim. Seni korkutmadım, değil mi?"

Korkut beni. Bu onun endişesi. Öfke, aramıza biraz mesafe koyma kararlılığımı sertleştiriyor. Tek görebildiği hassas, paranoyak bir kadın ve panik atak saçmalıklarından sonra buna şaşmamalı, ama artık öyle . Elimi tutmasına ihtiyacım yok.

"Korkmuyordum," diye mırıldanarak koltuk değneğimi yerden aldım.

Kahretsin, bu acıttı.

"Sakin ol."

Elini omzumdan çektiğimde geri adım atıyor. "Ben iyiyim. Bana bebek bakıcılığı yapmana gerek yok."

"Macy, eğer dün gece bir şey söylediysem..."

". Sadece küvete girmek istiyorum." "Tamam... Tabii, ben gidip öğle yemeği için pizza alayım."

Kendimi onun incinmiş ifadesini görmezden gelmeye zorluyorum ve kendimi banyoya kilitliyorum. Sonraki birkaç gün en hafif tabiriyle garip geçti. Nefret dolu değilim, sadece mesafeliyim ve o da nedenini bilmiyormuş gibi davranıyor. Onunla takılmayı özledim ama en iyisi bu. Fazla bağlanmıştım.

En azından işe yetişmeye çalışıyorum. Akşamları hala onunla arka verandada oturuyorum, sadece konuşmayı sınırlamak için yanımda bir dizüstü bilgisayar var.

Uyandığımda Devon mutfaktaydı ve Parker'ı hiçbir yerde bulamadım. Kolay değil ama nerede olduğunu sorma dürtüsüne direniyorum. Bu gerçekten beni ilgilendirmez. Dönene kadar iki gün geçiyor ve onu gördüğümde yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum.

"Hey, nasılsın Macy?"

"Güzel. Ya sen?" Dün gece panik atak geçirdim ve birkaç dakikamı banyoda yere oturup nefes almaya çalışarak geçirdim ama bunu kendime saklıyorum. Bununla kendi başıma başa çıkabilirim.

"Garip birkaç gün geçirdim. Amca olduğumu öğrendim." "Şaka mı yapıyorsun?"

"Evet. Mason'ın hiç beş yaşında bir oğlu var. Daha yeni acil velayet aldı."

"Vay canına."

"Biliyorum." Umutlu bir ifadeyle bana bakıyor. "Neden buradan biraz uzaklaşmıyoruz? Küçük bir İtalyan lokantası biliyorum. Güvenli olur."

Kötü bir fikir ya da değil, hayır diyemem. Onu özledim, onunla konuşmayı özledim. "Kulağa hoş geliyor. Teşekkür ."

Restoran küçük ve loş, sohbet eden çiftlerle dolu. Parker beni cam kenarında insanları izleyebileceğimiz bir masaya götürdü.

Yemek yiyoruz. Birkaç dakikalık rahatsız edici bir sessizlikten sonra Parker elini benimkinin üzerine koyuyor ve beni güçsüzleştiren o gözlere bakıyorum.

"Geçen hafta için özür dilerim, Macy. Seni öptüm, sonra sarhoş oldum, sonra da ortadan kayboldum. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Bir daha olmayacak."

"Bana bir özür ya da başka bir şey borçlu değilsin. Her zaman yanımda iki korumam oldu ve beni tehlikeye atmadın.

Sen yaptın, beni güvende tuttun." Bir iş olarak görülmek çok iç karartıcı.

"Beni rahat ettirmek ve eğlendirmek için yapmanız gereken her şeyin ötesine geçtiniz. Sen olmasan geçen ayı atlatamazdım ama artık sürekli bakıma ihtiyacım yok. İş dışında bir hayatım olduğu için kendini kötü hissetme."

Eli benimkini sıkıyor. "Sen sadece iş değilsin. Seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Sadece takılıyoruz ve film izliyoruz, eğleniyoruz, değil mi?"

"Seviyoruz. Seninle birlikte olmaktan hoşlanıyorum. Bir asistanla arkadaş olmaya karşı bir kural , değil mi?"

Dudakları bir sırtışa dönüşür. "Hayır, arkadaşlığa karşı kural yok." "İşte böyle. Arkadaş olabiliriz ve ben hâlâ Scrabble'da."

"Lütfen," diye alay ediyor, öpüştüğümüzden beri hiç olmadığı kadar kendine benziyor. "Sana kesinlikle karşı çıkmam gereken sözler söyledim."

"Ha! Sen sadece benim geniş kelime dağarcığımı kıskanıyorsun." "Airish? O ne, Amish gibi mi? Bunun yasal olmasına imkan yok."

"Bir kitap kır, Bay Cahil. Soğuk ya da serin anlamına gelir. Gece havadardı gibi."

"Hey." Bana bir ekmek kırıntısı fırlattı.

"Okuyorum!" "Porno sayılmaz."

Birlikte gülerken duruşum rahatlıyor. İşte özlediğim şey bu. Yani onu yatağa alamam. Ev'in bana söylediğine göre, zaten uzun sürmez. Onu tamamen kaybetmemeyi tercih ederim.

Yemek boyunca ve eve dönüş yolunda da canlı sohbetimiz ve neşeli şakalaşmalarımız devam etti. Parker biz ayrılmadan önce Jensen'a biraz mola vermesini ve kendine yemek hazırlamasını söyledi. Biz geldiğimizde caddenin karşısına park ediyor ve bizi kapıya birkaç saniye farkla atlatıyor.

"Lanet olsun! Onu dışarıda tut!" diye bağıarak oturma odasına hücum etti. Parker bir an bile tereddüt etmeden beni beton verandaya çekti ve vücuduyla bizi çevreleyen üç metrelik duvarın arasına sıkıştırdı. Koltuk değneklerim yere çarpıyor.

"Ne oldu?" Fısıldıyorum.

"Şşş, bilmiyorum. Kıpırdamadan dur." Kalbim göğsümden dışarı fırlamaya çalışıyor ve yaralı ayak bileğim altımda oturduğum için sıkıyorum.

Jensen kapıda belirir. "Ev temiz ama tehlikede. Çöpe atılmış."

Ayağa kalkmama yardım ettiler ve beni içeri soktular. Kanepe devrildi ve televizyon parçalandı. Parker telefonunu çevirerek, "Macy," diye emrediyor. Önce emir yağdırdığını, sonra da biriyle tartıştığını duyuyorum.

"Sana yardım edeyim," diye gönüllü oluyor Jensen ve beni odama kadar takip ediyor. Oturma odasından daha kötü durumda. Çarşaflar ve şilteler, bazı kıyafetlerimle birlikte parçalanmış. Bir çift külotum, üzerlerine sürük kelimesi karalanmış bir şekilde aydınlatma armatüründe asılı duruyor. Ev'in Kindle'ı paramparça olmuş. Dizüstü bilgisayarımı sağlam bırakmasına şaşırdım.

Kapatmaya gittiğimde nedenini anladım. Uyku modundan çıkardığımda ekran koruyucu yanıp sönüyor ve omurgamdan aşağı buz damlıyor. Kayıp bir kişinin posterine gömülmüş yüzümün fotoğrafı beliriyor.

Üstte Kayıp, fotoğrafımın hemen altında ise Ölü Olduğu Varsayılıyor yazıyor.

Nefesimi kontrol altında tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Jensen alçak sesle konuşuyor ama yine de beni zıpllatıyor. "Her yoluna girecek. Seni buradan çıkaracağız."

"Beni nasıl buldu?"

"Bilmiyorum ama öğreneceğiz." Yanıma almaya değer ne varsa çabucak topluyorum. "Dizüstü bilgisayarını alamazsın. Bir takip cihazı yüklemiş olabilir. Onu teknisyenlerimize götürüp kontrol ettirmem gerekecek."

"Orada hassas belgelerim var, özel materyaller." "Gizliliği ihlal edilmeyecek."

Döndüğümde iki büyük güvenlik görevlisi oturma odasında duruyordu. Bu hızlıydı. "Ne düşündüğün umurumda değil.

Uygun. Şimdi oraya gidiyoruz," diye bağıyor Parker, parmağını bağlantı kesme düğmesine sıkıştırmadan önce telefonuna.

Bakışları düşerken yüzü yumuşuyor. Hissettiğim kadar korkmuş görünmemek için elimden geleni yapıyorum. Beni zayıf görmesine izin vermeyeceğim. "Sen iyi misin?"

"İyi. Nereye gidiyoruz?" Beni eyalet dışına mı gönderiyor?

"Arabada söylerim. Gitmemiz gerek." Adamlar etrafımı sardı.

Renkli camlı siyah bir sedana doğru yürürken bana bakıyor. Parker'ın duruşu gergin, dudakları birbirine yapışmış, bu yüzden yeraltı otoparkına girene kadar soru sormaktan kaçınıyorum. "Hadi, arabaları değiştiriyoruz," diyor, yanımdaki mavi arabayı işaret ederek. Onun camları da görülemeyecek kadar koyu renk.

"Kabuk oyunu," diye mırıldandım, içeri tırmanırken. "Çok güvenli olamaz."

"Nereye gidiyoruz?"

"Seni güvende tutabileceğimi bildiğim tek yer. Benim evim."

Şehrin ışıklarının azalıp yerini banliyö mahallelerine, sonra da tarlalara bırakmasını izliyorum. Neredeyse bir saat sonra, ağaçlarla kaplı uzun ve dolambaçlı bir araba yoluna giriyoruz. İki katlı bir görünüyor ama fazla bir şey göremeyecek kadar karanlık. İnce bir ormanla desteklenmiş ay ışığıyla aydınlanmış tarlalar araziye çevreliyor. Parker beni kapıya kadar geçiriyor ve ben de başımı arkaya eğip mürekkep siyahı gökyüzündeki yıldızlara bakıyorum.

"Bahse girerim gün ışığında burası çok güzeldir," diyorum.

"Yarın sana etrafı gezdiririm. Hadi seni ." Oturma odası sıcak ve rahat, erkeksi, yumuşak bir seksiyonel kanep ve büyük boy deri koltuk. Soluk mavi duvarlı geniş bir yatak odasının kapısını açarak, "Burası misafir odası. Bitişikte bir banyo var. Burada kendini evinde gibi hissetmeni istiyorum."

"Teşekkür ," diye mırıldandım. "Ama bunu yapmak zorunda değilsin. Önerdiğin gibi beni eyalet dışına taşıyabilirsin."

Parmakları çenemi sıkarak beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. " söyledim, seni bir daha yüzüstü bırakmayacağım. Son teknoloji ürünü bir alarm sistemim var. O piç kurusu bir şekilde nerede olduğunu öğrense bile asla içeri giremez. Korkmanı istemiyorum."

"Korkmuyorum."

Parker bavulumu yatağın üzerine koyuyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor. "Bir içkiye ne dersin?" Bir içkiye ihtiyacı varmış gibi görünüyor.

"Kulağa hoş geliyor."

Parker

Daha önce Macy'ye karşı koymak zorsa, şimdi neredeyse imkansız. Onun evimde olması, hiçbir kadının olmadığı bir yerde.

-Onun gitmesini hiç istemediğimi fark ettim. Bu pisliği yakında yakalamalıyız. Yoksa eyalet dışına taşınacak ve bunun olmasına izin veremem. Arkadaşız dedik ama bunu sadece o güvende olana kadar sürdürmek niyetindeyim. Al parmaklıklar ardına girer girmez ve artık bizim korumamız altında değilse, o benimdir.

O zamana kadar ellerimi kendime saklamalı ve bu arkadaş anlaşmasına uymalıyım. Macy kanepenin kenarına tünemiş şarabını yudumluyor, ben de karşısına oturuyorum. "Biz ayrılmadan önce konuştuğun Mason mıydı?" diye soruyor.

"Evet, ona olanları anlatmak zorundaydım. Al'ın seni nasıl bulduğunu öğrenmeliyiz."

"Mason beni buraya getirmeni istemedi."

"Seni eyalet dışına taşımamızı tercih ederdi ama bunun henüz gerekli olduğunu sanmıyorum." Yalan söylüyorum ve bunu biliyorum. Başka biri olsaydı şimdiye kadar onları uçağa bindirmiş olurduk ama yapamam. bulduğundan beri diğer yerel güvenli evlerin tehlikede olduğunu varsaymak zorundayız, bu yüzden ya onu uzağa götürecek ya da buraya getirecektik. Güvende olduğunu bilmeliyim ve bu da onun yanında olmam gerektiği anlamına geliyor.

Kanepeye uzandığında koyu renk saçları omuzlarına dökülüyor. "Hareket edebilirim. Nefret ediyorum ama bunu daha önce de yaptım."

"Başka bir eyalete mi taşındı?"

"Üç yıl önce annem öldükten sonra Indy'ye taşındım. Beni Missouri'tutan hiçbir şey yoktu ve büyüdüğüm küçük kasabadan ayrılmak istiyordum. Burada yeni arkadaşlar edinmeye başlamışken her şeye yeniden başlamak zorunda olmak berbat bir şey ama bunu yapabilirim."

Ne kadar yalnız olduğunu fark etmemiştim. "Annen için üzgünüm. Bir kaza mıydı?"

"Kolon kanseri. Babam bir yıl önce kalp krizinden öldü. İkisi de yetmişli yaşlarındaydı. Annem kırk sekiz yaşına kadar beni doğurmamış. Oldukça sürpriz oldum," diyor kıkırdayarak ve şarabının geri kalanını yudumluyor.

"yok mu?" "Hayır, sadece ben varım."

Hiç ailesi yok. Bunu hayal bile edemiyorum. Ben ailemi kaybettim ama her zaman kardeşlerim, teyzem ve amcam vardı. Hiçbir destek sistemi olmadan kalkıp tek başına büyük bir şehre taşınmak nasıl bir cesaret ister? İnanılmaz biri.

"yorgunum," diyor şarap bardağını mutfağa taşıırken. "Sanırım yatacağım."

"Elbette. Bir şeye ihtiyacınız olursa koridorun karşısındaki odadayım."

"Teşekkür , iyi olacağım."

Bir saat sonra yatmadan önce ona bakıyorum. Işık yüzüne vuruyor ve o kadar huzurlu görünüyor ki. Keşke fotoğrafını çekebilseydim. Bunun çok ileri bir adım olacağını ve muhtemelen bir kamera flaşıyla uyanırsa onu ürküteceğini hayal ediyorum. Tam gitmek için döndüğümde yuvarlanıyor ve yorgan kayarak kremsi bir kalçayı ortaya çıkarıyor. Kahretsin. Bunu görmeme gerek yoktu. O kötü sopayı daha fazla kullanırsam sikim çatlayacak.

* * * *

Uyandığımda nefis bir koku geliyor ve araştırmak için yataktan kalkıyorum. Macy atlet ve şort giymiş, ocağımın başında duruyor. Bir tabak almak için dolaba doğru yürürken kalçaları sallanıyor.

"Koltuk değnekleri olmadan yürüyorsun," diyorum ve günümü aydınlatan bir gülümsemeyle dönüyor. Kahretsin. Az önce böyle mi düşündüm? Beni bir piliç gibi konuşturdu.

"Kısa için üzerine ağırlık koymak acı vermiyor ve koltuk değneklerini kullanırken çok beceriksizim."

"Biliyorum. Bir gözümü kaybedeceğimi sandım."

"Kapa çeneni yoksa bir dahaki sefere daha alçaktan nişan alırım. Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum," diye cevap veriyorum ve tezgâha oturuyorum.

"Bu kadar güzel kokan ne?"

"Bisküvi ve sosis sosu."

Bu . Onu tutuyorum. "Benim favorim."

Gözlerini devirmesi beni güldürüyor. Onunla dalga geçtiğimi sanıyor.

"Ciddiyim," diye vurguluyorum. "En sevdiğin yemek nedir?"

"Çikolatalı lav pastası," diye anında cevap veriyor ve masaya bir tabak bisküvi ve büyük bir kase sos .

"Çikolatalı olacağını bilmeliydim." İki bardak portakal suyu doldurup tabakları ve çatal bıçak takımını masaya koyuyorum. Karşıma oturuyor ve yemeğe başlıyoruz. Onunla kahvaltı etmenin ne kadar iyi, ne kadar *normal* hissettirdiği rahatsız edici. Sanki hayatı tehlikede olduğu için değil de gönüllü olarak buradaymış gibi.

Hiçbir zaman normal istemedim. İnsanlara normalin çok sıkıcı olduğunu söylüyorum ama yuva kurmayı, hatta aynı kadınla iki kez çıkmayı reddetmemin nedeni bu değil. Ne kadar çabuk parçalanabileceğini biliyorum ve sevdiğim başka kimseyi kaybetmek istemiyorum. Bu asla yeni birini sevmemek anlamına gelse bile. Bu kadın benim için ne kadar kötüyse, ben de onun için o kadar kötüyüm. Bunu unutmamalıyım.

Mason geldiğinde kahvaltı tabaklarımızı bulaşık makinesine yerleştiriyordum. Onu içeri almak için kapının kilidini açtığımda, "Görüyorum ki anahtar kodunu değiştirmişsin," diyor.

"Alarm kodu da," diye cevap veriyorum.

"Macy için bazı şeylerim var."

Mantıksız kıskançlık çenemi sertleştiriyor. "Ona ihtiyacı olan her şeyi alırdım."

Beni görmezden gelerek Macy'yi selamlıyor ve dizüstü bilgisayarını sehpanın üzerine yerleştiriyor. "Temiz. Hiçbir şey eklememiş ya da dosyalarınıza erişmemiş, sadece sizi korkutmak için o resmi yüklemiş."

"İşe yaradı," diye alay ediyor.

"Sizi üzmesine izin vermemeye çalışın. Onun istediği de bu. Al, bunları sana Evie gönderdi."

Macy, Mason'ın önüne koyduğu büyük kutuyu açıyor ve içinden taze bir kutu çikolata kaplı çörek çıkarınca gülüyor.

Sırada yepyeni bir Kindle bulduğunda ağzı mükemmel bir O harfi oluşturunyor. "Sonuncusunu çoktan yok ettim. Bunu saklayamam. Ona teşekkür et ama lütfen geri ver."

Mason başını sallar. "Onu sen yok etmedin, o psikopat yok . Ona yeni bir tane aldım. Bu senin. Evie onu ikinizin okumayı sevdiği o müstehcen kitaplarla doldurdu."

"Onlar kirli değil. Romantikler," diyerek sırtıyor. "Teşekkür !" Onun müstehcen kitaplar okuduğunu bilmeme gerçekten gerek yoktu.

"Hepsi Evie'ydi," diye yanıtlıyor Mason.

"Uh-huh." Bir an bile kanmadı.

"Sizinle bir konuda konuşmam gerekiyor. Seni daha uzaktaki güvenli bir eve taşımamıza izin vermeni istiyorum. Bay Pearson'ın sizi orada bulma ihtimali çok daha az."

Tüm vücudum öfkeyle yanıyor. Ona hayır dedim. Aklımı başımdan alıyor, onu ikna etmeye çalışıyor. "Sana söyledim..."

"Ve bunu ondan duymak istiyorum," diyor Mason, çenesi gergin.

Macy'nin elleri kucağında dönüyor. "Ne kadar ?"

"Clarksville, Tennessee. Sonsuza kadar olması gerekmiyor, sadece parmaklıklar ardına girene kadar."

"Burada güvende olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Mason iç çekerek ellerini saçlarında gezdiriyor. "Şimdilik, ama aranızda biraz daha mesafe koyarsak kendimi daha iyi hissedeceğim."

Macy onun gözlerinin içine bakar. "Ben ve Al arasında mı, yoksa ben ve Parker arasında mı?" Mason'a meydan okuyuşunu izlerken sırtımamı bastıramıyorum.

Mason bana bakarak, "İkisi de," diye itiraf ediyor.

Macy cevap verirken sesini sertleştiriyor. "Parker tüm bu olanlar boyunca bana çok iyi baktı. Ona güveniyorum." Sözünü kesmeye başladığında Macy ona avucunu gösteriyor. "Önümüzdeki hafta içinde Al'dan bir haber Tennessee'ye taşınacağım. O zamana kadar, azgın ergenlere dönüşeceğimizden endişe etmeden iki yetişkini bir arada bırakabileceğini düşünüyorum."

"Yeterince makul," homurdanan Mason kapıya doğru ilerlerken başını bana doğru sallıyor. "Ben giriş yapacağım."

"Bir dahaki sefere Ev'i de getir. Eminim Macy eşlik etmekten hoşlanır," diye cevap veriyorum ve kapıyı kilitliyorum.

"Ne göt ama," diye takılıyor Macy.

Gölerek onun yanındaki kanepeye uzandım. "American Horror Story'de tıkmaya hazır mısın?"

"Kesinlikle." Bana bir çörek uzatırken ve kanepeye kıvrılırken yüzündeki güneşli gülümsemeyle neredeyse bayılacağım.

* * * *

Sonraki birkaç gün boyunca ellerimi kendime saklamayı başarıyorum, yani çoğunlukla. Her akşam film izlemek için kanepede birbirimize sarılıyoruz ama bu tamamen masumane bir şey. Peki ya sonunda tamamen masum bir sertleşme ?

Macy yattıktan birkaç saat sonra bir ses duydum, küçük bir inilti. Kahretsin. Yine panik atak geçiriyor olmalı. Bir haftadan uzun süredir panik atak geçirmemişti ve umuyordum. Uykusunda sesler onu uyandırmamaya çalışarak kapısını yavaşça açıyorum.

Önümdeki manzara karşısında ayaklarım yere çivileniyor. Gölğelerin arasında beni görmüyor ya da kapının açık olduğunu fark etmiyor. Belki de üstsüz olduğu için, külotu ayak bileğine dolanmış, başını arkaya atmış, parmakları bacaklarının arasına dalmış ve sürtünüyor.

Aletim anında taşa dönüyor, düşük iniltisi bir nefese dönüştüğünde pijama pantolonuma karşı zorlanıyor. Parmakları klitorisine doğru hareket ediyor ve sanki gecem daha iyi olamazmış gibi, "Evet, Parker" diye iniliyor. Bu asla unutamayacağım bir manzara, Macy'nin ince seksi vücudu dudaklarında benim adıyla boşalırken kıvranıyor.

Onun da benimle aynı dürtülerle mücadele ettiğine dair bir şüphem varsa bile artık yok. Bu inanılmazdı, fantastikti, harikaydı. Eğer bir piliç bunu günlüğüme yazardım. Hâlâ kapı aralığında durmuş aval aval bakıyordum ki, külotunu geri çekmek için doğrulup "Parker!" diye bağırdı.

Kahretsin, donup kaldım, far ışığında kalmış bir geyik gibi onun farlarına bakıyordum. Az önce tanık olduğum şeyin güzelliği ve duygusallığı karşısında sersemlemiştim. "Ne oluyor lan? Çık dışarı!" diye bağıyor, battaniyeyi boynuna doğru çekiyor.

"Ben... özür dilerim... Panik atak geçirdiğini sandım."

"Demek izlemek için kaldın! Çık dışarı!" Ay ışığı öfkeli yüzüne vuruyor ve dönüp yüzünü yastığa gömmeden önce yanaklarında gezinen kızarıklığı ortaya çıkarıyor. Çekip gidemem yoksa bir daha yüzüme bakmaz. Sabah ilk iş Mason'ı arayıp onu buradan çıkarmasını isteyecek. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıyım.

Yanında yatağa oturduğumda inliyor. "Seni gözetlemiyordum. Paniklediğini ya da kâbus gördüğünü düşündüm ve seni kontrol etmeye geldim."

"Biliyorum. Lütfen git buradan."

"Çok karanlık. Hiçbir şey göremiyorum."

"Yalancı," diye mırıldanıyor, sesi yastık tarafından boğuluyor. "Sen de mi bana hiçbir şey duymadığını söylemeye çalışacaksın?"

"Hiçbir şey." Adımı inlerken çıkardığı sert ses dışında.

"Parker, kızgın değilim, sadece lütfen yatağına dön."

"Kızgın olmadığını biliyorum, utanıyorsun ve bunu hemen aşmamız gerekiyor yoksa günlerce benden kaçacaksın."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

"Hayır." Ona yaklaştım ve bir elimi kalçasına koydum. "Böyle bir şey . Peki, bunun önemli şey olmadığına seni ikna etmek için ne yapabilirim? Biliyorum, ödeşebiliriz. Pokerimi okşarken beni izleyebilirsin."

"Aman Tanrım. Dur." Yüzü hâlâ yastığın içinde saklı olsa da sesindeki neşeyi duyabiliyorum.

"Ne? Sadece diyorum ki, eğer beni bayımı yumruklarken izlerseniz, kendinizi daha iyi hissedebilirsiniz."

"kapatmalısın," diyor kıkırdayarak. "Tanrım, kimin bu kadar çok ismi var ki?"

"Doll, kel adamı ağlatmak on bir yaşımdan beri en sevdiğim eğlencedir. Bunun için sayısız ismim var." Başını yastıktan izin verdiğinde saçları parmaklarımin altında yumuşuyor ve müzikal kahkahasının odayı doldurmasına izin veriyor. "Bu daha iyi. Demek skittle'oyunuyordun, utanman için bir sebep yok." Onu biraz kızdırmak zorundayım.

Gülerek beni yataktan itmeye çalışıyor. "Hey, kuklanı sevmende bir sorun yok bebeğim, tek söylediğim bu."

"Gerçekten büyümen gerekiyor," diye yanıtlıyor kıkırdamalarının arasından. "Peki, bilimsel terimler kullanacağız. Dijital teknolojiye katılıyordun klitoral salınım."

"Eğer şimdi çeneni kapar ve olanları unutursan, seni affedeceğim."

"Anlaştık." Kolumu ona doladığımda bana sokulmakta tereddüt etmiyor. Küçük sıkıca saran battaniyenin içinden vücut ısını hissedebiliyorum. "Bunu asla unutmayacağım, biliyorsun değil mi?"

"Sadece uyu. Sabah şnorkelini temizleyebilirsin... seyirci olmadan."

"Hiç eğlenceli değilsin."

Macy'nin yatağında tek başıma uyandım ve bir anlığına onun kokusunu içime çektim. Dün gece gördüklerimden sonra bu çarşafı bir daha asla yıkamayabilirim. Bütün gece onu kucağıma almama izin verdi, umarım bu bugün beni korkutmayacağına dair bir işarettir. O bana sarıldığında ne kadar iyi uyuduğuma şaşıyorum. Bunu her zaman rahatsız edici ve sıcak bulmuştumdur ama Macy ile mükemmel.

Evde onu aradıktan sonra arka verandada portakal suyunu yudumlarken ve Devon'la sohbet ederken buluyorum. "Günaydın," diye cıvıldıyorum ve Macy'ye göz kırpyorum. Onu nasıl kızartabildiğime bayılıyorum.

"Günaydın," diye mırıldanıyor, bana kınayan bir bakış atmaya çalışıyor ama başaramıyor.

"Ben görevimin başına döneyim. Seninle konuşmak güzeldi, Macy," diyor Devon ve bizi yalnız bırakıyor.

"Peki, bugün için bir planın var mı?" Macy'ye sordum.

"Çalışmak için dizüstü bilgisayarımı buraya getireyim dedim. Güneş iyi hissettiriyor ve bitirmem gereken bir taslak var."

"C'den sonrası hariç E'den önce I mı?" Alay ediyorum.

"Ya da komşu veya tartı gibi A gibi ses çıkarırken," diye ekleyerek beni güldürüyor.

"O kısmı hiç duymadım. Seni çalışman için yalnız bırakacağım ama öğle yemeğinden sonra rövanş istiyorum."

"Bir gün Scrabble'ın senin oyunun olmadığını kabul etmek zorunda kalacaksın." "Bugün değil, bebeğim."

Beşinci Bölüm

Macy

Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyorum. Sürekli hayalini kurduğum adamla mastürbasyon yapıyordum. Parker sözüne sadık kalarak hiç bahsetmiyor ama gözlerinde eğlenen bir parıltı var ve ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. Arkadaşlık sınırını aşmadık ama aramızdaki kimya bunu çok zorlaştırıyor.

Parker'ın küfrettiğini duyduğumda öğle yemeği için ne yapacağıma karar vermeye çalışarak buzdolabını inceliyordum. Topallayarak yatak odasına gittiğimde son sürat ilerliyor, cüzdanını, telefonunu ve anahtarlarını çılgınca ceplerine tikiştiriyordu. Gözleri kocaman ve dehşet içinde, "Macy, bir süre Devon'la burada kalman gerekecek. Benim gitmem gerek."

"Ne oldu?"

"Alex'le hastanede buluşmam gerekiyor. Mason vurulmuş ve yaşayıp yaşamadığını bilmiyorlar..." Sesi titriyor ve avucunu yüzüne sürüyor. "Kahretsin. Birinin oğluyla kalması gerekiyor, Cody. Onu Striking Back'e götüreceğim ve Bayan Den ona bakabilir," diye mırıldanıyor yüksek sesle düşünerek.

Onu kucakladığımda kendini toparlamak için mücadeleyi hissedebiliyorum. "Bırak beni. Cody'yi benimle bırak. Yardım etmek istiyorum."

Geri adım atarak bir dakika beni inceledi. "Emin misin?"

"Elbette eminim."

Kabul etmeden önce kafasından yüzlerce senaryo geçirmiş olmalı. "Seni Mason'ın yanına götürebilirim, Devon ve Jensen da seninle gelsin. Mason'ın evi de benimki kadar güvenli."

"Eşyalarımı almam için bana iki dakika verin."

Beş dakika sonra, ışıkları ve sirenleri yanan bir polis arabası eşliğinde eyaletler arası yolda uçuyoruz. Yüksek mevkilerde arkadaşlarının olması güzel olmalı. Sorum sessizliği bozduğunda Parker başını sallıyor. "İyi olup olmayacağını biliyorlar mı?"

"Bana tek söyleyecekleri ameliyatta olduğu. İyi olmak zorunda."
Sesi mırıltıya dönüşüyor. "İyi olmak zorunda."

"O güçlü biri. Eminim üstesinden gelecektir." İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz. İkimiz de ne olacağını bilmiyoruz ama bu sadece söylenen şeylerden biri. Bulunacak bir şey olmadığında teselli etme çabası.

"kısa zamanda arayacağım."

"Ben ve Cody için endişelenme. İyi olacağız." Çocuklarla fazla vakit geçirmiyorum ama beş yaşındaki bir çocukla bir gece idare edebileceğime eminim.

* * * *

Cody tatlı bir çocuk ve günü boyama yaparak ve Legolarla oynayarak geçiriyoruz. Banyo zamanının geldiğini söylediğimde "Babam ne zaman eve gelecek?" diye soruyor. Parker ona Mason'ın geç saate kadar çalışması gerektiğini söyledi, ben de hikayeye sadık kaldım.

"Bilmiyorum. Muhtemelen yatma vaktinden sonra, tatlım."

"Ama bana her zaman bir hikaye okur." Küçük yüzü endişeyle sıkışmış.

"Sana yatmadan önce bir masal okuyacağım. Sevdiğin bir masal var mı?"

Başını sallayarak banyoya giriyor ve plastik askerlerden oluşan bir kabı suya atıyor. "Lorax."

"Bu hikayeye bayıldım."

"Gerçekten mi?" Yüzünü bir bezle silerken gözleri sıkıca kapanıyor.

"Ben Lorax'ım, ağaçlar adına konuşuyorum," diye alçak sesle tekrarlıyorum ve yüzü aydınlanıyor.

"Ağaçlar adına konuşuyorum, çünkü ağaçların dili yoktur," diye ekliyor sırtarak.

Cebimdeki telefonum çalıyor. "Kapının hemen dışında olacağım, tamam mı?"

"Parker?" Nefes alıyorum, aramayı kabul ediyorum. "Evet, her şey yolunda mı?"

"Biz iyiyiz." Sırtımı koridorun duvarına dayayıp oturuyorum, böylece Cody'nin oyununu izleyebiliyorum. "O nasıl?"

"Ameliyatı atlattı ama hâlâ ne yönde ilerleyeceğini söyleyemiyorlar." Sesindeki acı ve korku gözlerimi yaşartıyor.

"Çok üzgünüm. Keşke bir şeyler yapabilseydim."

"Yarın daha fazlasını öğrenecekler. Bu gece Cody ile iyi olacak mısın?"

"Elbette, istediğiniz kadar zaman ayırın."

"Teşekkürler. Ben... gitmeliyim." Sesi titriyor ve ben cevap veremeden telefonu kapatıyor. Koridorda oturup Cody'nin oyununu izlerken bir yandan da duygularımı kontrol altına almaya çalışıyorum.

"İyi misin?" Devon iri kayarak yanıma otururken sesi gürlüyor.

"Mason'ın kurtulup kurtulamayacağını hâlâ bilmiyorlar."

"Ben de duydum."

"Parker berbat durumda ve Cody sürekli babasıyla Evienin nerede olduğunu soruyor."

"Yarın daha fazla şey öğreneceğiz, o zaman belki babasının hastanede olduğunu bilmesi gerekir. O zeki bir çocuk. Bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktır."

Sessizce oturup Cody'nin oyuncak askerleriyle oynamasını izliyoruz. "Mason eski sevgilim yüzünden mi vuruldu? Bunun onunla bir ilgisi var mı?" Bir cevap beklerken göğsüm yanıyor. Geçmişim kardeşinin ölümüne sebep olduysa Parker beni asla affetmeyecek. Ben de kendimi asla affetmeyeceğim.

"Hayır. Bir müşterinin yerini değiştirmek için rutin bir çağrıdaydı. Kocası geldi ve onu vurdu. Sizin davanızla hiçbir ilgisi yoktu."

"Tanrıya şükür," diye rahatlayarak iç geçirdim. "İyi misin, Macy?"

"Göründüğümden daha güçlüyüm." "Bundan şüphem yok, kızım."

Cody, ben daha hikâyenin yarısına gelmeden, mavi pelüş tavşanıyla kıvrılmış uyuyor. Bir saat boyunca televizyona baktıktan sonra Devon'a iyi geceler dileyip Mason'ın misafir odasına gidiyorum. Yatak yumuşak ve lüks ama Parker ve Mason endişelenerek saatlerce dönüp duruyorum.

Mason'ı iyi tanımıyorum ama kardeşlerin ne kadar yakın olduğunu biliyorum. Eğer asla eskisi gibi . Ve Everly,

Zavallı Ev berbat durumda olmalı ve onun benim için olduğu gibi ben de onun yanında olamadığım için nefret ediyorum. Lanet Al her şeyi mahvediyor, herkesi etkiliyor.

Ertesi gün Cody'yi meşgul ve mutlu tutmak için elimden geleni yapıyorum ama bir şeylerin ters gittiğini anladığını söyleyebilirim. İkinci gece onu yatağına yatırdığımda, "Babam beni terk mi etti?" diye soruyor.

"Tabii ki hayır," diye cevap veriyorum, elimi saçlarının arasından geçirerek. "Bunu neden soruyorsun ki?"

"Hiç bu kadar uzun süre gitmemiştii, Evie de öyle. Gerçekten geri gelecekler mi?"

"Evet, bebeğim. Endişelenmeni istemiyorum. Bu yüzden sana söylemedim. Baban işte hastalandı ve bir süre hastanede kalması gerekiyor."

"Doktorlarla mı?"

"Evet, doktorlar onu iyileştirmek için çalışıyorlar. Yalnız kalmasın diye Evie ve Parker onunla kalıyor. O iyileşene kadar ben burada kalıp sana bakacağım, tamam mı?"

"Tamam. Yarın onun için bir kart hazırlamama yardım eder misin?"

"Bu harika bir fikir tatlım. Kahvaltıdan sonra yaparız."

İnce kollar boynuma dolanıyor. "Ben uyuyana kadar kalacak mısın?"

"Elbette uyuyacağım." Yanına uzandım ve o uyuyana kadar hemen arkasındaydım.

Mırıldanan sesler beni hafif bir uykudan uyandırıyor. Cody'yi rahatsız etmemeye dikkat ederek yataktan kalkıyorum ve Devon ile Parker'ın konuşmakta olduğu oturma odasına gidiyorum.

Parker cehennem gibi görünüyor ve Mason öldüğü için geri döndüğü korkusuyla midem çalkalanıyor. "Hastaneye dönmeden önce biraz kestireceğim," diyor Devon'a. O da başını sallayıp bizi yalnız bırakıyor.

"O nasıl?" Parker'ı Mason'ın yatak odasına kadar takip ederek soruyorum. "Aynısı." Sanki ben orada değilmişim gibi, boxer'ına kadar soyundu ve

yatağın kenarında oturuyor. Monoton konuşması ve sert robotik hareketleri yorgunluğunu ve umutsuzluğunu ele veriyor.

ışık elini aydınlattığında kanlı ve şiş olduğunu görebiliyorum.

"Parker! Elin!"

" yok. Sen yatağına dön. Cody erken kalkıyor." Sağlam eliyle yorganı geri çekiyor ve yatağı uzanıyor. Bu kadar üzgün bir adamla tartışmamam ya da onu sorgulamamam gerektiğini biliyorum ama kırık bir elle uyumasına izin veremem.

Tek kelime etmeden mutfığa dönüyorum ve bir buz torbası buluyorum. Temiz bir bezi ılık suyla ıslatıyorum ve banyodan ilk yardım çantasını alıyorum. Yatağın kenarına tüneyip parmak eklemlerindeki kabuklu kanı nazikçe sildiğimde, "Sorun yok dedim, Macy," diye iç geçiriyor.

Onu görmezden gelerek sıyrıkları temizliyor ve buz torbasını eline yerleştirmeden önce dezenfektan sürüyorum. "Yumruğunu açıp kapatabiliyor musun?"

"Evet, kırık değil. Kırık kemiklerin hissettirdiğini bilirim." Kime ya da neye çarptığını sormak istiyorum ve bu soru yüzüme yansımış olmalı ki "Sadece bir duvardı" diye mırıldanıyor.

Uzamlara bakarken gözlerinde yaşlar parlıyor ve onu bu şekilde görmek kalbimi parçalıyor. O her zaman çok olumlu ve kararlıdır. Otoriter ve kontrollü. Bu gece korunmaya ihtiyacı olan kişi o.

Beni teselli ettiğı onca zamandan sonra, hiç tereddüt etmeden yatağı onun yanına sürünerek giriyor ve kolumu ortasına doluyorum. Bir iki dakika boyunca sessizce uzanıyoruz, ta ki o "Doktorlar yaşayacağını düşünüyor ama neden uyanmadığını bilmiyorlar" fısıldayana kadar.

Beyin hasarı olduğunu düşünüyorlar." Sesi kesiliyor ve bana sarılmak için dönüp yüzünü boynuma gömüyor.

"Parker, çok üzgünüm."

Kendini kontrol altına aldığıında iç geçiriyor, "Çok yorgunum ama onu düşünmeden duramıyorum. Asla uyuyamayacağım."

"Cody'nin Dr. Seuss kitaplarından oluşan geniş bir seçkisi var. Ama lütfen The Lorax'ı seçme. Onu zaten beş kez okudum."

Küçük bir kıkırdamayla ödüllendirildim. "Sadece başka bir şey hakkında konuş. Başka herhangi bir şey" diye yalvarıyor.

"Tamam, size silahlı bir soygunu durdurduğum zamanı anlatmama ne dersiniz?"

"Ninja yeteneklerinle mi?" diye alay ediyor. "Duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Mmm Hmm." Beni daha sıkı kucaklıyor ve başımı omzuna koyuyorum.

"Birkaç yıl önceydi. Atıştırmalık bir şeyler almak için bir markete gittim ve kasaya geldiğimde adam tezgâhtara silah çekti."

"Siktir."

"Evet, bağırıp duruyordu ve kasiyer dehşete düşmüştü çünkü kasayı açamıyordu. Silahlı adam sonunda tüm kasayı tezgâhtan çekti ve sonunda açılana kadar tekmelemeye başladı."

Parker'ın dikkatini çekmiş durumdayım ve anlattıklarımı dikkatle dinlerken çalışıyorum. "Fazla nakit olmadığı için sinirlenmiş ve tezgâhtardan kasayı açmasını istemiş. Zavallı adam o kadar titriyordu ki, nasıl açılacağını bilse bile kasayı açabileceğinden şüpheliyim."

"Bahse girerim. Korkmadın mı?" Parker kolunu kaydırıyor ve ben devam ederken parmaklarını saçlarımda hissediyorum.

"Korkmuştum. Dışarı çıkmaya çalıştım ama silahı bana doğrulttu ve hareketsiz kalmamı sağladı. Neyse, tezgâhın yanında şeftali konserveleri vardı, tezgâhtara döndüğünde bir tanesini kaptım ve şakağına vurdum."

Saçımdaki parmakları donuyor ve bana şok içinde bakıyor. Onun gözlerinin içine bakmak ve yüzümü asmamak çok zor. "Sen delisin."

"Silahı düşürmesine neden oldu ve ben de onu ulaşamayacağı bir yere, soda soğutucusunun altına attım. Yine de çok kızmıştı. Kapiya doğru koştum ve beni yere düşürdüğünde neredeyse başarıyordum. Kaçmaya, kapiya doğru sürünmeye çalıştım ama bileğimden yakaladı."

Parker'ın gözleri kocaman açılmış, "Nasıl kaçabildin?" diye soruyor.

"Dediğim gibi, sürünmeye çalışıyordum ama o bileğimi tuttu. Bacağımı çekiştirip durdu... tıpkı benim seninkini çekiştirdiğim gibi."

Sözlerimi anlaması birkaç saniye sürüyor, sonra kahkahası odada yankılanıyor. "Sen... küçük... bunun bedelini ödeyeceksin. Tek bir kelime bile doğru değil miydi?"

"Marketlerden alıyorum."

Başını sallayarak bana sırtıttı. "Seni dizime yatırmalıyım."
"Hayır, muhtemelen hoşuma ."
İnlemesi beni gülümsetiyor. "Kahretsin, Macy, yatağımdayken
şeyler söyleme."
"Bu Mason'ın
yatağı." "Herhangi
bir yatak."
"Seni güldürdüm." Planım onun aklını Mason'dan uzaklaştırmaktı,
yani görev tamamlandı.

Parmakları çenemin altından kayıyor ve başımı yukarı kaldırıyor.
Yüzlerimiz o kadar yakın ki nefesi dudaklarımı ısıtıyor ve kalp atışlarım
hızlanıyor. "Her zaman günümü , " diye fısıldıyor aramızdaki mesafeyi
kapatıp dudaklarını yumuşak bir öpücükle dudaklarıma bastırmadan
önce.

Bu dünyaya sadece bu adamı öpmek için geldiğime yemin
edebilirim. Tenimin her santimini karıncalandıran uzun bir arayış
öpücüğü. Ayrıldığımızda gözleri benimkilere kilitleniyor. "Olacak,
bebeğim. Burada ve bu şekilde değil ama artık buna karşı
koymayacağım. Hayat, verdiğin insanlarla birlikte olmamak için çok
kısa."

Uyandığımda Mason'ın yatağı boştu ama çarşaflarda Parker'ın
kokusunu alabiliyordum. Önceki gecenin anısı, yumuşak öpücükleri ve
şefkatli sözleri bir rüya gibi geliyor.

Altı haftadır ilk kez gelecekten korkmuyorum.
Parker'ın bana karşı hisleri var. Belki zamanlamamız çok iyi değil ama bu
bizi ilişkimizin nereye gidebileceğini görmekten alıkoymayacak. Bir ilişki
istiyor mu? Parker kötü şöhretli bir playboy. Benim için değişeceğini
düşünmek saflık mı yoksa narsistlik mi?

Analizim, Cody'nin geniş bir gülümsemeyle yatağa dalmasıyla yarıda
kesiliyor. "Yüzmeye gidebilir miyiz?"

"Önce biraz kahvaltı edelim, tatlım." "Krep
mi?" diye soruyor umutla. "Bana uyar."

Parker

Bir cenaze töreniyle başlayıp bir mucizeyle sona eren en , şaşırtıcı, çalkantılı gündü. Ev'e babasının cenazesinde eşlik ettikten sonra Mason'ın hastane odasına girdiğimde bir hemşirenin Ev'e hamile olduğunu söylediğini duydum.

Karşı çıkmasına ve itiraz etmesine rağmen, doğum uzmanı ziyareti ve muayenesi boyunca ona yapışık kaldım. Mason böylesine önemli bir anda yanında bile ben olacağımdan emindim. Kardeşimin çocuğunu taşıdığını öğrenmek Evin aklını başından aldı ve asla olmasından duyduğu korkuyu görebiliyordum.

Endişesi uzun . Sadece birkaç dakika önce Mason nihayet uyandı ve kız arkadaşıyla yalnız kalabilmek için Alex'le beni derhal odasından kovdu. Macy'yi aradığımda gülümsemekten yüzüm ağrıyor. "Merhaba," diye cevap veriyor, sesinde yoğun bir endişe var. Kötü haber vermek için aradığımdan korkuyor.

"Mason uyandı!" Haykırıyorum.

"Aman Tanrım, Parker, bu harika. O nasıl?"

"Çok yorgun, ama bunun dışında her zamanki gibi görünüyor.

kend

ini." "Bunu duyduğuma çok sevindim. Sen nasılsın?"

"Kendimden geçtim." Gülüyorum, koridorda volta atıyorum.

"Şimdi biraz ara vermen gerekiyor," diye öğüt veriyor. "Eğer biliyorsan

O iyi, biraz dinlenmen gerek."

"Evet canım," diye takıldım. "Tanıdığım bu siyah saçlı güzelin bana yemek hazırlayabileceğini umuyordum."

"O sürtüğe söyle, bu benim işim."

Kahretsin, bu kadın için çıldırıyorum. "Birkaç saat içinde orada olacağım."

Ev gülümseyerek yaklaşıyor ve kollarını bana doluyor. "Her şey için teşekkürler Parker. Sen olmasaydın bu günü asla atlatamazdım."

"Artık bir aileyiz, bebeğim. Ona bebekten bahsettin mi?"

Başını sallayarak geri çekiliyor. "Hayır, biraz zaman tanımak istiyorum, ona tekrar kalp yetmezliği yaşatmadan önce iyileşmesine izin vermeliyim."

Alex yanına yaklaşıyor ve kolunu omuzlarına doluyor. "Mason çok heyecanlanacak, Ev."

"Umarım öyledir," diye mırıldanıyor. "Uzun süredir birlikte değiliz ve mümkün olduğunu düşünmediğim için çocuk konusunu hiç konuşmadık."

"Kader araya giriyor ve yapabileceğimiz tek şey boyun eğmek. Ne asla bilemezsin. Parker'a baksana, Macy'ye vurulmuş. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

İnkâr dilimin ucunda ama faydası yok. Alex beni çok iyi tanıyor ve ayrıca utanmıyorum. Mason kızacak ama bunu atlatacaktır. "Kim aşık oldum der ki?" Alay ederek onu itiyorum.

Alex Ev'e sırtıyor. "Gördün mü? İnkâr yok."

Ev bir avucunu yanağıma koydu. "Macy gibi iyi bir kızı hak ediyorsun. O senin nasıl hissettiğini biliyor mu?"

"Ona bu gece söyleyeceğim."

"Etrafta fahişelik yaparak her şeyi berbat etme."

"Tavsiyen için teşekkürler. Mason öğrenmeden önce ona biraz iyileşme süresi verelim, tamam mı?"

Alex, "Kıçını tekmeleyecek," diyor ve beni başımdan çalışıyor.

"bir şey olmayacak," diye , elinden kurtulup kolunu büküyorum. Bir hemşire koridorda itişip kakıştığımız için bize pis pis bakınca Ev başını sallıyor. Umurumda değil. Rahatlamamız ve sevincimiz çok büyük, hiçbir şey yüzümüzdeki gülümsemeyi silemez.

Cebimdeki telefonum çalışıyor ve cevap verebilmek için Alex'i itiyorum. "Memur Roberts, hey, iyi zamanlama. Mason yeni ."

"Bunu duyduğuma sevindim. O inatçı orospu çocuğuna söyle, bundan sonra çelik yelek giydireceğim."

"Yapacağım." Gülüyorum.

"Dinle, arıyorum çünkü Allen Pearson'ın kredi kartında bazı vurgunlar var. Görünüşe göre Miami'de, bir hamam böceği motelinden diğerine atlıyor."

O piçin adını duymak bile yumruklarımı sıkmama neden oluyor. "Florida'da ne işi var?"

"İpucu yok. Muhtemelen güvenli evi soyduktan sonra sıcaktan kaçmaya çalışıyordur. arama emri var, yani meselesi. Sadece yakınlarda olmadığını bilmenizi istedim."

"Teşekkürler Jack. Beni haberdar et."

Haberi verdikten sonra Alex, "Artık Macy'ye düzgünce kur yapabilirsin," diye alay ediyor.

"Ona kur yapmak mı? Bu olmaktan da beter. Mason'a veda edip çıkacağım."

Ben geldiğimde Macy ve Cody mutfakta kıkırdıyor, ben de onları görünce kahkahalarla gülüyorum. Görünüşe göre her ne pişiriyorlarsa, tepeden tırnağa una bulanmaları gerekiyor. "Parker!" Cody bana doğru koşuyor ve bacağımı tutuyor. "Babam aradı. İyileşiyor!"

"Biliyorum, küçük adam. Ona ne kadar cesur olduğunu söyledim."

"Eve geliyor mu?" Onu kucağıma aldığım da gömleğinden beyaz bir un bulutu püskürüyor.

"Birkaç gün içinde. Bu gece gitmek istiyorum. Ne dersin?"

"Macy gelebilir mi?"

"Tabii ki. Sen git pijamalarını seç, ben de Macy ile konuştuktan sonra sana banyo yaptırayım."

"Pijama mı?" Kaşları kırışıyor ve bana deliymişim gibi bakıyor.

"Evet. Bu film dışarıda. Kamyonetimden izleyeceğiz, istersen Hulk pijamalarını giyebilirsin." Ayakları yere değmeden hareket ediyor ve odasına doğru koşmaya başlıyor.

"Bu gece benimle çıkar mısın?" Macy'ye kollarımı beline dolayarak soruyorum.

İşlıtlı gözler benimkilerle buluşuyor. "Eğer güvenli olduğunu düşünüyorsan, çok isterim." "Al görünüşe göre Miami'de saklanıyor. Kredi kartını kullanıyormuş. kartlar. Parmaklıklar ardına girmesi uzun sürmez."

"Bugün da güzelleşiyor," diyor ve çeneme yumuşak, geçici bir öpücük bırakıyor.

"Bu geceye kadar bekle," diye mırıldanıyorum, dudaklarını götürerek. Hiç kimse beni onun gibi . Etrafımızdaki dünya onun tadından, yumuşak inlemelerinden, bana bastırıldığı bacaklarının arasındaki sıcaklıktan başka bir şey kalmayana kadar akıp gidiyor.

"Benimle dalga geçme," diye fısıldıyor ve beni tekrar öpüyor.

"Oh, seni kızdıracağım. Bütün akşam. Ama bu gece her şeye değecek." Göğüsleri göğsüme bastırıyor, ben de dudaklarımı

boynundan aşığı.

"Macy senin kız arkadaşın mı?" Cody elinde yeşil pijamalarıyla bizi izlerken soruyor. Kahretsin, bu çocuğun boynuna bir zil takmak lazım.

Macy bana sırtıyor, bundan nasıl kaçacağımı görmek için bekliyor. "Bilemiyorum. Kız arkadaşım olmak için fazla güzel olabilir."

"Evet, muhtemelen," diye yanıtlıyor küçük velet ve banyoya doğru yöneliyor. Güldüğü için Macy'nin kışına bir çimdik atıyorum.

"Ona banyo yaptıracam."

"Kafasını suyun altında tutmamaya çalış."

"Söz vermiyorum."

* * * *

Clermont, Indianapolis'te hâlâ faaliyette olan iki arabalı sinemadan biridir. Cody bu yeni deneyimden çok etkilenir. Gözleri boş ekranlardan harap oyun alanına ve aradaki her yere dalıyor.

"Salıncağa binebilir miyim?"

"Sen hazırlıkları bitirene kadar onu ben alırım," diye gönüllü oldu Macy, kamyonetimin kasasına havalı yatak sermemi izlerken. "Neden yanında portatif bir yatak taşıdığını sormalı mıyım?"

"Çok komik. Mason'ın kamp malzemelerinden ödünç aldım. Birkaç saat oturduktan sonra kışın bunun değerini anlayacak."

Macy kıkırdıyor ve dudaklarıma hızlı bir öpücük bırakıyor. "Kışım teşekkürler sen."

Parmaklarımı ön tarafına geçirdiğimde yanaklarına kan hücum etti. ve kulağına mırıldanmak için onu öne doğru çeker. "Kukun bana sonra teşekkür edecek."

"Hadi, Macy!" Cody sızlanıyor, kokainman bir pire gibi hoplayıp zıplıyor. Yatağı şişirdikten sonra büfeye gidiyorum. Onlar oyun alanından döndüğünde, ben arka kapının üzerinde oturuyor, etrafımı patlamış mısır, şeker ve gazozla çevreliyordum.

"Vay canına," diyorum, Cody'nin elindeki gazozu alıp yerine bir meyve suyu kutusu koyuyorum. "Kafein alırsan yere bir çukur açarsın."

"Film ne zaman girecek?" diye soruyor.

"Yaklaşık yirmi dakika. Pantolonunu çıkarma."

Küçük yüzü şokla doldu. "Pantolonumu !"

Benimle birlikte gülme isteğiyle savaşıyor Macy, avucunu Parker'ın kısa saçlarına sürüyor. "Parker sadece aptallık yapıyor. Zaman geçirmek için oynayabileceğimiz bir oyun biliyorum." Kamyonundan boş bir fast food kabı alıp birkaç adım öteye koyuyor ve Cody ile benim aramdaki bagaj kapağına bir yığın çakıl döküyor.

Onun yanına oturmak için zıplayarak fincana bir taş atıyor. "Vurabilir misin, Cody?" Bu kadar basit bir şey için çocuk kendini fincana taş atmaya kaptırıyor. "Babam beni her yaz birkaç kez açık hava sinemasına götürürdü. Filme kadar olan zamanı böyle geçirirdik," diyor yanıma oturarak.

Cody kaşlarını çatıyor ve onun diğer tarafına geçiyor. "Biri kıskanıyor," diye kulağına fısıldıyorum.

"Üzülme. O sadece beş yaşında." Beni öperken sıcak dudaklarının tadı tereyağlı patlamış mısır gibi geliyor. "Yine de çok yakışıklı."

"Amcasına çekmiş." Bu gece onu eve götürmek için sabırsızlanıyorum.

Kendi eliyle geldiğinde yüzünde beliren ifade beynime kazındı ve bunu onun yüzüne geri koyacak kişi ben olmalıyım.

"Başladı!" Cody haykırıyor, ön gösterimler oynarken yatağın üzerine uzanmak için çabalıyor. Her zamanki gibi ilk film bir çocuk filmi ve bittiğinde Cody mışıl mışıl uyuyor.

"Sivrisinekler canlı canlı yemeden önce kamyonetin kabinine taşıyacağım," diye fısıldıyorum, etrafına bir battaniye sararak. Çok . Sadece rahatsız yalnız kalmasını istiyorum. Macy kapıyı açıyor ve onu koltuğa yerleştiriyorum.

"O çocuk bir kasırğa boyunca uyuyabilirdi," diyor sevgiyle.

Havalı yatağa dönüyoruz ve o itiraz edemedi kalçalarını kavrayıp kışını bacaklarımın arasına yerleştiriyorum. Sırtımı arka cama dayadığım için yan gözle Cody'yi kontrol edebiliyorum.

"Kolların sıcak," diyor, sesi alçak ve seksi. "Sen de üşümüştün," diye cevap veriyorum, kucağına bir battaniye çekerek.

"Daha iyi mi?"

"Mükemmel."

O mükemmel. Dolgun küçük poposu kasıklarına yaslanmış durumda ve tepkimi hissedebildiğini biliyorum. Ona dokunmak için eve gidene kadar beklememe imkân yok. İkinci film başlıyor ve dudaklarımı boynunda gezdiriyorum. Onu ürpertmesini seviyorum. Kulak memesini emdiğimde nefesi kesiliyor ve başını eğerek bana daha iyi erişim sağlıyor.

"Parker," diye inliyor, elim gömleğinin üzerinde gezinirken kucağımda kayıyor.

"Şşş, hava karanlık ve kimse bizi görecektense kadar yakın park etmedi." Başını arkaya yaslıyor, göğüslerini avuçlarıma bastırmak için sırtını kamburlaştırıyor. "Çok yumuşak bir tenin var. Sana dokunmalıyım."

Eli başımın arkasına doğru kayıyor ve ağzını benimkine yapıştırıyor. Lanet olsun, bu kadın öpüşebiliyor. Saçlarımı sertçe kavıyor ve istediğini alıyor, dili dalıyor ve benimkiyle gürleşiyor. Benim küçük gramer kızım o yumuşak gülümsemesinin ardında vahşi bir kedi saklıyor. "Yemin ederim, eğer Cody bizimle olmasaydı, eğer toplum içinde olmasaydık," diye soluk soluğa öpüşmeyi kesiyor.

"Cody uyuyor ve senin de sessiz olman gerekecek. Seni beceremem ama kesinlikle boşalmanı sağlayabilirim."

Elim battaniyenin altından, kemerinin altından külotuna doğru kayarken vücudu sertleşiyor. "Sanmıyorum... Ben..."

Bir kolunu beline dolayarak kaçmasını engelliyor. "Kıpırdamadan duracaksın ve elime boşalacaksın, bebeğim. Şimdi dizlerini yukarı çek."

Bir iniltiyle gözlerini kapatıp itaat ediyor ve ben de ayaklarımı onunkilerin iç tarafına geçirip bacaklarını açıyorum. "Aman Tanrım," diye inliyor sert bir parmağımı ıslak merkezine doğru sürüklerken.

"Daha yeni başlıyorum bebeğim," diye mırıldanıyorum kulağına, bir yandan da klitorisinin üzerinde yavaş ve sabit daireler çiziyorum.

"Park, kahretsin. Fazla sürmez," diye fısıldıyor, sesinde bir titreme var.

"Öyle mi? Azdın mı, Mace? Sana böyle dokunmamı mı ?"

"Evet."

"Kendinize dokunduğunuzda bunu mu hayal ediyordunuz?"

Utanarak, itiraf etmeden önce yüzünü boynuma çeviriyor. "Hayır, parmakların değil. Ağzın."

Bu kadın beni öldürecek. "Bu gece, bebeğim. Dilimin altında inleyip durmam için yalvaracaksın."

Kalın bir parmağımı içeri kaydırıp noktasını okşadığımda elleri kalçalarımda sıkılaşıyor. Başparmağım klitorisinin üzerinde daireler çizmeye devam ettiğinde omzumu ısıyor ve vücudu uzun bir orgazmla titrerken inliyor. Duvarları parmağımın etrafında kenetleniyor ve bunu sikimin etrafında hissetmeye nefes almaktan daha çok ihtiyacım var. "Parker?"

Zorlukla aldığı nefesin sesini duyunca yüzümdeki memnun gülümsemeye engel olamıyorum. "Evet, tatlım?"

"Filmin canı cehenneme. Beni eve götür ve beynimi sik. dışarı."

Eve rekor bir sürede geldim ve neyse ki Cody onu yatağa yatırdığımda yerinden kımıldamıyor.

Macy, Mason'ın yatağının kenarına oturmuş, ayakkabılarını çıkarıyor, utangaç gülümsemesi gözlerindeki sıcaklıkla çelişiyor. Masumiyet ve duygusallık, açmak için sabırsızlandığım küçük bir pakete sarılmış. Aylarca kendimle tartıştım, ona sahip olamamamın nedenlerini saatlerce düşündüm. O bir kurban. Onu korumam . O çok savunmasız. Bana pislik diyebilirsin ama artık umurumda değil.

Onu istiyorum. Onu önemsiyorum ve hayatım pahasına onu koruyacağım, böylece Mason kığımın en güzel yerini öpebilir. Ona olan hislerimin işimi engellemesine izin vermeyeceğim.

Altıncı Bölüm

Macy

Nihayet! Parker'ın yüzündeki ifadeye bak. yatak odası kapısı bana bunun gerçekten olacağının garantisini veriyor. Bunun bir hata olabileceği düşüncesini bir kenara itiyorum. Parker her zaman bir kızıdan diğerine atlar ve o hayatına devam ettiğinde kendimi daha da kötü hissedeceğim ama şu anda umurumda değil. Anlaşacağım. Onu istiyorum. Onu içimde hissetmeyi hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum ve beynimin bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Parker kapıyı emniyete aldığı anda kilidin tık sesiyle sığıyorum ve bana küçük bir gülümseme veriyor. Sanki korkuyormuş gibi temkinli bir ifadeyle yavaşça bana yaklaşıyor. Ellerimi onunkilere kenetlediğinde ayağa kalkıp kollarına atılıyorum. "Fikrini değiştirdiysen sorun değil."

"Hayır, yapamazsın. Bütün gece benimle alay ettin. Şimdi zorundasın." Duyması gereken tek şey bu ve ben daha nefes alamadan yatağa, onun altına seriliyorum. "Işık," mırıldanıyorum, sütyenimi çözdüğünde, onu ve gömleğimi tek bir pratik hareketle çekip çıkarıyor.

"Açık kalır. Bu tatlı vücudu hayal etmiştim. Onu görmem gerek." Kot pantolonumu ve külotumu çıkarırken dudakları ve dili tenimde dikkatimi dağıtıyor. Ayağa kalkıp yatağın ayak ucunda duruyor, bakışları yüzümden ayak parmaklarıma doğru akıyor.

Yanaklarıma sıcaklık doluyor. Tamamen giyinikken ona bu kadar açık olmak inanılmaz derecede savunmasız bir an ve gözlerimi kaçırıyorum. "Bana bak, tatlım." Boğuk sesi aynı anda hem tahrik edici hem de rahatlatıcı. Gömleğini çıkarıp kot pantolonunu ve boxer'ını çıkarıyor. Bacaklarının arasında hazır olda duran kalın siki neredeyse selam vermeme neden oluyor ve sırtışıma kaşlarını kaldırıyor.

"Gülüyor musun?"

"Hayır." Bir kıkırdamayı bastırıyorum. "Özür dilerim, sadece sinirlerim bozuk."

"Gergin olma. Çok güzelsin, Macy." Yatakta sürünerek dudaklarını göbeğıme bastırıyor ve yukarı doğru ilerleyerek göğüslerimin arasında minik yalayıcı öpücüklerden oluşan bir yol bırakıyor.

Atletik vücudumdan utanmıyorum, ama eğer o bir göğüs adamıysa, yanlış göğse gelmiş. Meme ucumu ağzına alırken hayal kırıklığına uğramış görünmüyor, içimde inlememe ve saçlarını kavramama neden olan bir sıcaklık parlaması gönderiyor.

"Mmm, çok tatlı... yumuşak," diye mırıldanıyor, diğer göğsüme de aynı ilgiyi göstermek için dudaklarını kaydırıyor. Vücudunun benimkinin üzerindeki ağırlığından zevk alıyorum, dili tenimi keşfederken sert boyu kalçamda titreşiyor. Kulağımın altındaki yumuşak yeri emdiğinde içimden zevk akıyor. Zayıflığı mı nasıl bu kadar çabuk buldu?

"Parker," diye nefes alıyorum.

Nefesi kulağımda sıcak. "Sana ne yapacağımı söylemiştim?"

"Becer beni." Ellerim kışını kavıyor ve en sevdiğim yeri olduğuna karar veriyorum. Bu adamda bir gram bile yağ yok ama sıkı, kabarık poposu parmaklarımın altında esniyor.

"Öncelikle, dilimin altında inleyeceğine söz verdim ve ben asla dönmem." Ağzının üzerimde olduğu düşüncesi bile dilinin yere doğru bir nem akışı gönderiyor. Topuklarının üzerinde oturmuş, bana bakarken hınzırca sırıtıyor.

"Şimdi benden utanmayacaksın, değil mi?" Sert avuç içleri dizlerimin altını kavıyor ve onları birbirinden ayırıyor. "Bugünün kelimesi bacaklar, bebeğim. Şimdi bu kelimeyi yayalım," diye alay ediyor, içimdeki utanç ve şehvet savaşının tadını çıkarıyor.

"Parker," diye nefes alıyorum, koyu renkli başını eğip kalın diliyle merkezimde bir şerit yaladığında.

"Bu doğru. Adımı söyle. Bu muhteşem amcığı kimin yaladığını hatırla." Kollarını kalçalarımın beni ağzına çekiyor, ben ani saldırının altında kıvranırken yalıyor ve emiyor. Bu çok iyi. Çok iyi. Dayanamıyorum.

"Hayır, . Kaçış yok," diye homurdanıyor yatağa doğru kaymaya çalıştığımda. Güçlü kolları beni yerimde tutuyor ve kalın parmağı girerken aynı anda sertçe emiyor.

"Oh, Parker, evet, oh!" İlk keskin orgazmım doğrudan ikinci bir orgazmın yoğun dalgalarına yol açarken dudaklarımdan saçma sapan kelimeler dökülüyor. Dilini hassas bedenimde daha fazla tutamıyorum ve ciyaklamam karşısında kıkırdayarak duruyor.

"Bir tane daha?"

"Hayır!" Bacaklarım çarparak kapanıyor ve onları tekrar açarak kendini beğenmiş bir gülümsemeye vücudumda sürünüyor.

"Zaten içindeyken boşalmanı tercih ."

Ellerim yontulmuş sırtında geziniyor. "Yapabileceğimden şüpheliyim. İki bile benim için genellikle olmaz. Ağzını çok iyi kullanıyorsun."

"Boşalacaksın," diyor ve komodinin çekmecesinden bir prezervatif alıyor.

"Mason'ın zulasını mı yağmalıyorsun?"

"Bunu atlatacaktır." Prezervatifi kapıp sikinden aşağı yuvarladığımda gözleri kızarıyor, vücudundan şehvet akıyor.

"Yavaş ol," diye mırıldandım. "Sen... büyüksün."

Ukala sırtışı tatlı bir gülümsemeye dönüşüyor ve dudaklarıma hafif bir öpücük konduruyor. "Seninle ilgileneceğim, tatlım."

Ellerim kaslı sırtını keşfediyor, göğüslerimi dikkatle yıkarken yuvarlak kışını sıkıyor. Dudakları meme ucumu çekiştirirken yumuşak bir inilti çıkıyor ve kalçalarım istemsizce yukarı kalkıyor. "Hoşuna gitti mi?" diye fısıldıyor.

"Lütfen." Onu içimde hissetmek için çaresizce altında kıvranırken ter, tenimi çarşafıya yapıştırıyor. Dudaklarımı onunkilerle ayırarak dilini ağızma sokuyor ve tüm gücümü çalan yumuşak darbelerle beni öpüyor. Şişmiş siki bacaklarımdan arasına girerek bana işkence ediyor, ben de ona doğru bastırarak ihtiyacım olan yere getirmeye .

"Çok sabırsızsın," diye alay ediyor Parker, şişmiş kafayı içime doğru yönlendirirken. Kahretsin. Bu acıtacak. Yaklaşık bir mil genişliğinde hissediyor. "Bana bak, tatlım. Gözlerini görmek istiyorum." Beni içine alırken, tamamen gömülene kadar yavaşça girip çıkarken o soluk mavi gözlere bakmak çok samimi.

Bir yanma olarak başlayan şey enfes bir ısıya dönüşüyor ve Parker inliyor, birlikte hareket ederken duvarlarım onu sıkıyor. Ritmimiz

doğal, ve ayak bileklerimi omuzlarına alırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Açı onu daha derine, tam da ihtiyacım olan yere gönderiyor ve başım geriye düşerken gözlerim kapanıyor. Kaya gibi sert aletin hassas dokularıma her darbesi içime bir zevk dalgası gönderiyor. Hiç böyle hissetmemiştim, hiç bu kadar iyi olmamıştı. "Boşalmaya hazırlandığını hissediyorum bebeğim. Gözlerini aç. Bana bak."

Ter saçlarını başına yapıştırıyor ve göğsünde parlıyor. Çenesi sıkılmış ve yüzü kızarmış. Hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. Hiçbir uyarı olmadan, hayatımın en yoğun, ayak parmaklarımı kıvıran orgazmı içimden geçiyor. Uzun bir inilti duyuyorum ve nefesimi yakalayana kadar bunun benim olduğunu fark etmiyorum.

Beynim Parker'ın kontrolünü kaybettiğini görmek için tam zamanında çalışmaya devam ediyor. Ritmi duraksıyor ve alçak bir hırıltı göğsünü sarsıyor, durgunlaşıyor, içimde titreşiyor, yüzünde konsantre bir kaş çatma var. "Kahretsin Mace, bu inanılmazdı bebeğim," diye nefes alıyor ve titreyen bacaklarımı yavaşça omuzlarından indiriyor. "İyi misin?"

"Mmm." Sıcak ve memnunum, vücudumdaki her kas gevşek ve rahat. Gülümseyerek yatak başlığına yaslanıyor ve beni kucağına çekiyor. Başımı omzuna koyarak ona sarılıyorum ve kolları beni sarıyor. Ona bu kadar yakın olmak cennet gibi ve boynuna sokulup terli erkeksi kokusunu içime çekiyorum.

"Tanrım, Macy, bana ne yapıyorsun?"

"Daha önce yapılmamış bir şey değil." Dilim boynunda geziniyor. Ona doyamıyorum.

"Saçmalık. Her zaman seni düşünüyorum." Elleri yüzümü kavıyor ve dudaklarımız her ayrıldığında konuşarak beni öpüyor. "Ne düşündüğünü, ne hissettiğini merak ediyorum." Dili yine ağzıma giriyor, sanki oranın sahibiymiş gibi, sanki kızgınmış gibi. "Ne olduğunu bilmiyorum ama sende bir şey var... masumiyet ve güç. Kahretsin, ne dediğimi bilmiyorum. Ben sadece... bu daha fazlası." Parlak gözleri gözlerime dalıyor ve sesinin tınısı beni ürpertiyor. "Sen daha fazlasısın."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye itiraf ediyorum, alnımı onunkine bastırarak. "Ama yeterli olduğumu bilmem gerek. İşin bittiğinde, ben

başkasını becermeden önce bitir. Seni başka bir kadınla düşünmek bile o kevaşenin saçını başını yolasım geliyor."

Kıkırdayarak beni yanına çekiyor ve terli yan tarafına yatırıyor. "Asla bitmeyecek. Benim için fazla iyi olduğunu bilmediğimi bir an bile düşünme, ama umurumda değil. Ben böyle bencilim. Biliyorum eskiden..."

"Fahişelik mi?" Alay ediyorum ve o da parmak ucuyla meme ucuma dokunuyor.

"Çok çıktık," diye bitiriyor. "Ama artık bitti. Seninle tanıştığımdan beri kimseyi istemedim."

"Alex'le Hype'a gittiğin zaman hariç." Kelimeler uçuşuyor ve anında pişman oluyorum. Bu aptalca. Birlikte değildik ve kıskanmaya hakkım yok ama o gece kemiriyor. yerinde parfüm, boynunda ruj. "Özür dilerim. Bunu umursamaya hakkım yok. Sen benim korumamdın, erkek arkadaşım değil."

Yumuşak dudaklar karanlıkta benimkini buluyor. "Önemsediğine sevindim ve sanırım ikimiz de senin korumandan daha fazlası olduğumu biliyoruz ama onunla yatmadım."

"Bunu söylemek zorunda değilsin. Bu beni ilgilendirmez." çalıştığım da kucaklaması daha da sıklaşıyor.

"Onu becermedim."

"Belki de hatırlamıyorsun. Buraya geldiğinde ıslık çalamayacak kadar sarhoştun ama parfümü ve ruju her yerindeydi."

Alay ediyor. "Hatırlıyorum. İlk kez aletim işbirliği yapmadı, unutabileceğim bir şey değil. Önümde çıtırçıplak soyundu ve ona dokundum ama tek düşünebildiğim sendin. Sonra oradan ayrıldım ve sen kaybolana kadar içmeye çalıştım ama işe yaramadı."

Parmakları saçlarımı karıştırırken içime bir rahatlama yayılıyor. "Senin sınırların dışında olman gerekiyordu ve benim de kendimi kontrol edebilmem gerekiyordu ama seninleyken bunu yapamıyorum. Bunu istemiyorum. Benim olmanı istiyorum."

"Senin olmak istiyorum," diye mırıldanıyorum boynuna sokularak. "Bu da senin benim olduğun anlamına geliyor."

"Çok sahiplenici. Kıskançlığı seviyorum bebeğim," diye alay ediyor.

Kulak memesini ısırduğım da vücudu sarsılıyor. "Kapa çenenin. Hiç komik değilsin."

"Hayır, . Seninle birlikte olmayı sevmemin bir başka nedeni de bu."

Vay canına, bu adam beni şaşırtmayı asla başaramıyor. "Tatlı ," diye cevap veriyorum, sarılıyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. Sonsuza kadar bu noktada kalabilirim, onunla yatmaktan ve parmaklarını saçlarımda hissetmekten memnunum. Yumuşak bir sesle adımlı söylediğinde gözlerim kapanmaya başlıyor. "Hmm?"

"Kimseye söylediğimi söyleme." Kahkahamı kontrol edemiyorum ve eli saçlarımda sıkılaşıyor. Ona baktığımda yüz ifadesi son derece ciddiydi ve güldüğüm için kendimi kötü hissediyorum ama erkekler en aptalca şeyler için bile endişelenir.

"Bir bar sürtüğü tarafından tahrik utanılacak bir şey değil." Tartışmaya başladığında parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Ama bu bizim sırrımız. Ayrıca, o mamutla amımı patlatmaya çalışırken hiç zorlanmadın."

"Mamut mu? Sikime tarih öncesi kıllı fil mi diyorsun?"

"Mamut, devasa, muazzam, muazzam..." "Devam et."

"Sanırım egon yeterince tatmin oldu."

"Tamam. O zaman tekrar am de."

"Hadi uyu." Kıkırdıyorum ve kollarına kıvrılıyorum, hiç olmadığım kadar mutluyum.

Ertesi sabah boynuma kondurduğu yumuşak bir öpücük beni uyandırıyor ve küçük bir inilti çıkardığımda Parker kıkırdıyor. "Uykunda bile bana cevap veriyorsun," diyor.

"Beni uykumda hissetmeyi bırak." Böyle bir egzersize alışık olmayan kaslar ben esnediğimde çığlık atıyor.

"Sabahları bu kadar seksi olmayı bırak." Bana sırtırken gözlerim dudaklarına kayıyor ve ağzının üzerimde olduğunu hatırlayınca tahrik oluyorum. "Kahretsin Mace, bana öyle bakma. Bütün gün sertleşeceğim."

"Bu konuda yardımcı olabilirim." Bacaklarının arasına uzanıp elimi yakaladığımda iniliyor.

"Cody uyandı." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Cody odaya daldı.

"İşte ! Macy'yi arıyordum. Acıktım."

"Mutfağa git dostum. Bir dakika içinde orada olacağız," diyor Parker ve Cody koşarak koridordan aşağı iniyor. "Dünyanın en küçük sık engelleyicisi," diye homurdanıyor Parker ve ben de göğsünü tokatlıyorum.

"Berbatsın." "Çok güzelsin."

"Kahvaltı hazırlamam için beni tatlı dille ikna etmeye mi çalışıyorsun?" "Muhtemelen. Bu onu daha az doğru yapmaz."

"Yemek istiyorsan git ve dikkatimi dağıtmayı bırak." "Ben mi dikkat dağıtıyorum?"

Ona sırtarak pazılarını sıkıyorum. "Burası kaslı ve muhteşem olduğunu bilmiyormuş gibi yer mi?"

"Muscly? Editör olduğuna emin misin?"

"Kelimelerle sanat yapıyorum, pislik. Şimdi git de giyineyim."

"Evet hanımefendi, ama pastırma şeklinde bir ödüle ihtiyacım olacak," diyor ve kalkıp Cody'ye katılmak için mutfağa gitmeden önce başına bir tişört geçiriyor.

Onun bu , aptal tarafını seviyorum. Yaşanan onca şeyden sonra onu pek göremedim. Onunla endişelenmeden, sadece eğlenerek vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Belki de Al'ın benimle işi bitmiştir ve ezik kışını Florida'da tutacaktır.

Parker, Mason'ın ertesi gün evde olacağına dair bir telefon aldı. O Cody'yi oyalarken ben de bütün gün yemek pişirip evi temizliyorum. O gece yatağımızda birbirimize sarılırken Parker, "Bütün bunları yapmak zorunda değildin," diyor.

"Ev, Mason'ın iyileşmesi ve Cody ile ilgilenmekle meşgul olacak. İlk birkaç gün işleri kolaylaştırmak için çözüp ısıtabileceği birkaç yemek hazırladım."

"Yarın küçük bir eve dönüş partisi için herkes burada olacak. Sonra eve gidebiliriz... şey... geri dönebiliriz."

Başımı göğsüne yaslayarak, soğukkanlı görünmeye çalışıyorum. "Al eyalet dışında. Belki de kendi çıkmamın, bir daire kiralamamın zamanı gelmiştir." Parker'la kalmayı ne kadar sevsem de, bu çok yeni bir ilişki. Birlikte yaşamamalıyız.

"Hayır. O yakalanana kadar benimle kalacaksın."

"O zaman senden kurtulacak mıyım?" Alay ediyorum.

"Sadece sen isteyken. Diğer zamanlarda hâlâ benimsin."

Onun olma fikrini seviyorum ve bu soruyu sormam gerektiğinden nefret ediyorum. "Peki sen benim misin? Sadece benim mi? İyi paylaşamıyorum."

Dudaklarımı öpmek için başımı yukarı kaldırıyor. "Tek ihtiyacım olan sensin, bebeğim. Sadece sen. Sadece biz."

"Mason'ın yatağını bir kez daha kirletmek ister misin?"

Bir kez daha üç oldu ve bugün bunun bedelini bacaklarımın arasındaki ağrıyla ödüyorum. "Baba!" Alex, Mason'ın kapıdan çıkmasına yardım ederken Cody çığlık atıyor.

"Oha, dostum." Ev, Mason'ın üzerine atlayamadan onu yakalıyor ve Mason donup kalıyor, babasının gövdesine yapıştırılmış kabarık beyaz bandajları görünce gözleri irileşiyor. "Sakin olmalısın."

Onları kanepeye kadar takip ederken yüz ifadesi belirsiz. "Acıyor mu baba?"

"Ben iyiyim. Gel buraya evlat. O aptal yüzünü günlerdir görmedim," diye yanıtlıyor Mason, yanındaki yastığı okşayarak. Cody hemen kanepeye tırmanır ve babasının yanına yerleşir.

"Neden herkes benim evimde?" Ian, Alex ve Cooper bize katıldığıında Mason soruyor.

"Senin kazanan kişiliğini özledik," diye yanıtlıyor Ian, kucağına bir çanta bırakarak. "Onu çocuğun önünde açmak istemeyebilirsin."

Ev ona temkinli bir bakış atıyor. "Ne oldu?"

Mason çantaya bakıyor ve "Pastırma ve porno" diye homurdanıyor. Ian, "Evde sıkışıp kalmış temel hayatta kalma kitiniz," diye açıklıyor,

Sırıtarak.

"Ben kaldırıyorum," diye gönüllü oluyor Ev bıkkınlıkla ve mutfağa gitmeden önce çantayı kapıyor. Ben de onu takip ediyorum ve çocukları konuşmaları için yalnız bırakıyorum.

"?"

Yorgun gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir tabureye çöküyor. "Şimdi daha iyiyim. İlk birkaç gün..." Başını sallıyor ve ben de ona sarılıyorum.

"Orada olamadığım için çok üzgünüm, Ev. Parker beni kilitledi."

Dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Evet, Parker'ı hiç böyle davranırken görmemiştim. Neden böyle davrandığı hakkında bir fikrin var mı?"

"Aşırı korumacıdır." Omuz silkiyorum, ikimize de birer kadeh şarap dolduruyorum. "Hı-hı, ve senin için deli oluyor."

"Bunu o mu söyledi?" Şarap kadehimle oynayarak mırıldanıyorum. "Söylemesine gerek yoktu. Sen de onun hakkında aynı şekilde mi hissediyorsun?" "Mason bundan hoşlanmazdı, değil mi?"

"Mason için endişelenme," diye alay ediyor. "Ondan hoşlanıyor musun?" "Çok fazla," diye itiraf ediyorum, gözlerinin içine bakarak. "Biliyorum, sen beni ondan uzak durmam için uyardı, ama..."

Eli tezgahın üzerinden fırlıyor ve benimkini kavırıyor.

"Yanılmışım. Bak, Parker'ın kadınlar konusunda pek iyi bir sicili olmadığı doğru. Seni uyardım çünkü incinmeni istemedim, özellikle de Al ile yaşadıklarından sonra. Ama seninle tanıştığından beri onda farklı bir şeyler var. Artık kıcıma bile bakmıyor."

Gülerek şarap kadehimi yeniden dolduruyorum ve onunkine doğru işaret ediyorum. "Şarap için çok mu yorgunsun?"

"Çok hamilesin," diye fısıldıyor.

Şaşırmış bir halde, "Ne? Sen..." diye haykırıyorum.

"Şşşt!" Eliyle ağzımı kapatıyor ve gülüyor. "Mason henüz bilmiyor."

"Ama yapamazsın sanıyordum."

"Benim de, ama görünüşe göre Mason'ın süper spermleri var."

"Tebrikler! Tanrım, Ev, ne lanet bir hafta geçirdin." "Nişanlı olduğumu söylemeyi unuttum mu?" Müzikal kahkahalar yüz ifademi gördüğünde odayı dolduruyor.

"Kızım, işler yoluna girdiğinde dedikodu yapacağımız bir geceye ihtiyacımız var."

Taburesinden kayarak, kabul ediyor. "Evet, ama şu anda bir sorum var." Sırıltısı arsızca. "O nasıldı?"

Şarabımın kalanını boşaltıyorum. "İnanılmazdı." Ev kolunu benimkine doluyor ve oturma odasına geri dönüyoruz.

"Şu Reed çocukları," diye mırıldanıyor. "Tanrı olsun."

Parker

Mason huysuzun teki, o yüzden uzun süre takılmadık. Everly'den bir şeye ihtiyaçları olursa beni arayacağına dair söz aldıktan sonra Macy ve ben toparlanıp eve dönüyoruz. Benim . Orayı olarak düşünmeye başlayamam. Ona zarar veren o pisliğin yakalanmasını, ağzını kırmak istiyorum ama aynı zamanda o telefon görüşmesinden de korkuyorum. Gitmesine izin veren telefon.

Korunmak için bana ihtiyacı kalmadığında, kalmak için bir nedeni olmayacak ve muhtemelen tüm bunlardan uzaklaşmak isteyecektir.

O zamana kadar, her dakikayı onunla geçirmeyi planlıyorum. Çantalarımızı bırakıp onu kucağıma aldığım da, kıkırdama sesine gülümseyerek ön kapıdan daha yeni geçmiştik. "Parker! Ne yapıyorsun?"

"Bütün gün yapmak için can attığım şeyi," diye mırıldanıyorum boynuna, onu kucağıma alıp kanepeye uzanıyorum. Vücudu dokunuşumla gevşiyor. Kollarımda eriyip gitmesini, başını eğip boynunu uzatmasını, hiçbir erkeğe güvenmek için nedeni yokken bana nasıl güvendiğini göstermesini seviyorum.

Onu sırt üstü yatırıp karnından öptüğümde, "Mmm, dudaklarını üzerimde seviyorum," diye fısıldıyor. Sütüyenine doğru ilerlerken gömleği ellerimin altında toplanıyor. Tam sütüyenini çezecekken ön kapı çarparak kapanıyor ve Jensen boğazını temizliyor.

Sikeyim. Macy tişörtünü aşağı ve kanepenin arkasından bakar. Durduğu yerden onu göremiyordu ama yüzü hâlâ kıpkırmızı parlıyordu. "Özür dilerim," diyor, sesindeki eğlenceyi saklamayı başaramayarak. "Sadece çevreye göz kulak olacağımı bilmeni istedim. Sabah Devon devralacak."

Ayağa kalkıp ona kapıya kadar eşlik ediyorum. "Harika, teşekkürler. Bir sorun olursa bana haber verin."

"Alarmı kurmadığın gerçeği dışında mı? Aklını sikinden çıkar Park," diye uyarıyor Jensen. Haklı. Her şeyi berbat ve bunun tekrar olmasına izin veremem. Pearson'ın şehir dışında olduğunu düşünmemiz gardımızı indireceğimiz anlamına gelmez. Kapı kapanır kapanmaz kilitliyorum ve alarmı çalıştırıyorum. Şükürler olsun ki Macy fark etmedi. Yapmak istediğim son şey onun güvenini kaybetmek.

"Nerede kalmıştık?" Kanepeye dönerek sordum.

"Beynimi sikmek için beni yatak odana götürüyordun." Evet, bu kadın hiçbir yere gitmiyor.

Sonraki birkaç gün uçup gitti. Ben çalışırken Devon ve Jensen gün boyunca Macy'ye göz kulak oluyorlar. Onu bırakmaktan nefret ediyorum ama Mason'ın görevden alınmasıyla yapılması gereken çok şey var ve hepsinin Alex'in omuzlarına yüklenmesini istemiyorum.

Her akşamı birlikte geçiriyoruz, yemek yiyoruz, konuşuyoruz ve gülüyoruz, sonra da yatağa girip sevişiyoruz. İçgüdülerim, istismara uğradığı için ona karşı nazik olmak yönünde, ama o buna yanaşmıyor.

Bazen onu yavaş ve tatlı bir şekilde alıyorum, ama çoğu zaman sırtımı pençeliyor, ben ona vururken adım odada yankılanıyor. Bunu hayatımın sonuna kadar yapabilirim.

Mason telefonumu çaldığında Macy yatakta göğsüme sarılmıştı. "Senden haber alma gelmişti ihtiyar," diye cevap veriyorum. "Ev hâlâ işerken aletini tutmak zorunda mı?"

"Siktir git, Park. Eşyalarını toplamanı söylemek için aradım. Yarın Vegas'a uçuyoruz."

"Gerçekten seninle evlenecek mi?" Alay ediyorum.

"Evet," diye hırılıyor. "Ve Ev, Macy'yi de orada istiyor."

"Programımızı kontrol edeceğim."

"Yarın 1:30'da havaalanında olun. Herkes için özel bir jet ve oda ayırttım."

"Macy'i benim odama koy."

"Parker."

"Biz birlikteyiz, Mason. Bunu kabullen."

"Tamam. Yarın görüşürüz."

"Mason? Tebrikler dostum."

İç çektiğini duymadan önce bir duraksama oluyor. "Teşekkürler. Gerçek gibi görünmüyor."

"Çılgılık atan çocuklarla dolu bir eviniz olduğunda ve hayatınızın geri kalanında sadece bir kadın tarafından üflenebildiğinizde olacaktır."

"Bu işte iyi." Gülüyor. "Yarın görüşürüz." "Seni seviyorum, kardeşim."

"Sen de."

* * * *

Alex çantasını sürükleyerek, "Tanrım, çok sıcak," diye yakınıyor.

Erkek arkadaşı Cooper gülerek, "Ağustos'ta çöl burası, dahi çocuk," diye cevap veriyor. "Ne bekliyordun ki?"

"Uçaktan iner inmez erimemek için." Hepimiz bekleyen limuzine bindik.

"Ne kadar narin bir çiçek," diye alay ediyor Ian. "Onunla nasıl yaşıyorsun anlamıyorum, Coop."

Cooper sırtlıyor ve Alex'in yanağını öpüyor. "Onlara birlikte yaşadığımızı söyledin mi?"

Sessizlik çöker ve herkes Alex'e bakar, o da mahcup bir omuz silkme hareketi yapar. "Hayır, ama artık biliyorlar."

Everly önce Alex'e, sonra da Cooper'a sarılmak için eğilir. "Tebrikler! Sizin adınıza çok mutluyum."

Alex kulaktan kulağa gülümseyerek "Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor. "Şimdilik onun dairesinde kalıyorum ama birlikte bir yer bakıyoruz."

Ian başını sallayarak, "Biri daha ," diyor. Bir ay önce olsa ona hak verirdim ama artık her gün yanında birini istemenin nasıl bir his olduğunu biliyorum.

"Kapa çeneni, Bay Negatif," diyor Everly. "Çünkü sen asla durulmayacaksın."

"Bilemiyorum. Parker için de aynı şeyi düşünmüştük ama bir de şimdi bakın." Alex bana ve kızaran Macy'ye eliyle işaret ediyor. "Doğru kişiyi bulduğunuzda, bu sizi değiştirir. Ian'ın ayaklarını kimin yerden keseceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Görüştüğün kadına ne oldu?" Everly soruyor. "Ne kadar dışarı çıktın? Dört kez mi?"

Ian iç çekti. "O bir sürtük, bırakalım."

Everly onun kolunu tokatlar. "Bir kadına kaltak deme. Ne dedin? Ayaklarına kapanıp sana tapmadı mı?"

Ian'ın kara gözleri parlıyor. "Kapısına Eşcinseller Giremez tabelası asan pizzacıyı destekleyen bir mitingde ona eşlik etmemi istedi."

Everly neredeyse fısıltıyla, "Ah... ne kaltak," diyor.

"Evet." Ian Alex'e sırtıyor ve Cooper'ın omzuna bir tokat atıyor. "Siz iki kış takıldığımı bildiğini düşünsene."

"Kahretsin, üzgünüm," diye yanıtıyor Cooper.

"Üzülecek şey yok. Nefret dolu bir kaltaktı ve tarih oldu. Artık Vegas'ın sunabileceği en iyi amcığın peşinden gitmekte özgürüm."

"Dev bir herpe olacaksın," diye seslendi Mason, küçük limuzinin barından bir şişe şampanya çıkardı ve bardakları elden ele dolaştırdı.

Alex kaldırarak, "Mason ve Everly'ye," diye kadeh kaldırıyor.

"Umarım her zaman şu anda olduğunuz kadar mutlu olursunuz."

Everly "Ve aşka" diye eklemeyi önce herkes aynı fikirde ve mutlu çiftin şerefine içiyor. Sonunda hepimizin kışına tekme basın. Ian'ın bile."

Ian en iyi arkadaşına başını sallıyor ama içmeye devam eder. Sohbet devam eder ama Macy fark edilir derecede sessizdir ve pencereden dışarı, geçip giden manzaraya bakmaktadır. Şeritten gelen ışıklar yüzünü aydınlık gösteriyor. Kahretsin, onu seviyorum. Bekle, yani onunla olmayı seviyorum. Beni nasıl hissettirdiğini seviyorum. Sabahları ilk iş onun gülümsemesini görmeyi ve onu kızdırdığımda kıkırdamasını duymayı seviyorum. O inatçı ve cesur, tutkulu ve nazik. Onun bu yönlerini seviyorum.

onu sevdiğim anlamına gelmez, değil mi?

"İyi misin, bebeğim?" Onu kendime çekerek mırıldanıyorum. "Harikayım. Şuna bak, Park. Muhteşem."

"Hiç Vegas'a gitmedin mi?"

"Hayır." Burada olduğumuz sürece onu yatağa sabitlemek gibi bir niyetim vardı ama bu değişti.

"O zaman tur rehberiniz ben olacağım."

"gösterdikleri o büyük çeşmeyi görmek istiyorum."

"Bellagio." Onu yumuşak bir şekilde öptüğümde mırıldanarak onaylıyor.

Boyun.

"Müziğe ayarlı, değil mi?"

"Evet, geçen sefer 'One Singular Sensation' idi". Alex'e dönüyorum ve Cooper. "Siz ikiniz gitmelisiniz. Bu şimdiye kadar gördüğüm en gay şey."

"Parker!" Macy beni itti. "Kibar ol."

"Sana sonra iyi davranacağım, bebeğim." Elini pürüzsüz kalçasına doğru kaydırduğımda eli benimkinin üzerine kenetleniyor.

Cooper gülüyor. "Yakında kendi seyahatimizi planlıyoruz, yapraklar değiştiğinde Vermont'ta bir hafta geçirmek için."

"Kulağa çok hoş geliyor," diyor Macy.

"Evet, yatak ve kahvaltıda mı kalıyorsun? Biraz antikacılık mı yapacaksınız?" diye sordum.

Alex, "Beni klişeleştirme, damızlık," diye yanıtlıyor.

"Bu gece bizimle dışarı çıkar mısın?" Otelimizin önüne geldiğimizde sordum. Son zamanlarda Alex'i pek görmedim ve görünüşe göre burada kalacağı için Cooper'tanımaliyim.

"Tabii, yerleşip oral seksimi yaptıktan sonra sana mesaj atarım."

"Ben de."

Dışarı çıktığımızda arabanın içinde iki tokat yankılanıyor.

Mason otel odalarımız için her şeyi yaptı ve beş süit oda ayırttı. Küçük grubumuz bütün bir koridoru kaplıyor. "Jakuzi!" Macy ciyaklıyor, çantasını bir kenara fırlatıyor ve çökmekte olan konaklama yerimizi keşfediyor. Yüzünde muzip bir gülümseme beliriyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Hep bir jakuzide sevişmek istemişimdir."

Onu kendime doğru çektim. "Seni eğip çığlık attırdıktan sonra, yürüyemeyecek hale gelene kadar bana bineceksin." Ağzı bir anda açılıyor ve o seksi allık yanaklarını boyuyor. Yumuşak elleri belime iniyor ve kot pantolonumun düğmelerini açtığında onları tutuyorum. "Vakit yok, bebeğim."

"Bunun için zamanımız var." Kot pantolonumu ve boxer'ımı indiriyor ve beni kanepenin kenarına oturana kadar geriye itiyor. Bir saniye sıcak ağzı etrafımı sarıyor ve ellerim ipeksi saçlarına gömülüyor.

"Oh, lanet olsun, Mace. Evet, bebeğim. Aynen . Tanrım, ağzını seviyorum."

Siyah saç telleri kalçalarımın üzerine düşüyor ve sanki aklımı okuyormuş gibi saçlarını bir elinde toplayıp geriye doğru çekiyor, böylece aletimin kabarık dudaklarının arasında kaybolduğunu görebiliyorum. Taşaklarım geriliyor ve omurgamdan yukarı doğru bir uyarı ürpertisi yayılıyor. "Bebeğim, boşalacağım."

Daha önce hiç çıkarmadığım bir ses çıkarırken emiş arttığında ve boğazı kasıldığında, beni yuttuğunda aklım karışıyor. Otelimizin kapısına vurulan bir yumruk beni gerçeğe döndürüyor. ", Parker! Hava ! Hadi gidelim!" Alex .

Macy kendinden memnun bir gülümsemeyle ayağa kalkıyor ve pantolonumu yukarı çekerken beni izliyor. Kendimi toparlamak için verdiğim mücadele onu çok eğlendiriyor. "Bana mı gülüyorsun?" Küçük bedenini benimkine bastırmak için ayağa kalkarak soruyorum.

"Belki."

"Uh-huh." Boynunun yumuşak yamacını öpüyorum. "Kızarmış yanaklarını ve şişmiş dudaklarını gördükleri anda ne yaptığını tam olarak anlayacaklarını biliyorsun."

"Kapa çenen!" Gülüyor ve Alex tekrar kapıya vururken üstünü değiştirmek için yatak odasına yöneliyor.

"Geliyorum!" Şak diye söyledim.

"O zaman daha hızlı yap ve kapıyı aç!" Sik engelleyici piç.

Macy yatak odasından çıktığında Alex ve Cooper birbirlerine bilmiş bilmiş gülümsüyorlar ama yorum yapmıyorlar. Onlar da benim Macy'ye kapıldığım gibi birbirlerine kapılmış durumdalar ve asansörle lobiye inerken neredeyse hiç konuşmuyoruz. Bunaltıcı sıcak bizi neredeyse içeri geri itiyor ve Bellagio'ya giden yolu yarılama ter içinde kalıyorum. Sıcakta yürümek, Macy'nin minicik bir şort ve vücuduna yapışmış ince sarı bir atlet giymiş olduğunu görmeye kesinlikle değiyor.

Kolumu omzuna doladığımda kıkırdayarak "Ah, çok terlemişsin," diye itiraz ediyor.

Alex ve Cooper el ele arkamızda yürüyorlar. Cooper yakındaki bir satıcıyı işaret ederek, "Hadi havalı bir şeyler alalım," .

"Alex, senin adam bir dahi," diyor Macy, donmuş yoğurt standına doğru yönelirken. Bana bakmadan önce arabanın arkasındaki genç adama "Çikolata alayım lütfen," diyor. "Ne istiyorsun bebeğim?"

"Vanilya."

"Otuz çeşit var ve sen vanilya mı istiyorsun? Bor-ring," şarkı söyleyerek çocukları güldürüyor.

"Sana vanilyanın tam tersini sonra göstereceğim, ukala." Kıçını tokatladığımda yanakları pembeleşiyor. Gülümseyerek, fıskiyelerin durgun olduğu göle bakan beton bir çıkıntıya oturuyor ve yoğurdunu yiyor. Onu izlediğimi görünce kaşları gökyüzüne uzanıyor. "Mutlu görünüyorsun."

"Üç yakışıklı adamla Vegas'tayım. Tabii ki mutluyum."

Alex onun diğer tarafına oturur. "Ve bizi iyi gösterecek güzel bir kızımız var."

"Yaptığın tek şey benim," diye . O anda müzik başlıyor ve Macy ayağa fırlayarak daha yakından bakmak için acele ediyor.

Dans eden suyu izlerken yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi beni büyülüyor. Bu kadar basit bir şey için bu kadar neşe. Her anın, her deneyimin değerini bilmesini seviyorum. Onu çok seviyorum.

Yedinci Bölüm

Macy

Güçlü kolları beni arkamdan sarıyor, eli kayıyor
Gömleğimin altından karnıma doğru uzandı. "Ne düşünüyorsun, bebeğim?"

Müzik, ışık ve suyun böylesine karmaşık bir şekilde iç içe geçmesi beni büyülüyor. "Bu çok güzel. Sonsuza kadar bakabilirim."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diye mırıldanıyor kulağıma. Sert avucu çenemin altından geçiyor ve bana bakmak için başımı eğiyor. "Seni seviyorum."

Sözleri ve tüm bu deneyim beni hayrete düşürdü. Derin lavanta rengi Vegas gökyüzünün altında, hareket halindeki çarpıcı bir sanat gösterisinin yanında dururken, en muhteşem, şefkatli adam bana aşkını itiraf ediyor. Bu gerçekten oluyor mu?

Yumuşak dudaklar benimkine nazik bir öpücük kondurdu. "Beni duyuyor musun, bebeğim? Sana aşığım."

Yüzünü ve bir daha hiç şansım olmayacakmış gibi öpüyorum. "Ben de sana aşığım." Alkış sesleri beni kendime getiriyor ve su gösterisinin sona erdiğini fark ediyorum. Toplanan kalabalığın ana cazibesi haline gelmiştik. Yüzümü Parker'ın göğsüne saklıyorum, iyice utanıyorum ama onun böyle bir sorunu yok.

Beni kalabalığa döndürerek göğsüne doğru çekti ve "Beni seviyor!" dedi.

Cooper ve Alex kışkırlarıyla gülüyor ve telefonlarıyla fotoğraflarımızı çekiyorlar. Üçünü de öldüreceğim. Parker beni bıraktığında, Alex beni kucaklıyor. "Teşekkür ederim canım. Kardeşimi hiç böyle görmemiştim."

Alex yanağıma bir öpücük bırakırken Parker, "Kadınımdan uzak dur," diye takılıyor.

Cooper gülerek kolunu Alex'e doluyor. "Aşk kuşlarını geceleriyle baş başa bırakalım. Ian'la kumarhanede buluşmamız gerekiyor."

"Ev yarın bir kız günü planladı. Arkadaşı Amy sabah burada olacak. Saat 10'a kadar hazır olmanı söylememi istedi."

Alex, erkek arkadaşıyla birlikte uzaklaşmadan önce şöyle der.

"Hmm," diye iç geçirdi Parker. "Kendimize ait koca bir gece. Ne yapabiliriz ki?"

"Ben mi?"

"Seni sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Tanıdık geliyor."

"Hadi gidelim, ."

Parker jakuzi sözünü yerine getiriyor ve ertesi sabah Evie beni almaya geldiğinde zar zor yürüyebiliyorum. Düğünden önce hazırlanmak için Ev ve Mason'ın süitinde toplanmadan önce günü spa'da parlatılarak geçiriyoruz.

Ev, seçtiği krem dantel elbise içinde muhteşem.

Bana sırtıarak dönerken hiç de gergin görünmüyor. "Parker seni canlı canlı yiyecek, Mace. Seni hiç giyinik gördü mü?"

Kıvrımlarımı saran soluk mavi elbiseme bakarak başımı sallıyorum. "Sadece eşofman ve kot pantolon."

Düğün sade ama güzeldi. Parker'ı takım elbise içinde görmek nefesimi kesiyor ve eğer yüzündeki ifade bir gösterge ise, elbise giymemden nefret etmiyor. Yolculuk harikaydı ama uçağa bindiğimizde eve dönmeye fazlasıyla hazırdım.

"Yorgun görünüyorsun," diyor Parker, evinin ön kapısının kilidini açarken.

"Geri döndüğüme sevindim. Eğer olmazsa hava kararmadan önce biraz verandada uzanacağım." Kasırgalı Vegas gezimiz beni çok yıpratmış, maraton seks seanslarından bahsetmiyorum bile. Adam tam bir canavar.

"Peki, bebeğim. Bir dakika içinde sana katılacağım."

Birkaç günlüğüne kaçmak, tüm endişe ve saçmalıklardan uzaklaşmak çok güzeldi, ama şimdi geri döndük, endişe içeri sızıyor. "Al'ın kredi kartı yine mi ping attı?"

Sert elleri enseme kavrarken dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Yeni bir şey duymadım ama yerleşir yerleşmez kontrol edeceğim. Merak etme. Jensen dışarıda park etmiş, çevreyi gözetliyor."

"Endişelenmiyorum." Bunun gerçekten doğru olmasına biraz şaşırdım. Bütün hafta kabus görmedim ya da endişe nöbeti geçirmedim.

"Güzel. Git rahatla. Ben hemen arkandayım."

Serin gece havası tenimi yıkıyor, saçlarımı yapış yapış boynumdan kaldırıyor. Uzaktan belli belirsiz şimşekler çakıyor, gök gürültüsünü duyamayacak kadar uzakta. Kısa bir süre havuza girmeyi düşünüyorum ama çok yorgunum.

Bunun yerine bir şezlonga uzanıyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum ve yanan gözlerimi kapatıyorum. Burası çok rahat, bütün gece burada uyuyabilirim.

Boynumdaki bir ısırıkla uyandım ve Parker'ın ağırlığı üzerime çökerek beni sandalyeye sabitledi. "Mmm, seni daha fazla yalnız bırakamazdım."

"Uyuyakalmış olmalıyım," diye mırıldanıyorum, alt dudağını sevdiği şekilde emmeden önce ağzının köşesini öpüyorum.

"Yaklaşık otuz dakika önce. Daha iyi hissediyor musun?" "Çok daha iyi."

"Güzel, çünkü o tatlı kıcını yatağın üzerinde eğilmiş olarak görmeye gerçekten ihtiyacım var."

"Çok romantiksin."

"Sana romantizmi göstereceğim, bebeğim." Ayağa kalktı ve beni sandalyeden kaldırdı, beni aptalca öperken bacaklarım beline kilitlendi.

Hayal meyal, eve taşındığımı fark ediyorum, ama dilinin benimkinin etrafında kaymasına, büyük ellerinin kıcımı sıkmasına odaklanmış durumdayım. Bu adam beni taşımaya bayılıyor.

Beni yatağa yatırdığında gömleğimi ve sütyenimi çıkarıyorum ve elleri şortumu ve külotumu hızlıca çıkarıyor. Şehvetle kararmış gözleri üzerimde süzülüyor ve beklentiyle dudaklarını yalıyor.

Onu soymaya çalıştığımda hınzır bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Soyun," diyorum.

"Bu seni utandırıyor mu, bebeğim? Vücudunun her santimetresine baktığımı bilmek?"

Kırılganlığımın tadını çıkarıyor. "Hayır," diye yalan söylüyorum. "Sadece önümde bir kot bariyeri olmadan aletini içime sokmanın daha kolay olabileceğini düşündüm."

"Ne kadar edepsiz bir dil." Kalçalarımı kavrayıp beni karnımın üzerine çevirdiğinde nefesim kesiliyor ve yatağın üzerine eğilene kadar vücudumu aşağı çekiyor. "Aç şu muhteşem bacaklarını."

Fermuarın sesini duymayı beklerken sıcak dili aniden dalıyor. Bunu hiç yapmamıştım, hiç yenmemiştim.

Arkadan ve bu işte çok iyi. "Parker! Oh, bunu yapmaya devam et!"

Kıkırdaması tenimi titretiyor. İki kalın parmağını o kadar derine batırıyor ki tadına bakmam gerekiyor. "Vazgeç bebeğim. Elime gel" diye yalvarıyor ve sesinin şehvet dolu tınısı beni benden .

Hızlı ve sert bir orgazmla sarsılıyorum, parmakları çalıştırmaya devam ederken kıvranıp duruyorum. "Kahretsin, bu çok güzeldi, Mace. Yatağa doğru sürün ve dört ayak üzerinde dur," diye emrediyor ve bir prezervatif paketinin kırııştığını duyuyorum.

Onun emriyle tüm vücudum ateşle yanıp sönüyor. Al yatak odasında bana emir vermeye çalıştığında bundan nefret ediyordum, peki Parker bunu yaptığında neden bu kadar seksi oluyor? Belki de başka zaman bana patronluk taslamaya çalışmadığı içindir.

Dalgın düşüncelerim kalçalarımı kavrayan iki sert avuç tarafından dizginleniyor. "Lütfen Park," diye nefes alıyorum, avuç içleri sırtımda aşağı yukarı gezinip her bir yanağımın üzerinden geçtikten sonra tekrar kalçalarımına konuyor. "Sana ihtiyacım var."

"Beni yakaladın, güzelim." Sanki oraya aitmiş gibi, sanki eve geliyormuş gibi içime kayıyor. Üzerime eğilip bir kolunu kaburgalarımına dolamadan önce sadece birkaç hamle yapabiliyorum, göğsü sırtıma yapışıyor. "Otur."

Topuklarının üzerinde geriye doğru otururken kucağına geri çekildiğimde dudakları anında boynumu buluyor. Aramızda bir santim bile boşluk yok. Boynumda ve omuzlarımda yavaş, şehvetli yalamalar ve öpücükler ve göğüslerimi nazikçe okşaması beni alış şeklini yansıtıyor. Yavaş, yumuşak vuruşlar, içeri ve dışarı.

"Seni seviyorum." Kelimeleri düşünmeden inliyorum. O her yerde. Duyularım onunla dolu. Kokusu, dokunuşu, kulağıma gelen nefesinin sesi.

"Mace, seni... çok seviyorum." diye cevap verirken sesi gergindir.

Hiçbir uyarı olmadan, içimden bir sıcaklık dalgası geçiyor ve sonsuz bir orgazmın spazmları arasında inliyorum. Parker'ın beni ortak coşkumuza doğru takip ederken çıkardığı sesi zar zor fark ediyorum. Bizim terli

Bedenler yatakta birbirine karışıyor ve parmakları kafa derimi okşarken gözlerim ağırlaşıyor. "Hiç böyle olmamıştı," diye fısıldıyor.

"Şimdiye kadar yaptığın en iyi seks olduğumu mu iddia çalışıyorsun?" Ona sırtıyorum.

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme kıvrılıyor ama gözleri ciddi. "Hiç böyle hissetmemiştim, bu kadar çok şey hissetmemiştim," diye itiraf ediyor. "Hissedebileceğimi bilmiyordum."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve ben onları çalışıyorum. Ağlamaktan nefret ediyorum ama muhteşem, tatlı, şefkatli, ıslak bir rüya gibi bir adam size hiç sizi sevdiği gibi sevmediğini , su tesisatını çalıştırıyor. "Ben de öyle. Daha önce aşık olduğumu sanıyordum," diyorum ona, yanağımı sert pazusuna yaslayarak. "Ama bunun yanında hiçbir şeydi." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Daha önce hiç ilişkiniz oldu mu?"

"Bir keresinde, üç yıl boyunca, ama onu özel tutan tek kişinin ben olduğum ortaya çıktı."

"Ne kaltak ama."

Kahkahası odayı doldururken ortam aydınlanıyor. "Ben duş almaya gidiyorum. Bana katılmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Hareket edebileceğimi sanmıyorum."

"Bir değil," diyerek ayağa kalkmadan önce kıcıma hafifçe vuruyor.

O uzaklaşırken gözlerim onun mükemmel yuvarlak kıcını takip ediyor. "Sana kıcını ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Aynen bebeğim," diye sesleniyor omzunun üzerinden ve banyoya doğru gözden kayboluyor.

Üzerime bir huzur çöküyor ve gözlerimi kapatıyorum, sürüklenmeye başlarken yüzümde bir gülümseme beliriyor. Parker'ın beyaz kumlu bir plajda beni öptüğünü hayal ediyorum. Duşun sesi kıyıya vuran dalgaların sesine dönüşüyor.

Üstümüzde masmavi bir gökyüzü ve sırtımda yumuşak, serin kumlar. Tuz ve deniz yosunu kokusu. Parker'ın derin sesi kulağımda. "Uyan, fahişe."

Gözlerim hızla açılıyor ve panik ses tellerimi felç ediyor. Al duruyor, yüzünde ürpertici bir gülümseme var. Bu bir kabus. Bu bir kâbus ve *hemen* uyanmam gerekiyor.

Parker'ın telefonunun çaldığını ve cevap verirken mırıldandığını duyuyorum. Çığlık atmak için ciğerlerime hava doldurduğum anda, Al'ın eli

dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdı. "Bacaklarını herkese , değil mi kaltak? Seni istediğini mi sanıyorsun? Bakalım seni sikerken içeri girdiğinde ne diyecek."

Elimden geldiğince mücadele ediyorum ama o çok büyük, çok güçlü ve örtüyü vücudumdan çekip alıyor, beni çıplak ve bir psikopatla karşı karşıya bırakıyor. Eli kayıyor ve çığlık atmaya çalışıyorum ama boynumu sıkıyor. "Tek bir ses çıkarırsan beynini önce seni boğarak öldürürüm." Elindeki silahı sallayınca gözlerim açılıyor. "Onu öldürtmek mi istiyorsun?"

Hıçkırarak başımı sallıyorum. "O zaman ses çıkarma."

"Lütfen beni rahat bırak," diye yalvarıyorum, eli kabaca göğüslerimi yokladığında.

"Bu amcık benim." Elini bacaklarımın arasında hissettiğimde içimi bir bulantı dalgası kaplıyor. "Ve sen de bana benim olanı vereceksin. Güzel oğlun izleyecek ve sonra ona beni seçtiğini söyleyeceksin. Benimle geliyorsun. Artık bu saklanma saçmalığı yok."

Tanrım, gerçekten psikopatın teki. Parker'ın bana tecavüz etmesine seyirci kalacağını, sonra da birlikte gün batımına doğru yol alacağımızı sanıyor. İstedikini elde edemediğinde neler olacağını anladığımda içimi soğuk bir korku kaplıyor.

Parker buradan çıplak ve silahsız olarak çıkacak. Eğer müdahale ederse Al onu vurmaktan çekinmeyecektir. Ben ne yapacağım?

Parker

Jensen'in ben meşgulken aramak gibi bir yeteneği var. Telefonum çaldığında saçımdaki sabunu daha yeni durulamıştım. Spreyden çıkıp , tezgahdan telefonu alıyorum ve kabul tuşuna basıyorum. "Önemli olsa iyi olur."

"Küçük bir sorunumuz var, haberiniz olsun. Ormanda bir yangın var. Evinizden epey uzakta, yani şu anda bir tehlike yok."

"İtfaiyeyi aradınız mı?"

"Elbette, yoldalar. Çok kötü şimşek çakıyor, sanırım bu yüzden başladı. Sadece kontrol etmek ve durum hakkında sizi bilgilendirmek istedim. İtfaiyecilerle buluşmadan önce çevreyi iki kez kontrol edeceğim."

"Anlaşıldı. Biz iyiyiz. Dikkatli olun ve ne bulduğunuzu bana bildirin." Gök gürültüsü evi sallıyor ve ışıklar yanıp sönüyor. En azından yağmur yangının yayılmasını engelleyebilir. Macy'yi fırtınanın içine sürüklemek zorunda kalmak istemiyorum. Yorgun olduğumu biliyorum.

"Mace, giyinmelisin bebeğim." Belime bir havlu atıp yatak odasına gidiyorum. "Bir yangın var ve biz..."

"Çok üzgünüm Park," diye inliyor Macy.

Beynimin gördüklerimi algılaması bir an alıyor. Allen Pearson yatak odamda duruyor, pantolonu ayak bileklerinde. Elleri Macy'nin saçlarında, onu yatağın üzerinde tutuyor, çıplak kığı onun küçük sikine birkaç santim uzaklıkta.

O anda hayatımda hiç gerçekten öfkelenmediğimi fark ediyorum. Öfke içime yayılıyor. Bu orospu çocuğunu öldüreceğim. Bana doğrultulmuş bir silah beni tereddüde bile düşürmezdi, ama herif silahı Macy'nin kafasının arkasına doğrulttu. "Bir adım daha atarsan onu öldürürüm." Sesindeki soğuk gerçeği duyabiliyorum. Yüzündeki gülümsemede hiç akıl yok. "İşte böyle. Orada kal."

Kadının saçlarını serbest bırakıyor ve sırtının alt kısmına bastırarak onu yatağın uzak tarafına doğru eğilmeye zorluyor. "Lütfen git Parker," diye hıçkırıyor. "Lütfen."

Korku ve öfke midemi bulandırıyor. Ne biliyor ve benim görmemi istemiyor. Al gülüyor. "Hiçbir yere gitmiyor. Orada duracak ve seni becermemi izleyecek ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilecek."

"Sakin ona dokunma!" Ona doğru adım attığımda silahı sırtına dayadı ve beni durdurdu. Hiç bu kadar ikilemde kalmamıştım. O ateş etmeden önce ona ulaşmamın imkânı yok ama ona tecavüz etmesine de izin veremem.

"Parker." Sesi titriyor. "Üzgünüm ama Al benim erkek arkadaşım ve eve, onun yanına dönme vaktim geldi." O konuşurken yüzüne kendini beğenmiş bir gülümseme yerleşiyor. "Al, lütfen. Ayrıldığım için çok üzgünüm. Büyük bir hata yaptım. Ben... ben seni seviyorum. Lütfen beni eve götür."

"Zamanı gelince, bebeğim." Eli sikini okşuyor, sertleşmesini sağlıyor. "Macy," diye boğuluyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum.

Donuk gözler benimkilerle buluştu. "Özür dilerim. Seni sevmiyorum Parker. Onu seviyorum. Ben ona aidim," diye hıçkırıyor. "Al, kimsenin bizi sevişirken görmesini istemiyorum. Bu ikimizin arasında, yatağımızda olmalı."

Kız onunla oynarken yüzünü kararsızlık kaplıyor ve eli kızın kıcını okşarken silahı kızıdan uzaklaştırıyor. Onun tereddüt etmesinden yararlanarak topuğunu kaldırıyor ve taşaklarına vuruyor. Bir el silah sesi duyuldu ve dehşet beni ele geçirdi. Onu vurdu. Oh lanet olsun-

Vücudu yere yığılmadan önce gözlerinin arasındaki küçük bir delikten yüzüne kan sızıyor. Macy çığlık atıyor ve ellerini dizlerine sararak bir köşeye kaçıyor. "Polisler yolda," diyor Jensen arkamdan, az önce onu kurtarmak için kullandığı silahı indirirken.

Tek görebildiğim Macy, titriyor, hıçkırıyor ve nefes almaya çalışıyor. Dolabın rafından bir battaniye çekip üzerine atıyorum ve titreyen bedenini kucağıma çekiyorum. "Yanımdayım bebeğim. Sadece nefes al. Güvendesiniz."

"Özür dilerim. Söylediklerimde ciddi değildim. Sana zarar vermesini istemedim."

"Şşş, biliyorum. Sorun yok. Geçti artık. Her şey bitti." Her şey bitti. Bunu yapamam. Haberimiz olmadan eve nasıl girdiğini biliyorum. Macy'yi arka kapıdan içeri taşıırken onunla öpüşmekle meşguldüm. Alarmı çalıştıramayacak kadar sikimi ıslatmaya odaklanmıştım.

Neredeyse tecavüze uğruyor ya da öldürülüyordu. Adam öldüğüne göre artık güvende olacak ve benden mümkün olduğunca uzaklaşması gerekiyor. Ama bu gece değil. Bu gece bana ihtiyacı var.

"O iyi mi?" Jensen bize doğru adım atarak soruyor.

"Ona dokunmayın!"

Jensen avuçlarını yukarı kaldırır ve geri çekilir. "Ambulansa ihtiyacı var mı?"

Kahretsin. Kendimi toparlamam lazım. Biri çok yaklaştığında hırlayan bir köpek gibiyim. "Özür dilerim, dostum. Evet, kontrol edilmesini istiyorum. O lanet çizmeyi daha yeni çıkardı."

"değil. Anlıyorum." Jensen etmek için koridora çıktı.

Macy nefesini kontrol altına aldı ama hâlâ titriyor. Kalbim paramparça oldu. Çok şey yaşadı ve daha yeni iyileşiyordu. Bunun onu geriye götüreceğine hiç şüphe yok. "Bebeğim, ayağını mı incittin?"

Ayağını açmaya çalıştığımda eli battaniyenin üzerine kenetleniyor. "Tamam, sorun yok," diye yatıştırıp alnından öpüyorum. "Sağlık görevlileri ve polis önce seni giydirmemiz gerekiyor."

Başını sallayarak beni ödüllendiriyor ve onu yatağa taşımama izin veriyor. Battaniyeye sıkıca sarılmış halde, bir çift külot, şort ve bir tişört almamı izliyor. Battaniyeyi kaldırmaya çalıştığımda yine direniyor. "Sen giyinirken odadan çıkmamı ister misin?"

"Hayır! Beni bırakma." korkmadığı anlamına gelmediğini fark ettim.

"Tatlım." Çenesini kavıyorum ve perili gözlerine bakıyorum. "Bunun olmasına izin verdiğim için çok üzgünüm ama sana asla zarar vermem. Sadece seni giydirmek istiyorum."

Sessizce bir kez daha başımı salladım ve hızla gömleğini başından çekip külotunu ve şortunu giymesine yardım ettim. Tam zamanında kapı çalındı. Jensen, "Sağlık görevlileri geldi," diye anons etti. "Polisler de."

"Geliyoruz."

Al'ın duvara yaslanmış bedeninden gözlerini ayıran Macy elimi tutuyor ve onu oturma odasına götürmeme izin veriyor. Memur Roberts ve diğer iki memur bizi bekliyor.

"İçeri girmiş, ona tecavüz etmeye çalışmış, kafasına silah dayamış. Jensen onu vurdu. Cesedi yatak odasında. Bizden istediğin başka bir şey varsa yarına kadar bekleyebilir. Onu buradan çıkaracağım."

"Nerede kalıyorsun?" Roberts soruyor.

"Mason'ın evi. Yarına kadar Vegas'ta olacak." "Sabah uğrarım."

Macy sağlık görevlilerinin ona bakmasına izin vermiyor, ama iyi olduğuna yemin ediyor, yine de hala titriyor ve çok uzak görünüyor. Sonunda sinirlerini yatıştırmak için sakinleştirici vermelerine izin verdi ve onu kamyonetime . Yangın, bir ceset, polislerle dolu bir ev. Onu tüm bunlardan uzaklaştırmak istiyorum. Sakinleştirici etkisini gösterdi ve Mason'ın evine varmadan uyudu.

Onu yatağa yatırıp yanına süründüğümde yerinden kıpırdamıyor. Uyumaya hiç niyetim yok. Bu sevdiğim kadınla geçireceğim son gece ve bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum. Uyurken yüzü çok huzurlu ve dudakları gülümsemeye çalışıyormuş gibi . Şafak sökmeden hemen önce uykuya dalmadan önce saatlerce bakıyorum, yumuşak vücudu kollarımda sıkıca kilitlenmiş.

Ön kapının kapanma sesi beni uyandırıyor ve yataktan sürünerek çıkıyorum. Ona ne verdiklerini bilmiyorum ama hâlâ dışarıda.

"Nerede o? O iyi mi?" Everly, Macy'yi bulmak için benden kaçmaya çalışarak gevezelik ediyor.

"Şşş. Uyuyor. Fiziksel olarak iyi zaten."

"Şükürler olsun ki bitti," diye iç geçiriyor. "Gidip Cody'yi alacağım. Muhtemelen şu anda Bayan Den'i çıldırtıyordur."

Mason kanepede karşımda oturuyor ve beni kızdıran sessiz bakışlarını üzerime diyor. Sanki ne kadar büyük bir hata yaptığımı bilmiyormuşum gibi. "Jensen sana tüm hikâyeyi anlattı mı?" Başım avuçlarımın içine düşerken soruyorum.

"Evet, başka birini savunmak için ateş etti. Herhangi bir suçlamada , ancak sizin ve Macy'nin ifadesine ihtiyaçları var."

"Çok yakındı kardeşim. Onu yatağın çıplak bırakmıştı. Silahım yanımda değildi. Tamamen hazırlıksız yakalandım."

Mason ağzının kenarı seçirerek, "Tam anlamıyla pantolonun aşağıdayken," diyor. Göğsümden yarı kahkaha yarı hıçkırık fırlıyor ve arkama yaslanıyorum. "Yardım ettiğimiz kadınlarla ilişkiye girmememizin bir nedeni var. Sadece savunmasız oldukları için değil, aynı zamanda dikkat dağıtıcı olduğu için."

Gözleriyle buluştuğumda yüzü yumuşuyor. "Bunu şimdi anlıyorum. Eğer ona zarar verseydi, kendimi asla affetmezdim."

Mason ayağa kalkar ve kahve makinesini çalıştırır. "O iyi ve Pearson öldü. Hayatına geri dönebilecek."

Beklenti dolu bakışları altında başımı sallıyorum. "Ve ben de benimkine geri döneceğim." Kendimden emin konuşuyorum ama bu saçmalık. Ondan önceki aşk hayatım bomboştu ve o rastgele kadınlara geri dönme düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Tekrar yalnız yaşayabilecek kadar güvende hissedene kadar bizimle kalabilir."

"Ev'in etrafında olmak onun için iyi olacak," diye katılıyorum. "Arkadaşlarını hiç görmüyor. Benimle birlikte izole oldu."

Mason'ın güçlü eli omzumu sıkıyor ve kendimi yeniden çocuk hissediyorum, ağabeyime güveniyorum. "olduğunu biliyorum ama doğru yapıyorsun. Biraz zaman ver. Bırak kendi sorunlarını ."

"Bu hafta spor salonuna gitmem gerek. Tüm genç ve yetişkin derslerini ben vereceğim."

"İyi fikir. Alex ve Brandon'la birlikte çalış. Yaklaşan bir yardım turnuvaları var."

"Park?" Macy'nin yumuşak sesi yatak odasından sesleniyor.

"Hemen geliyorum." Lanet olsun. Yaşadığı onca şeyden sonra, kalbini kırmak zorundayım. İncinmesini bekliyorum ama artık onu korumama ihtiyacı olmadığına göre yoluna devam edecektir.

Elimde dumanı tüten bir fincan kahveyle yatak odasına girdiğimde uykulu gözler beni karşılıyor. "Mmm, bu benim için mi?" diye mırıldanıyor, onu üzerine yerleştirmemi izliyor.

"Süt ve şeker ile bir tutam kahve," diye takılıyorum, yatağa oturuyorum. Ben sırtımı yatak başlığına yaslıyorum, o da başını kucağıma koyuyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdirirken boğazımda bir yumru oluşuyor. "Gerçekten öldü mü?"

"Evet, bebeğim."

"Jensen'ın başı belaya girecek mi?"

"Hayır, herhangi bir suçlamada bulunulmadı. Bugün resmi bir açıklama yapmamız gerekiyor ve hepsi bu kadar."

"Eve gidebilirim," diye , özgür olduğunu fark ederek. Onun kâbusu biterken benimki yeni başlıyor. "Ya da bir ev bulabilirim, bilirsin işte, bir daire. Acaba Al ile paylaştığım daireye geri taşınabilir miyim? Önce benimdi. O pislik taşındı, sonra ben de taşınmak zorunda kaldım."

"İstediğin buysa geri alabileceğine eminim," diye teminat veriyorum.

Onu.

"Öldüğüne sevindim." Endişeli gözler bana bakıyor. "Bu beni korkunç bir insan yapar mı?"

"Hayır. Bu seni insan yapar."

Sesime hüznün çöküyor ve o da bunu fark etmekte gecikmiyor. "Bir sorun var. Ne oldu?" Doğrulup yüzüme baktı.

"Mace, çok üzgünüm. En başından beri her şeyi berbat ettim. Sana olan hislerim yüzünden seni riske attım. Neredeyse seni öldürtüyordum."

"Hayır, sen her zaman yanımdaydın" diye ısrar ediyor ve elini göğsüme koyuyor.

"Savunmasız olduğun bir anda senden faydalandım. Tüm kuralları görmezden geldim çünkü bencilim ve seni istedim. Sana getirdiğim tek şey tehlike. Artık temize çıktın ve bu benim hayatım. Çılgın eski sevgililerle uğraşmak, güvenli evlerde günler ve geceler geçirmek, hiç bitmiyor ve seni buna sürükleyemem."

Nereye gittiğimi anladığında yüzünü bir yıkım kaplıyor. "Beni sürüklemiyorsun. Seni seviyorum."

"İşimi yapamıyorum." "Ne?"

"Seni seviyorum. Tek sensin ve birlikte olduğumuzda senden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Bu ikimizi de tehlikeye atıyor. Yapamıyorum.

Çok üzgünüm ama bunu yapamam. Dairene geri yardım edeceğim ve-

"Hiç etme," diye tersliyor ve yataktan fırlıyor. "Gördüklerine rağmen, kendi başımın çaresine bakabilirim. Sandığın kadar zayıf . Sadece git."

"Sen zayıf değilsin. Hiç böyle düşünmemiştim." Tanrım, o tanıdığım en güçlü kadın.

"Senin yaşam tarzın için çok zayıf."

"Hayır. Seninleyken kendimi kontrol edemeyecek kadar zayıfım. Seni güvende tutmak için."

"Artık beni kurtarmana gerek yok!" diye bağırıyor, kulakları kıpkırmızı.

Everly kapıyı açarken kapıyı çalıyor ve yüzündeki ifadeden Mason'ın onu bilgilendirdiğini anlıyorum. "Bir hata yapıyorsun," diyor bana. "Her zaman pişman olacağın bir hata."

Macy'nin kahve rengi gözlerine son bir kez bakıyorum ve onları hafızama kazıyorum. "Seni sevdiğim için asla pişman olmayacağım. Son birkaç ay hayatımın en güzel zamanlarıydı. Seni özleyeceğim, ."

Ben kalbimin yarısını geride bırakarak odadan kaçarken Everly Macy'yi kucaklıyor. "Parker," diye sesleniyor Mason ben oturma odasına doğru fırlarken.

"Arabası Devon'un evinde park halinde. Onu aldığından emin ol." Anahtarlarını ona atıyorum.

"Ben hallederim. Hey!" diye sesleniyor ben kapıdan koşarak çıkmaya çalışırken. "Onunla ilgileneceğiz, Park. O olacak."

Başımı sallayarak, "Öğleden sonra eşyalarını Jensen'la gönderirim," diye mırıldandım. Tüm içgüdülerime rağmen, gidiyorum.

Sekizinci Bölüm

Macy

Beni terk etti. Uyandığım da umut , özgür olduğumu düşünüyordum.

farklı bir şekilde kapana kısılmış. Kalp acısı ve pişmanlık tarafından hapsedilmiş. Arka verandada oturmuş Cody'nin oyununu izlerken Everly'ye, "Onun için çok zayıf olduğumu düşünüyor," diyorum.

"Bu doğru değil." Everly'nin iri kahverengi gözleri benimkilerle buluştu.

"Öyle ve neden öyle düşünmesin ki? Tek gördüğüm bu. Ben tehlikeyeyim, ağlıyorum, lanet olası panik ataklar geçiriyorum. Tabii ki bitti. Yaşamak için insanları koruyor. İhtiyacı olan son şey bana bebek bakıcılığı yapmak."

Everly başını sallar. "O seni seviyor. Sadece seni hayal kırıklığına uğrattığını düşündüğün için kendini suçlu hissediyor. Parker görüldüğünden daha hassas biri. Reed kardeşler bu maço saçmalığını sürdürmek zorundalar.

Ona biraz zaman tanıyın ve bence işleri koyacaksınız."

" arada, Indy nüfusunun yarısını sikmeye devam edecek." Everly aynı fikirde olmasa da, yüz ifadesi her şeyi anlatıyor. "Önemli değil. Yeniden toparlamam gereken bir hayatım var, bu yüzden debelenecek ve kafasını kışından çıkarmasını bekleyecek vaktim yok. Mason arabamı getiriyor, ben de daireyi temizlemeye gidiyorum. Yönetici Al'ın kira kontratını benim üzerimden almadığını, dolayısıyla evin benim olduğunu söyledi ama tüm mobilyaları bağışlayacağım ve yeniden dekore edeceğim."

Ev, "Bu kadar çabuk taşınmak zorunda değilsiniz," diyor.

Ön kapı çarparak kapandı ve ben ayağa kalktım. "Seni ve Mason'ı benim için yaptığınız her şey için seviyorum ama bir süre kendi başıma kalmam gerekiyor. Bunu yapabilirim."

Everly ayağa kalktı ve beni kucakladı. "Yapabileceğini biliyorum ama yalnız değilsin."

"Yerleşir yerleşmez kızlar gecesi için bir araya geleceğiz."

Mason da beni gitmekten vazgeçirmeye çalışıyor ama birkaç dakika sonra eski dairemin önünde duruyorum. Üç aydan az bir süre geçti ama sanki yıllardır yokmuşum gibi geliyor.

Kapıdan içeri adımımı attığımda çöp kokusu yüzüme çarptı. Anlaşılan Al beni takip etmekten çöpü atmaya fırsat bulamamış. Daire dağınık ama iğrenç değil. Çöpleri çıkardıktan ve tüm pencereleri açtıktan sonra, çok da kötü değil. Telefonum Jensen'dan gelen bir mesajla biyledi.

-Polis 2'de karakola istiyor. Sizi .

-Teşekkürler, hazır olacağım.

Bu bana alışverişe gitmek için yeterli zaman veriyor. Bu kadar uzun süre yanımda sürekli birileri olduktan sonra tek başıma olmak garip hissettiriyor. Parker'ı düşünmeme izin vermediğim sürece, tek başıma olmak biraz heyecan verici geliyor.

İlk durağım bir mobilya deposu. Seçici değilimdir ve görünüşten çok konfor ve işlev için alışveriş yaparım, ancak kiraz ağacından bir kızak yatağa aşık oldum. Eşleşen şifonyer ve komodinlerle birlikte sipariş ettikten sonra oturma odası takımlarına geçiyorum.

Gri bir kanep ve loveseat kombinasyonu yakında toplamıma eklenecek. Kredi kartımı biraz zorluyorum ama son birkaç aydan sonra bunu hak ediyorum. Her şeyin yarın öğleden sonra teslim edilmesini ayarladıktan sonra, birkaç yiyecek ve temizlik malzemesi almak için bir Superstore'a uğruyorum. Jensen önce duş alabilecek kadar bir sürede evdeyim.

Duşta dururken zayıf ayak bileğim ağrıyor ve bana bu kadar uzun süre desteksiz durmadığımı hatırlatıyor. Neyse, sonra dinlendiririm. Öğle yemeği yemeyi de unuttum. Parker binerdi.

Parker'ın gülümsemesi gözümün önünde parlayınca kararlı ruh halim anında düşüyor. Daha bir gün bile olmadı ama onu şimdiden özledim. Sadece meşgul olmalıyım. Güçlü olmalıyım. Hayatımı düzene sokmak için gereken çok şey var ve bunu başarmak için elimi tutan bir erkeğe ihtiyacım olmadığına eminim.

Jensen oturma odamda dikilene kadar kendimi tutmayı başarıyorum. Bir gece öncesi aklıma geliyor ve gözyaşlarına boğuluyorum. Bu adam benim hayatımı kurtardı. Benim için öldürdü. "Teşekkür ederim," diye hıçkırarak ona sıkıca sarılıyorum.

"Hey şimdi, ağlama. Her şey yolunda." Garip bir şekilde Geri.

"Çok üzgünüm. Birini öldürmek zorunda kaldığın için üzgünüm."
Geri çekilip gözlerimi sildim.

"Üzgün olmanı bir şey yok. O pisliği vurduğum için pişman değilim. Sadece onu ilk seferinde, sana zarar vermeden yakalayamadığım için üzgünüm."

"Köprünün altından çok sular aktı diyelim. Tüm bunları arkamda bırakmalıyım."

"Kulağa hoş geliyor."

Arabasına doğru ilerlerken ona, "Bu arada, P.A.'m Janet senden çok hoşlanıyor," diyorum.

"Ofisteki küçük sarışın mı?"

"Evet."

"Oh, onu gerek, tatlım." Gülüyorum, kabul ediyorum.

Karakol ziyaretimiz korktuğum kadar kötü geçmedi. Parker'ın gelip ifade vermesinden korktuğum için gözlerim sürekli kapıya kayıyor, ta ki Jensen bana onun zaten burada olduğunu söyleyene kadar. Evden ayrılmamızın üzerinden bir saat geçmeden daireme geri döndük.

"Kahretsin," diye küfrediyor Jensen, bagajı açmak için arabanın etrafında dönerken. "Neredeyse unutuyordum. Parker eşyalarını sana vermemi istedi."

Bavulumu ve dizüstü bilgisayar çantamı çıkardığında boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Teşekkürler. Striking Back'in mobilya bağıışı kabul edip etmediğini biliyor musun?"

"Kesinlikle, bir şeylerden kurtulmak mı istiyorsun?" "Oturma odası ve yatak odasındaki her şey. Yeni eşyalarım var. yarın teslim edilecek." "Tabii, bir arayayım."

"Bu dakika olmak zorunda değil." Gülüyorum. "Yeterince şey yaptın, gerçekten."

"yok. Sadece bir saniye sürer. Bir gönüllü gönderebilirler. Bugün mü yoksa yarın mı gelmelerini tercih edersiniz?"

Onu oturma odasına götürüyorum. "Ne işe yararsa."

Aramayı yaptıktan sonra, "Onlar gelene kadar seninle beklememi ister misin?" diye sorar.

Gerçekten çok tatlı biri. "Hayır, böyle iyiyim. Yiyecek bir şeyler alıp temizliğe başlayacağım."

Bana sarıldığında şaşırdım. "Kendine iyi bak kızım. Bileğine dikkat et ve bir şeye ihtiyacın olursa beni aramaktan çekinme."

"Her şey için teşekkürler," diye mırıldanıyorum boynuna.

"Ciddiyim. Benim hiç kız kardeşim olmadı, o yüzden bu pozisyona sen ."

"Onur duydum."

Kapıyı arkasından kapatırken kendime, hâlâ iyi adamlar olduğunu söylüyorum. Ve belki bir gün Parker'ı midem düğümlenmeden düşünebildiğimde, başka birini bulabilirim.

Bayan Den mobilyaları almak için iki gönüllüyle birlikte geldi. "Nasıl olduğunuzu görmek istedim," dedi ve bana kocaman sarıldı. "Ve tabii ki karnını doyurmak için." Masanın üzerine iki alüminyum tava koydu.

"Teşekkür ! Bunu yapmana gerek yoktu."

"Evi mi temizliyorsun?" Gönüllüler mobilyaları ön taraftaki panelvana taşımaya başlarken bilge gözleri oturma odasında geziniyor.

"Bir değişikliğe ihtiyacım var."

"Büyükannem değişiklik dinlenmek kadar iyidir derdi. Elbette bana dirseğime ulaşmak için kışımın etrafında dolaşmayı bırakmamı da söylerdi, bu yüzden bunu istediğiniz gibi alın."

Gülmek iyi hissettiriyor. "Geldiğine sevindim. Yaptığın her şey için sana teşekkür etmek istiyorum. İşler girdiğinde, yardım etmek için Striking Back'e emin olabilirsiniz."

"Bunu yap tatlım ve Parker'ın saçmalıklarının seni uzak tutmasına izin verme. Yemin ederim o çocuğun ikinci bir beyni olsaydı yalnız olurdu."

yaşlar gelene kadar kıkırdıyorum. Minibüs yüklenip gitmek zorunda kalana kadar sohbet edip gülüyoruz. Ev, Mason ve Jensen gibi o da bir şeye ihtiyacım olduğunda ya da sadece konuşmak istediğimde beni arayacağına söz veriyor. Bekâr ama yalnız değilim ve bu da devam etmeme yardımcı oluyor.

Uyumak için oturma odamdaki tek mobilya parçası olan çift kişilik yatağıma yerleştiğimde, Parker'ın üzerine yıkılmadan günü atlattığımı fark ediyorum. Ağlamak ya da panik atak yok. Ben bir

kendimle biraz gurur duyuyorum. Televizyonda eski bir sitcom'un tekrarları oynarken

Televizyon eşliğinde derin bir uykuya dalıyorum.

Beni neyin uyandırdığını bilmiyorum, kâbus mu yoksa nefes alamadığım gerçeği mi? Koltuğumdan sendeleyerek kalktığımda saat neredeyse sabah beşi gösteriyordu. Nereye bilmeden serin zemine oturuyorum ve haftalardır geçirdiğim en kötü krizden sonra kendimle konuşmaya çalışıyorum.

Baş dönmesi midemi bulandırıyor ve görüş alanımın kenarlarına doğru yaklaşan karanlık, bayılacağımdan korkmama neden oluyor. Parker'ın sesi kafamın içinde yankılanıyor. "Nefes al, bebeğim. ve ver. Hava orada. Sadece nefes al. Bunu yapabilirsin."

. Kendimi nefesime odaklanmaya zorluyorum ve görüşüm yavaşça açılıyor, bulantım azalıyor. Televizyonun kumandasını kapıp bir filme geçiyorum. Dikkat dağıtmak, en çok işe yarayan şey bu. Koltuğuma geri dönüp battaniyeme sarılıyorum.

Şafağın yaklaştığına dair bir işaret var mı diye pencereden bakarken, hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve bir de bakıyorum ki saat sekiz alarmım çalıyor. Geceyi atlattım. Yeni hayatımın ikinci gününe başlama zamanı.

* * * *

Yeni mobilyalar harika görünüyor ve oturma odasındaki yeni havadar dantel perdelerle oda çok daha aydınlık ve neşeli. Sarı duvarları her zaman sevmişimdir ama Al'ın koyu renk perdeleriyle çok kasvetliydi. Yatağımı temiz çarşafklar ve geceleri sarılabileceğim bir şeye ihtiyacım olduğu için aldığım yeni bir vücut yastığı ile hazırlıyorum.

O akşam evim pırıl pırıl oldu ve içinde Al'den tek bir iz bile kalmadı. Koridorun sonundaki adam bir ikinci el mağazasında çalışıyor ve Al'ın kıyafetlerini almaktan çok mutlu oldu. Hiçbir şeye sahip çıkacak bir ailesi olmadığı için geri kalanı çöpe atıldı.

Janet'i arayıp ofise döneceğimizi söylediğimde çok heyecanlandı. Önce kahvaltıda buluşmak için plan yapıyoruz ve kendimi ertesi günü iple çekerken buluyorum. Bayan Den'in tavuk alfredo'sunu mideye indirdikten ve ardından büyük bir dilim çikolatalı kek yedikten sonra yatağa giriyorum.

Yorgun hissetmeme rağmen uyuyamıyorum. Parker'la ilgili tüm düşünceleri aklımdan çıkarmaya çalıştım ama burada uzanırken yatak çok büyük geliyor. Ve çok boş. Vegas'taki o büyülü geceyi, kulağıma aşkını fısıldarken dans eden fıskiyeleri izlediğimi hatırlıyorum. Bu gerçekten sadece birkaç gün önce miydi? Çok mutluydum. Konu Parker olunca, sanırım şu söz doğru. Vegas'ta olan Vegas'ta kalır.

Çok güçlüydüm ve uyuyana kadar ağladığımda kendime biraz hayal kırıklığı yaşatmadan edemiyorum. Başka bir gün. Başka bir kabus. Başka bir panik atak. En azından bu seferki her zamanki uyanma saatime kadar bekledi. Bu şekilde devam edemem. Her ne kadar nefret etsem de, hayatıma devam etmek istiyorsam bir terapistle gitmem gerekecek.

Janet gülümseyerek köşedeki kafeye girdiğinde kendimi daha iyi hissediyorum. "Macy! Seni sağlıklı gördüğüme çok sevindim. Ödümü kopardın ve seksi korumaların seni görmeme izin vermedi."

"Bunu kişisel almayın. Herkesi uzak tuttular. O gün orada olduğun için üzgünüm. Seni asla tehlikeye atmak istemedim."

Karşımdaki koltuğa çöktü ve omuz silkti. "Sen yapmadın, o yaptı ve duyduğuma göre geleni bulmuş."

"Öyle yaptı."

"Cıvıl cıvıl," diyor, "harika haberlerim var. A.L. Primm yeni serisinin editörlüğü için benimle temasa geçti."

Çenem düştü. A.L. Primm en yeni aşk romanı yazarı ve bağımsız olmak için yayıncısıyla olan sözleşmesini bozmaya çalıştığı bir sır değil. Görünüşe göre başarılı olmuş. Bu büyük bir hesap.

"Benimle dalga geçme kızım," diye uyarıyorum ve Janet kıkırdıyor. "Beş kitap, Macy. Mina Kull'un kitabında yaptığın çalışmayı gördü."

ve seni ettim."

"Bu çok büyük! Başa çıkabileceğimizden daha fazla iş alacağız!" Ağlıyorum. "Eğer bu hafta seninle görüşmek istiyor."

"Şaka mı yapıyorsun? Her zaman, her yerde. Ayarla." Kahretsin, iyi haberlere ihtiyacım vardı.

". "

"Benim de sana bazı haberlerim var." Alaycı gülümsemem karşısında kaşları alnına tırmanıyor. "Jensen seni almak istiyor"

dışar

1." Şaşkınlık yüzünü kaplıyor. "Jensen?"

"Dev kaslı ayı gibi bir adam mı? Korumam olduğum gün

Saldırıya mı uğradın?"

Janet'in mavi gözleri neredeyse yuvalarından . "Sen ciddi misin?

Ona numaramı verdin mi?"

"Önce sana danışmak istedim." "Yap !

Ona hemen mesaj at!"

Gülerek dediğini yapıyorum. "Kahvaltını bitir. A. L. Primm ile çalışacaksa mevcut projelerimizi bitirmek için biraz kış tekmelemeliyiz."

* * * *

Terapistin ofisinin dururken kararsızlık benim en büyük düşmanım. Bundan nefret ediyorum. Sorunlarımı çözmek için bir yabancıya gidip sızlanmak zorunda kalmamalıyım. Başka bir seçenek göremiyorum.

Panik ataklar çok yorucu ve yapmam gereken bir sürü iş var. Bu işi bitirmeye kararlı bir şekilde içeri giriyorum. Kısa bir süre bekledikten sonra, nazik gözlü yaşlı bir kadının ofisine girdim. "Bunu daha önce hiç yapmadım ve ne diyeceğimi bilmiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Neden bana neden terapiye ihtiyacın olduğunu düşündüğünü söylemiyorsun?" diye yumuşak bir gülümsemeyle teşvik ediyor.

Sonraki kırk dakikayı her şeyi anlatarak geçirdim. Al'ın istismarı, sığınma evinde ve güvenli evlerde geçirdiğim zaman, Parker'la olan ilişkim, Al'ın ölümü. Hepsi ve beni garip bir şekilde rahatlatmış hissettiriyor.

"Kısa bir süre içinde çok şey yaşadınız Bayan Tanner. Tanımladığınız semptomların hiçbiri beni şaşırtmadı. Günlük aktivitelere yeniden başlamanızın üzerinden sadece bir hafta geçtiğini düşünürsek, çok iyi başa çıkıyor gibi görünüyorsunuz."

"Güçlü olmaya çalışıyorum ama saldırılar neredeyse her gün gelmeye devam ediyor."

Başını sallıyor. "Zaman alacak, ama benimle çalışmaya istekliysen, bu nöbetleri hafifletmene yardımcı olabileceğime eminim."

"Her şeyi yaparım ama... Kaçınılması mümkünse uyuşturucu almamayı tercih ederim."

Gülümsemesi genişler. "Ben de senin yapmamanı tercih ederim. Konuşma terapisini deneyeceğiz. Şimdi sana endişeli hissettiğinde kullanabileceğin birkaç teknik öğreteyim."

Birkaç dakika sonra ofisinden çıktığımda kendimi aylardır olmadığım kadar umutlu hissediyorum. "Alo," diye cıvıldıyorum, ilk çaldığında cep telefonumu açıyorum.

"Macy! Sesin mutlu geliyor. ?" Everly soruyor. Her gün beni kontrol etmek için arıyor.

"İyi bir gün geçiriyorum."

"Harika. Cuma olduğu için ben de geliyorum. Şarap mı yoksa dondurma mı getireyim?"

"Şarap," diye cevap veriyorum kıkırdayarak. "Bir aylık dondurma stoğum var."

"Gerçekten mi? Bu kadar mı? Tartışma yok mu?"

"Kutlama yapıyorum. İş yerinde büyük bir iş aldım." "Marie de gelse sorun olur mu?"

"Tabii, onu da getir, ben de arkadaşım Janet'i davet edeyim." "Kızlar gecesi!" Everly cıyıklıyor.

"Yakında görüşürüz."

Parker

Macy'den uzaklaştığım her adım yanlış yönde atılmış bir adım gibi geliyor. Tek istediğim geri dönüp ona yanıldığımı, onu sevdiğimi ve bu işi yürütmenin bir yolunu bulacağımızı söylemek. Ama yapamıyorum. Bunu ne ona ne de kendime yapamam.

Bensiz ve işimin getirebileceği tehlikeler olmadan daha iyi. Onu korumam için bana güvenemeyeceği kesin. Gitmesine izin vermeliyim, unutmaya çalışmalıyım. İçten içe, olmayacağını biliyorum.

Daha önce hiç böyle incinmemiştim, lisedeki üç yıllık kız arkadaşım beni aldattığında bile. Onu sevdiğimi sanıyordum. Kalbimi kırdığını düşünmüştüm. Yanılmışım. Kalp kırıklığı böyle bir şey ve çok acımasız. Everly Mason'ın kalbini kırdığında, iki gün boyunca sarhoş kaldı. Spor salonuna gidiyorum. başa çıkma, kaçma yolları vardır.

Reed Brothers Spor Salonu boş. Dersler için hâlâ çok erken ve sabah antrenmanı telaşı da geçmiş. Kasadaki Janice'e başımı dolabıma doğru ilerliyorum. Kimseyle konuşacak havada değilim. Şort ve tişörtümü hızlıca sonra ısınmak için koşu bandına atlıyorum. Sonraki bir saat boyunca hızımı sürekli artırıyorum, ta ki koşana, ciğerlerim oksijen için yanana, terim kıyafetlerimi ıslatana kadar.

Bu hiç iyi değil. Ondan kaçamıyorum. Müzikal gülüşünü, sevimli gülümsemesini, parmaklarımin altındaki kusursuz tenini hissetmekten kaçamıyorum. Hiçbir fiziksel acı göğsümdeki ağrıyan boşluğu maskeleyemez. Bir şeye vurmam lazım.

Haftalarca uzak kaldıktan sonra kaslarım gerildi. Eğer esnemezsem bacağımı asla kaldıramayacağım. Alex beni otuz dakika sonra yerde oturmuş split yaparken böyle buldu.

"Ow, şu anda ihtiyacın yok diye fındıkları ezmene gerek yok, dostum."

". Kışını tekmelemeye geldim."

"Bana on ver." Alex dolabına doğru yürürken duraklar. "Özür dilerim Park. Mason bana ne olduğunu anlattı."

"O daha iyi durumda. İkimiz de öyleyiz." "Saçmalık."

"Alex, kardeşim, seni seviyorum, ama uyarıyorum... şimdi olmaz." Başını sallayarak üstünü değiştirmeye gitti. Birkaç dakika sonra,

minderde karşı karşıyayız. "Çocuk Hastanesi Turnuvasına kadar sadece bir ayım var, bu yüzden kolay kolay gitmeyin. Brandon Taylor on üç-on beş yaş arası yeni başlayanlar klasmanında yer alıyor, bu yüzden antrenman için daha sonra gelecek."

"O ?"

"İyi. Sürekli solunu bırakıyor ve ayaklarını çapraz yapıyor ama üzerinde çalışıyoruz." Alex sırtıyor. "Biliyorsun, Doğu/Batı'dan Jules Fleming takımdan ayrıldı. Dizindeki bir bağ yırtıldı. Senin bölümün için boş bir yer var."

"Beni de yaz," diye emrediyorum ve o da şaşkınlıkla başını kaldırıyor. "Sadece seninle dalga geçiyordum."

"Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım var."

"Antrenman yapmak için sadece bir ayınız var," diye belirtiyor. "Ve yarışmalı birkaç yıl oldu."

Yarışmalara hiç ilgi duymadım. Çocukken MMA benim hayatımdı. Kardeşlerim kadar iyi olmaya kararlı bir şekilde kendimi bu işe verdim. Antrenmanları, dövüş sırasında damarlarımda adrenalini hâlâ seviyorum ama Mason gibi bunu kariyer haline getirme arzum hiç .

Öğretmekten ve benimle aynı şeyleri yaşamış olan çocukların yüzlerini aydınlatmasını izlemekten keyif alıyorum, ancak turnuvalar yapılacaklar listemde üst sıralarda değil. Ama şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu. "Yapabilirim."

", hadi başlayalım o zaman. Sarkık kışını forma sok."

Macy kışımın sarkık olduğunu düşünmüyordu. Kahretsin. Oraya gitmiyorum.

Alex ve ben sonraki bir buçuk saat boyunca birbirimizi zorladık. Bloklama ve karşı koymaya odaklanmak beni rahatlatıyor. Dövüşmenin her zaman iyi geldiği bir şey varsa o da kafamı boşaltmaktır.

"İşim bitti," diye pantolonunu indiren Alex, telefonu çaldığında eldivenlerini çıkarıyor. "Brandon bir saat içinde burada olacak."

"Onunla çalışacağım."

Alex başını sallayarak arka ofise doğru koşar ve yolda telefonunu bankın üzerinden alır. Dalgın ifadesine bakılırsa, cennetinde de bazı sorunlar olabilir.

Bir şişe su içerken gözlerim arka merdivenlere takılıyor. Macy'yi buraya hiç getirmemeliydim. Şimdi, onu çatıya taşıırken vücuduma sarılışının, havai fişeklerin altında yumuşak dudaklarını öpüşümün anısıyla sıkışıp kaldım. Hay sikeyim.

Dikkatimi dağıtacak bir projeye ihtiyacım var. Şimdi ikinci katı yeniden düzenlemek ve bir kadın öz savunma sınıfı için alan yaratmak için mükemmel bir zaman. İlk kez içeri girdiklerinde ve iki dövüşçünün birbirini dövdüğünü gördüklerinde kadınların yüzlerindeki ifadeyi -hatta bazı erkeklerin de- gördüm. Bu korkutucu. Yeni alanın daha misafirperver olması ve "burada dişimi kaybederim" hissini daha az vermesi gerekir. Güvenli bir yer.

Bir defter ve kalem kaparak, yapılması gerekenlerin bir listesini çıkarmak için merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. "Parker! Taylor burada!" Alex

beni kafamdan çıkarıp tozlu odaya geri götürüyor. Bir saat oldu mu?

"Hadi yapalım şu işi Bay Reed," diye sesleniyor Brandon Taylor spor salonunun öbür ucundan, merdivenlerin dibinde belirlediğimde yüzünde geniş bir gülümseme var. Havayı yumruklayarak dans ediyor. Çocuğa gülümsemekten kendimi alamıyorum.

O, dövüş sanatlarının özgüveni nasıl artırabileceğini gösteren bir poster çocuğu. Bir yıl önce, okuldaki zorbalardan tarafından terörize edilen kemikli, utangaç bir çocuktu.

Endişeli annesiyle birlikte kapıdan içeri adım attığımda, yüzünde sefalet ve korku savaşıyordu. Şimdi ise kendisinden iki kat büyük bir çocukla dövüşüyor ve bunu yaparken de gülümsüyor. Ortaokul öğrencilerimizden Karen Michaels'a olan aşkı konusunda ona takılmayı seviyoruz. "Kıçına tekme yemek için o kadar acelen mi var?"

Ben ellerimi sararken, "Alex bugün yavaş olduğunu söylüyor ve seni hiç sorun çıkarmadan indirebilirim," diye alay ediyor.

"Artık onu dinlememen gerektiğini biliyorsun. Bir saat önce o paspası yiyordu." İki hedef pedi alıp havaya kaldırıyorum. "Bana bir backfist ve ardından bir ters yumruk göster. Çantayla sana dokunmama izin verme."

Talimatlarımı takip ederek bir ritme giriyor. Sırt yumruğu, ters yumruk, kafasına vurduğumda torbadan kaçıyor. "Karen'ı turnuvaya davet ettin mi?" diye soruyorum. Ritmi bozuldu ve kulağını kesebildim.

Alex gülüyor. "Kızların ne yaptığını görüyor musun? kaybetmenize neden oluyorlar." "Dikkat dağıtıcı olabiliyorlar," diye katılıyor

Brandon, hâlâ

Matkap. "Geçen hafta gelen o kadınla kavga etmekten nefret ediyordum."

Kimi kastettiğini çok iyi biliyorum ve bu beni çok . Eyalet dışından gelen bir kadın şehirdeyken bizimle antrenman yapıp yapamayacağını sordu. Bu alışılmadık bir durum değil ve elbette onu memnuniyetle karşıladık.

Şöhretler salonuna ait memeleri olduğu ortaya çıktı.

Spor sütyeni ve sıkıştırma tişörtü onları kontrol altında tutmak için hiçbir şey yapmadı. "Evlat, ben de başka tarafa bakamadım. Ben daha ne olduğunu anlamadan beni eşek sudan gelinceye kadar dövebilirdi. O testiler çok büyüktü."

"Ve zıplıyor. Beni onlarla bayılabileceğini düşündüm," diye katılıyor Brandon gülerek.

"Ne biçim bir çıkış yolu ama."

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Sence Karen benimle çıkar mı?" diye sorar.

"öğrenmenin tek bir yolu var." Alex'e büyük bir hedef atıyorum ve Brandon'ın diğer tarafına geçmesini bekliyorum. "Yukarı kay ve yan tekme at," diye talimat veriyorum.

"Ya gülerse?" diye mırıldanarak ayağını hedefe vurur.

"O zaman muhtemelen o da senin kadar gergin olduğu içindir. Kızlar da bu işlerde iyi değildir," diyerek Alex onu rahatlatır.

"Ona ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf ediyor.

"Sadece dürüst ol, onda neyi sevdiğini ve ne istediğini söyle."

Brandon'ın yüzündeki şüpheyi gülüyorum. "Alex sana kız tavsiyesi verecek en iyi adam değil."

"Ve sen de ," diye alay ediyor Alex.

"Ona doğruyu söyleyemez, yüzüne tokadı yer. Bak." Geri çekiliyorum, tekmeleme talimine bir son veriyorum. "Ona gözlerinin ya da saçlarının güzel olduğunu falan söyle. Sonra da onu daha yakından tanımak istediğini söyle."

"Bunun benim tavsiyemden ne farkı var?" Alex alnındaki terli bir kıvrımı fırçalayarak soruyor.

"Bir zamanlar on beş yaşındaydım. İsteddiği şey dilini kızın boğazına sokmak ve biraz göğüs hareketi yapmak. Ona ne duymak istediğini söylemeli, ne yapmak istediğini değil."

Brandon kırmızının üç tonuna döner ama sıırtmayı başarır.

"Sanırım Parker'ın planını uygulayacağım."

"Akıllı çocuk, bakalım bana vurabilecek misin?"

Birkaç dövüşten sonra Alex oyuna giriyor ve ben de kenardan izliyor, düzeltiyor ve koçluk yapıyorum. "Kol çubuğu! Kendine gel, Taylor! Kendini savunmasız bıraktı ve sen bundan faydalanmadın!" Brandon homurdanıyor ve Alex'in boğazını pes ediyor.

Alex'in telefonu tekrar çalıyor ve Brandon'ın neyi yanlış yaptığını açıklarken kimin aradığını görmek için ona bakıyorum. Ekranda yanıp sönen Indiana Eyalet Hapishanesi yazısını görünce içim daralıyor. Tek kelime etmeden telefonunu aldım ve arama geçmişine baktım. Son arama

Yirmi dakika uzunluğunda. Alex o katil, tacizci pislikle konuşuyordu.

"Duşa gir Taylor. Bugün iyi iş çıkardın," diye sesleniyorum, o gidene kadar öfkemi kontrol altında tutmaya çalışıyorum.

"Teşekkürler!"

"Ne sikime Gene'le konuşuyordun?" Brandon kulak kesilir kesilmez soruyorum.

Alex yüzünü buruşturur ve telefonunu kapar. "Neden lanet telefonumu kontrol ediyorsun?"

"Sürekli çalışıyor. Soruya cevap ver."

Elini terli buklelerinin arasından geçiriyor ve perili kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ölmeden önce onu görmem gerek."

"Hayır, yapmazsın. Bunu neden yapasın ki?"

"O ölecek, Park. Ölecek. Onunla konuşmak, bir şeyleri anlamak için bir daha asla şansım olmayacak."

"Neyi çözeceğiz? Annemizi öldürdü! Onu dövdü ve kafasından vurdu! Daha ne bilmeniz gerekiyor?" Bağırıyorum.

"Bilmiyorum." Üzerine düştüğünde bank onun ağırlığı altında titriyor. "Ölmeden önce bizi görmek istiyor."

"Ona hiçbir şey borçlu değilsin, Alex. O bize borçlu. Bize kötü muamele görmediğimiz bir çocukluk ve bizi seven bir anne borçlu. O her şeyi aldı. Seni anlamıyorum!"

"Hayır," diye kabul etti. "Hayır."

Brandon yeniden ortaya çıkıyor ve ekipmanlarını toplayarak konuşmamıza son veriyor. Alex telefonunu ve anahtarlarını alıp neredeyse koşarak kapıdan çıkıyor.

Günün geri kalanını geçiriyorum. En azından sadece iki ders var ve ben sadece kondisyona odaklanmalarını sağlıyorum. Form düzeltecek ya da hakemlik yapacak havada değilim. Bir hata yüzünden birinin kafasını koparmak istemiyorum. Son öğrencinin arkasından kapıyı kilitliyorum ve Janice'in sempatik bir gülümsemeyle bana baktığını görmek için dönüyorum. Tek kelime etmeden yaklaşıyor ve bana sımsıcak sarılıyor.

"Her şey daha iyi olacak. Şu anda hayattan nefret ettiğini biliyorum ama birine değer verdiğini görmek güzel. Sakın pes etme." İlk defa gözlerim akmayan yaşlarla doldu. Tek gereken bir sarılma ve birkaç

beklenmedik bir müttefikten gelen teselli edici sözler. "Eve git ve dinlen. Bok gibi görünüyorsun," diye ekleyerek beni güldürüyor.

"Yarın görüşürüz, Janice."

Her güne ne kadar çok şey sığdırırsam sığdırayım, bir sonraki hafta sürünerek geçiyor. Striking Back'te bana gereken işleri yapmadan önce egzersiz yapmak için sabah ilk iş spor salonundayım. Güvenli evler halledildi, bu da bana çok fazla zaman bırakıyor, bu yüzden spor salonunun ikinci katını ele alarak dolduruyorum. Artık Macy'ye yardım edemem ama onun gibi kadınlar için bir fark yaratabilirim.

Tanrım, onu özlüyorum, geceleri yatağa girdiğimde ne kadar yorgun olursam olayım, birlikte geçirdiğimiz zamanı yeniden yaşayarak saatlerce uyanık kalıyorum. Yatağım onsuz boş geliyor, ama günüm de öyle. Kahvaltıda çörek yerken sohbet yok. Öğleden sonra Scrabble oynamak yok. Arka verandamdan güneşin batışını izliyorum ama o yanımdaki şezlonga kıvrılmadan aynı olmuyor. Sürekli depresif ve haldeyim.

Tek bildiğim meşgul olmak. Çalışmak, egzersiz yapmak, antrenman yapmak ve biraz daha çalışmak. İkinci kat tamamen temizlendi ve tadilatçılar için hazır ve şimdi ne yapacağımı şaşırmış durumdayım.

"Ev!" Koşu bandında koşarken onu spor salonuna girerken gördüğümde . Bütün hafta onları rahatsız etme dürtüsüyle savaştım. Mason iyileşiyor ve bakmaları gereken bir çocukları var ama Macy'nin nasıl bilmem gerekiyor.

"Selam Parker. ?" diye soruyor, yüzünde sempatik bir ifadeyle.

"Ben iyiyim. Macy nasıl? O iyi mi? Panik atak geçirdi mi? Bileği iyi mi?"

Ev benim hızlı sorularım karşısında ellerini havaya kaldırdı. "O iyi. Onunla her gün konuşuyorum."

"Onunla konuşmak mı? Seninle kalmıyor mu?" Makineden çıktım ve boynuma bir havlu attım.

"Sen gün dairesine geri taşındı." "Ne? Kahretsin, Ev. Bana söylemeliydin. Ben onun seninle kalıyor. Yalnız kalmamalı."

"O yetişkin bir kadın ve evine gitmek istedi. İşe geri döndü ve iyi gidiyor. Aslında, bu akşam bir yemek için bir araya geleceğiz.

büyük bir müşterisini kutlamak için bir kız gecesi düzenledi. Gerçekten çok heyecanlıydı." Ev elini kolumda gezdiriyor. "O gerçekten iyi Park, ama onu arayabilirsin. Seni özleyiyor."

"Onu özleyorum ama şimdi daha iyi durumda," diye mırıldanıyorum. "Eski dairesine geri mi taşındı?"

"Evet."

"Bir şeye ihtiyacı olursa bana haber ver, tamam mı?"

"Yapacağım." Bir sarılmanın içine çekildim. "Yabancılık çekme. Seni her gibi evin etrafında görmeyi umuyorum. yok."

"," diye yalan söyledim.

* * * *

"Bütün akşam bunu mu yapıyorsun? Burada oturup kendine acımak mı?" Alex elinde bir şişe burbonla verandama çıktı.

"Git kendini becer."

"Ben de seni gördüğüme sevindim kardeşim. Ian ve Cooper yoldalar." "Ne için?"

"İçmek için, başka ne olabilir ki?"

Alex'i son gördüğümde ona bağırıyordum ve o da beni daha iyi hissettirmek için çocukları getiriyor. "Sana bağırduğım için özür dilerim ama haklısın, anlamıyorum."

"Bu gecelik bu işin peşini bırakalım, tamam mı?" diye sorarken kapının çalındığını duyuyoruz.

Cooper ve Ian bir şişe daha taşıyarak içeri girerler. "Bu gece parçalanıyor muyuz?" Birkaç şezlongu onlara doğru iterek soruyorum.

"Planımız bu."

Gecenin geri kalanı bulanık geçiyor ve başım zonklayarak susamış bir şekilde uyanıyorum. Uyanık olmak için çok erken ama içtiğimde hep böyle olur. Sadece alkolün etkisini atacak kadar uyuyorum ve sonra tamamen uyanık oluyorum. Ve Macy'yi düşünüyorum.

Bensiz gayet iyi görünüyor, çalışıyor ve arkadaşlarıyla takılıyor. Onun adına mutluyum ama beni unutmamasını da istemiyorum. Bütün hafta boyunca onunla iletişime geçmeyi, belki çiçek göndermeyi düşündüm, şimdi bunu yapmak için bir bahanem var. Onu tebrik etmek için

işte başarı. Kimi kandırıyorum ben? Bugün en azından bir saniye bile olsa beni düşündüğünü bilmek istiyorum. Her saniyeme musallat olduğu için bu adil.

Dokuzuncu

Bölüm Macy

Janet, Everly'den birkaç dakika önce kızlar gecesine gelir ve Marie. İş dışında pek takılmadığımız için davet edilmekten memnun görünüyor. Tüm bu durum yeni arkadaşlar edinmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemi sağladı. Şehre ilk taşındığımda Al ile bir araya gelmiştim ve diğer insanlarla tanışmak bir öncelik değildi. Yardıma ihtiyacım olana kadar ne kadar izole olduğumu fark etmemiştim.

Everly ve Marie ellerinde şarap ve kocaman bir kutu çikolatayla kapıdan içeri girdiler. Janet'i tanıştırdıktan sonra mutfak tezgahımın etrafına yerleşip şarabımızı yudumluyoruz.

"Ugh," diye inliyor Ev, meşrubatına bakarak. "Alkolsüz dokuz ay."

Janet, "Ama çikolata tıkmak için mükemmel bir bahaneniz var," diye belirtiyor.

"Bir dahaki sefere dansa gidebiliriz," diye öneriyorum. "Birkaç hafta sonra ayak bileğim bunu kaldırabilir."

"Kulağa harika geliyor," diye yanıtlıyor Marie. Kitap kulübümüzde Al hakkındaki gerçeği söyleyip yıkıldığımdan beri onu görmemişim. Önceden yakın değildik. Doğrusu, kulüp dışında hiç konuşmamıştık ama makyajımdan morluklarımı görünce bana yardım etmek için atladı. Bunlar benim arkadaş olarak istediğim türden kadınlar.

"Yani." Janet'a dönüyorum. "Seksi, iri yarı bir korumadan haber aldın mı?"

Janet'ın gülümsemesi tüm mahalleyi aydınlatabilirdi. "Dün öğle yemeği için buluştuk."

"Bodyguard mı?" Everly kaşlarını bana doğru kaldırarak soruyor.

"Jensen."

"Vay anasını! Jake Jensen mı?" Everly Janet'a bakıyor. "O bir dağ kadar ateşli."

"Biliyorum!" Janet ciyaklıyor. "Yarın gece yine dışarı çıkıyoruz."

"Pekâlâ. Siz kaltaklar beni oyalamayı bırakmalısınız," diye homurdanıyor Marie. "Seksi MMA kardeşler - Tanrı aşkına ikizler - ateşli, kaslı korumalar. Bu adamların sadece kirli kitaplarda var olduğunu sanırdım."

"Oh, gerçekler," diyorum bardağımı boşaltırken.

"Çok gerçekler," diye iç geçiriyor Janet.

"Ve bir rock yıldızı gibi sevişiyorlar," diye ekliyor Ev. Mutfağım hatırlayabildiğim ilk kez kahkahalarla doluyor.

Marie'ye bakmadan önce Ev'e, "Onu Ian'la tanıştırebilirsin," diyorum. "Uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Harika gözleri var."

Ev, Marie'nin beklenti dolu bakışları karşısında başını sallar. "Ian'ı arkadaşlarımla tanıştırmamayı zor yoldan öğrendim. İlişkileri uzun sürmüyor ve sonra işler karışıyor."

Ev sırtarak bana döndü. "Diğer yandan Devon..."

"Mükemmel olurdu!"

Bir saat daha sohbet ettikten sonra, sinemada yeni Magic Mike filmini izlemeye karar veriyoruz. Sinema gülüşen, sohbet eden, en sevdiğimiz oyuncuların kendilerini sallamalarını görmek için sabırsızlanan kadın gruplarıyla dolup taşıyor.

Işıklar sönene kadar kimin en iyi popoya ve en sıkı karın kaslarına sahip olduğu konusunda iyi huylu bir şekilde tartışıyoruz. Marie hiç utanmadan büyük bir kutu çikolata çıkarıyor ve elden ele . Beni terk ettiğinden beri ilk kez Parker'la ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara itmeyi başarıyorum, en azından birkaç saatliğine.

* * * *

Başım bir balkabağı kadar büyük ve uyurken biri ağzımı pamukla doldurmuş gibi hissediyorum. En azından ertesi sabah yapış yapış gözlerimi sürükleyerek açtığımda böyle hissediyorum. Şunu öğleden sonra yapalım. Bir bardak su almak için yataktan kalkıp mutfağa gittiğimde komodinin üzerindeki saat 12:02'yi gösteriyordu.

"Güneş her zaman bu kadar parlak mı?" Marie homurdanıyor, kendini kanepemde oturur pozisyona çekiyor.

"Sadece sonsuz şişe şaraptan sonra." Kahve makinesini çalıştırıyorum ve iki şişe su ile bir paket ibuprofen alıyorum.

"Teşekkürler." Suyu kabul ediyor ve ikimiz de hapları yutuyoruz. "Ev dün gece eve gitti, değil mi?"

"Evet, Janet da öyle."

"Hafif sikletler."

"Ödlekler," diye kabul ediyorum ve kapının çalınma sesiyle irkiliyorum. Kim olabilir bu?

Kapıyı açtığımda genç adam "Macy Tanner için teslimat" dedi. Elime kocaman bir kır çiçeği buketi ve beyaz bir fırın kutusu tutuştururken Marie arkamdan geliyor. Bana çiçek gönderecek tek bir kişi var. Marie'nin teslimatçıyı göndermeden önce bahşış vermeyi düşünmesine minnettarım. Boğazımdaki anlık yumruyla savaşmaya çalışmakla meşgulüm. Çiçeklerin arasından katlanmış kartı alıyorum.

İşteki başarınızdan dolayı sizi tebrik ederim. Bunu hak ediyorsunuz. Ne kadar muhteşem olduğunuzu asla unutma. Seni düşünüyorum.

Parker

Marie "Parker'dan mı?" diye sormadan önce kartı okumam için bana bir dakika verdi.

Başımı sallarken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Gözyaşlarım kutuyu açıp üç katlı çikolatalı kekleri gördüğümde daha da artıyor. "O da beni özlüyor," diye fısıldıyorum.

Marie yanıma oturmak için hareket ediyor ve beni kucaklıyor. "Tabii ki seviyor."

"Başka birine geçtiğini düşünmüştüm."

"Kendini toparladıktan sonra onu aramalısın." "Belki." Gözlerimi siliyorum ve kekleri mutfığa götürüyorum.

"Düşünmem gerek."

"Neden bugün benimle yoga dersime gelmiyorsun? Rahatlatıcıdır. Düşünmene yardımcı olur."

"Kulağa hoş geliyor. Ben duş alacağım."

"Evet." Marie ayağa kalkıyor, geriniyor. "Ben eve gidip temizleneceğim. Saat üç gibi seni almaya gelirim, tamam mı?"

"Hazır olacağım."

Ilık su akşamdan kalmalığının bir kısmını gidermeye yardımcı oluyor ama kararsızlığımı gidermiyor. Ne yapmalıyım? En azından çiçekler ve çikolata için teşekkür etmeliyim. Benden haber almak istemeseydi onları göndermezdi, değil mi?

Artık tehlikede olmadığım anda her şeyi bitiren oydu. Belki de hep öyle yapmak istemiştir. Hiçbir şey değişmedi. Hâlâ aynıyım, hâlâ panik atak geçiriyorum, hâlâ zayıfım. Artık ilgilenmeyen bir adamın peşinden koşan zavallı bir kadın olmayacağım. Sadece iyi davranıyor, beni kontrol ediyor ve çiçek gönderiyor.

Ağlamadan sesini duymamın imkanı yok, o yüzden mesaj atmam gerekecek.

-Çiçekler için teşekkür ederim. Çok güzeller. Ve kekler gün boyunca hayatta kalamayacak.

Tamam, kulağa arkadaşça geliyor ve çok muhtaç değil. Birkaç dakika sonra telefonum çaldığında cevap vermeyeceğinden eminim. ederim, bebeğim.

Marie'nin kapıyı çalması, cevabını aşırı analiz edip takıntı haline getiremeden dikkatimi dağıtıyor.

Yogayı sevdiğimi fark etmek beni şaşırttı. Hiç egzersiz yapmadım ve kaslarımı esnetmek iyi hissettiriyor. Tekrar koşturaya başlamalıyım.

Sonraki birkaç hafta boyunca günlerim rutinleşti. Uyanıyorum ve yatağımdaki boş yere bakıp kendimi ağlamaya bırakıyorum. Duş alıyorum ve işten önce otuz dakikalık bir yoga dersine katılıyorum.

A.L. Primm ile çalışmak harika. İşin kendisi bunaltıcı ve zorlu olsa da, kendisi eğlenceli ve anlaşması kolay biri. Kitaplarında editör olarak adım geçmeden önce takvimimin dolu olduğunu söylememe gerek bile yok.

Terapistimle haftada iki kez görüşüyorum ve hala ara sıra kabus görsem de panik ataklarım durdu. Her akşam yemekten önce koşuyorum ve vücudum farkı göstermeye başladı. ve popomun sıkılaştığını görmek özgüvenime zarar vermiyor.

Boş zamanlarımda Ev, Marie ve Janet ile takılıyorum ve hatta toplum merkezinde bir Cumartesi eskiz dersine başlıyorum. Çizim yapmayı her zaman sevmişimdir ama Ev defterimi görüp onun için bir dövme tasarlamamı isteyene kadar bu konuda iyi olduğumu hiç düşünmemiştim.

Tam olarak planladığım şeyi yapıyorum, bağımsız ve güçlü oluyorum. Hayatım dolu ve mutlu olmalıyım. Sevimli bir adam

Çizim dersi benimle flört ediyor ama . Parker'ı unutamıyorum. Gitmesine izin veremem.

Çiçeklerden ve mesajdan beri ondan tek kelime duymadım. Ev başka biriyle görüşmediğine yemin ediyor ama benim duygularımı korumaya çalışıyor. O hayatına devam ediyor ve benim de etmem gerek.

Öğle yemeği için buluştuğumuzda bana ilk gerçek fırsatı getiren Ev oldu. "Stan iyi bir adam, biraz utangaç ama biri. Seni dışarı çıkarmasına izin vermelisin."

"Henüz başka biriyle bir şeylere başlamaya hazır olduğumu sanmıyorum," diye cevap veriyorum iç çekerek. Hâlâ beni istemeyen adamın özlemine çekiyorum. "Bir şey başlatmak zorunda değilsiniz.

Sadece dışarı çık ve güzel bir zaman. Senin için iyi olacak." Sırıtarak telefonunu kaldırıyor, böylece kahverengi gözlü ve sarı saçlı, gülümseyen bir adamın fotoğrafını görebiliyorum.

Hoş biri, ama tek istediğim beni siken gözleri olan esmer erkeğim. Lanet olsun. Belki başka biriyle çıkmak yardımcı olur. "Tamam, ona numaramı ver," diye düşüncesizce söylendim.

Ev şaşkınlıkla güler. "Tamam o zaman. Benim gitmem gerek ama seni aradığında söyleyen iyi olur."

Çok beklememe gerek kalmadı. Stan aynı gece aradı ve ertesi gece beni yemeğe davet etmeden önce birkaç dakika konuştuk. Heyecanlı olduğumu düşünebilirsiniz. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde bir var ama umurumda değil gibi görünüyor. Parker beni mahvetti. Onu hâlâ seviyorum ve bu ortadan kalkana kadar başka pek bir şeyi umursayabileceğimden emin değilim.

Janet'e bir randevum olduğunu ikimiz için de yeterince heyecanlandı. Jensen'ı neredeyse her gün görüyor ve sinir bozucu derecede mutlu. Onun adına sevinmediğimden değil, ama mutsuzluk arkadaşını sever sözü doğru. Depresyondaki kıcımlı yataktan kaldırmakta zorlandığım günlerde, onun neşeli tavırlarına katlanmak zor oluyor. Eminim ben etrafta olmaktan keyif almıyorumdur.

Bir hayata sahip olmanın gereklerini yerine ama bunu hissetmiyorum. Pek bir şey hissetmiyorum ama devam ediyorum. Uyan, ağla, yoga yap, çalış, koş, akşam yemeği, uyu. Arada bir resim dersi ya da arkadaşlarla dışarıda bir gün. Başarana kadar numara yap derler ve bu rutin beni rahatlatsa da onu özlemiyormuş gibi davranamıyorum.

"Gelip hazırlanmana yardım edeceğim!" Janet kargalar. "Bu öğleden sonra alışverişe gitmeliyiz! Sana yeni bir elbise alırsın."

"Elbise giymiyorum. Topuklu ayakkabı giyen bir kadın olmadığımı en başından anlamış olmalı."

"Yeni bir kıyafet o zaman," diye ısrar ediyor ve tartışmamı geçiştiriyor.

O kadar heyecanlı görünüyor ki ona hayır diyemiyorum. "Peki, yemekten sonra gideriz. Jake ile işler nasıl gidiyor?"

Masasına uzanıp çenesini elinin üzerine koyuyor ve "Dün gece onunla ilk kez yattım ve lanet olsun, neredeyse beni ikiye bölüyordu" diye inliyor.

"Janet!" Kahkahalarımız ofisi dolduruyor.

"Cidden, anakonda kadar büyük ve bu konuda çok iyi." Sigh. Bir keresinde kendi yetenekli anakondam vardı.

* * * *

Janet beni Indianapolis'in yarısına kadar sürükledi ama sonunda buna değdi. Bulduğum yumuşak bej renkli pantolon kışımın sararak üzerime tam oturdu. "Kahretsin, Mace. Yoga sana iyi gelmiş," diye haykırıyor Janet soyunma odasından çıktığımda.

Push up sütyen gerçekten göğüs dekoltem varmış gibi görünmemi sağlıyor ve dekolteli bluz bunu güzel bir şekilde gösteriyor. Siyah yarım botlarla eşleştirdiğimde, ben bile itiraf etmeliyim ki seksi görünüyorum.

Janet aynanın önünde kaşlarını çatarak dönüp duruyor. Parlak kırmızı kılıf elbisesi gibi görünüyor ve benim aksime, bunu kaldıracabilecek göğüslere ve kalçalara sahip. "Aman Tanrım, Jan. Bunu iki saniye içinde üzerinden söküp atacak."

Mutlu bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Umarım çizgiyi göstermeyen bir külotun vardır."

"Kimin dona ihtiyacı var ki?" diye alay ediyor. "Aslında, boşver onu. Hadi iç çamaşırı mağazasına gidelim."

Bu yeni adamla yakın zamanda soyunmayacağıma dair itirazlarıma rağmen üç yeni sütyen ve külot setiyle ayrılıyorum. "Fark etmez. Seksi iç çamaşırları seni güzel hissettirecek," diye ısrar ediyor ve ben de buna itiraz edemiyorum.

Janet kıyafetlerini ve makyaj malzemelerini benim evime getiriyor, böylece birlikte hazırlanabiliyoruz. Banyom fön makineleri, düz ütüler ve kozmetik ürünlerinden oluşan bir karmakarışık ama harika görünüyoruz.

İlk gelen Jensen oldu. "Macy, seni görmek ne güzel. Çok güzel görünüyorsun." Bana sarılıyor ve Janet'in odaya girdiğini görmek için tam zamanında dönüyor. Çenesi yere çarpınca kıkırdamamı zorunda kaldım. "Tanrım, kadın. Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?"

Elleri kalçalarına dolanıyor ve onu öpüyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Yanaklarına renk gelir. "Teşekkür ederim. Gitmeden önce Macy'nin randevusu gelene kadar beklesek olur mu?"

Yüzü sertleşiyor. "Macy'nin bir randevusu mu var?"

"Ben gitmek için böyle giyinmiyorum," diye gülerek cevap veriyorum. Stan kapıyı çalmak için o anı seçiyor. "Bu o olmalı."

Stan tıpkı resmindeki gibi görünüyor. İnce ve çocuksu bir şekilde sevimli. Tehditkâr değil. Onun üzerinde yükselen ve uygunsuz sorular soran iri adamın aksine. "Jensen!" Stan'in hiç tutuklanıp tutuklanmadığını sorduğunda havlıyorum. "Bana bir olmaz. Git sevgiline hava at." Onlar ayrılırken Stan'e dönüp özür diliyorum. "Üzgünüm, biraz aşırı korumacı. Gidelim mi?"

"Tabii ki."

Beni arabasına götürüyor, avucunu sırtımın küçük kısmına koyuyor. Keşke bunun beni Parker'ın eli gibi heyecanlandırıldığını ama hiçbir şey hissetmiyorum. Belki bu gece bir hataydı ama bir şans vermeye ve kararlıyım. Ayrıca, kaba olmak istemiyorum.

Akşam yemeği güzeldi ve hayatlarımız hakkında konuşarak vakit geçirdik.

Stan sağlıklı gıda bağımlısı, vegan bir markette çalışıyor, geri dönüşümü teşvik eden bir vakıfta gönüllü olarak çalışıyor ve sporu seviyor.

Spordan nefret ediyorum, çikolata ve yağı seviyorum ve atılan plastik şişelerden payıma düşeni alıyorum. Bana okyanustaki plastik kirliliği hakkında ders vermeye başladığı sırada rahatladığımı fark ediyorum. Ve sıkıldığımı. Sıkıldım çünkü o sıkıcı, ama rahatladım çünkü yeni birinden hoşlanmaya hazır değilim ve belli ki bu gece bu bir sorun olmayacak.

Yemekten sonra minyatür bir golf sahasının önünde durur. "Putt putt sever misin?"

İçki içip dans etmek ya da sinemaya gitmek kadar değil. "Tabii, çocukluğumdan beri oynamadım ama. Geri çekilmek isteyebilirsin."

Kıkırdayarak, sopalarımızı toplarken elimi tutuyor. Kendimi kötü hissediyorum. Tatlı bir adam ve bunun iyi gittiğini düşündüğü çok açık. Gülümsemeye ve putt putt'u seviyormuş gibi davranmaya kararlıyım. Bunu uzun süre yapmama yok. Sonunda lanet topu yel değirmeninden geçirdiğimde, Parker'ın öfkeli yüzüne bakıyorum.

Parker

Çiçekleri ve kekleri gönderdiğim anda bunun bir hata olduğunu anladım. Onun başarısıyla gurur duyduğumu ve onu düşündüğümü bilmesini istiyorum ama karışık sinyaller gönderdiğimi de biliyorum. Bunu yapmamalıydım.

Bunu bilmek beni bütün sabah telefonumu dinlemekten, aramasını umut etmekten ve aramasından korkmaktan alıkoymuyor. Aramak yerine mesaj gönderdiğine bakılırsa, benimle konuşmaya pek de hevesli değil. Kişi listemdeki adına dokunuyorum ve resmine bakıyorum. Gülümsüyor, güneş arkasından batıyor. Telefonu bırakmadan önce parmağım birkaç uzun saniye boyunca arama düğmesinin üzerinde geziniyor. O daha iyisini hak ediyor.

Önümüzdeki iki hafta yavaş bir işkence. Onu her gün aramakta direniyorum ve Everly'nin beni sürekli aramaya zorlaması da işe yaramıyor. Mason spor salonunun üst katını kontrol etmek için bizi yalnız bıraktığında yine başlıyor. "Mutsuzsun. Kabul et, onu seviyorsun. İnatçı bir ahmak olmayı bırak ve onu ara."

"Sonunda hayatını yeniden toparlıyor. Bunu onun için mahvetmeyeceğim. Bir Reed kardeşle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun, Ev. Macy'nin geçmişi seni riske atıyor." Ellerimi saçlarımda gezdirerek iç geçirdim. "Buna ihtiyacı yok."

Ev'in elleri göğsüme sertçe inerek beni bankın üzerine itiyor. "Evet, kötü şöhretli Reed kardeşlerden biriyle birlikte olmanın

ama işiniz yüzünden değil. Polislerle ve çılgın eski sevgililerle başa çıkmak, sizin inatçı kıçlarınızla başa çıkmanın yanında hiçbir şey. Bir Reed'le evlenmek başıma gelen en iyi şey, seni aptal."

Birkaç gergin dakikadan sonra ona baktım. "Ayaklarımı yerden kestir çünkü beni hazırlıksız yakaladın."

Kızgın kalmak için elinden geleni yapmasına rağmen, bir gülümseme beliriyor. "Ayaklarını yerden kesen tek kişi ben değilim. Çok geç olmadan kendini topla Park."

Mason kapıda beliriyor ve ona el sallıyor. "Bu gece bir randevusu var." Bu sözler göğsümü yakıp geçerken, o uzaklaşıyor.

Bir randevu. Macy'nin bir randevusu var. Bu gece. Şerefsizin teki, o savunmasızken ona yaklaşmaya çalışıyor. Fırsatçı bir hıyar kızıma dokunursa lanetleneneğim. Ev ya Dangalak'ın Macy'yi nereye götürdüğünü söylemiyor ya da bilmiyor. Saat yediyi geçti, onu çoktan almış olabilir. Acele etmem lazım.

Evren bana karşı çalışıyor. Burayla Macy'nin dairesi arasındaki her kırmızı ışığa yakalanmakla kalmıyorum, lanet olası bir sokak süpürme aracının arkasına takılıyorum. Saatte beş mil hızla gidiyor ve etrafından dolaşmak sonsuza kadar sürüyor.

Nihayet oraya vardığımda, kamyonetimi sığdırayabileceğim tek park yeri neredeyse yarım blok . Dışarı çıkmaya fırsat bulamadan, Macy'nin dairesinden iki kişinin çıktığını gördüm. Jensen mı? Bu Jensen! Onu öldüreceğim! Janet'in yüzünü aydınlatan ve beni benden üç kat bir adama saldırmaktan kurtaran bir sokak lambasının altında yürürlerken onu öpmek için eğiliyor.

Rahatlama beni güçsüz hissettiriyor ama bu uzun sürmüyor. Macy yanında asosyal bir erkek çocukla beliriyor ve beni bir gergedan gibi içeri dalmaktan alıkoyan tek şey yüzündeki ifade oluyor. Gülümsüyordu. O gülümsemeyi silemiyorum.

Dangalak VW Beetle'nin kapısını açıyor -hangi erkek Beetle kullanır ki? Uzaklaştıklarında ne yapacağıma karar vermek için sadece bir saniyem var. Onları takip ettim. Resmen sapık bir eski sevgiliyim.

Onu küçük, tanınmış bir et lokantasına götürüyor ve onları ön pencerenin yanındaki bir masada otururken görebiliyorum. Kız çok güzel, kuzguni saçları tepesinde bir tür tokayla toplanmış ve sırtından aşağıya dökülüyor. Soluk teni pembe ruj ve kızarmış yanaklarla dengelenmiş. Makyaj yapmadan da kızarmasını sağlayabilirim.

Gitmeliyim. Gitmeliyim. Bu yanlış, ama onu çok özledim ve gözlerimi ondan alamıyorum. Restorandan , birkaç araba arkalarındayım. Eğer bir kulübe giderlerse, onları takip etmem. Birlikte dans etmelerini izleyemem. Eğer onu öperse, kaybederim.

Minyatür golf sahasına girdiklerinde yüksek sesle gülmekten kendimi alamıyorum. Bu çocuk 12 yaşında mı? Macy ona gülümsüyor. Bu kibar gülümsemeyi tanıyorum. İşlerin gidişatından pek memnun değil.

Onun elini kendi elinin içinde yakaladığında eğlencem aniden durdu. İçimden kıskançlık ateşi fışkırdı. O çocuk kaltak Macy'ye dokunuyor. Benim olana dokunuyor. Bu kadar saçmalık yeter. Benimle geliyor.

"Bayım, giriş beş dolar," diye sesleniyor gişedeki kadın ben içeri girerken. Sözleri zar zor anlaşılıyor. Elini tutuyor. Onlara ulaşmadan hemen önce geri adım atıyor, böylece o salıncağını kullanabiliyor ve ben de kendimi onun önüne yerleştiriyorum.

Çikolata gözleri açılıyor ve çenesi düşüyor. "Parker mı? Ne?" Sözüünü bitirmesine fırsat vermedim. Bir kolumu sıkı kışının altından geçirerek onu omzuma aldım ve çıkışa doğru yöneldim. "Parker? Ne oluyor lan?" Anında debelenmeye başladı.

"Doğru olan ne? O pislik sana dokunuyordu. O adamla ne halt ediyorsun? Minyatür golf sahasında mı? Seni beş yaşında mı sanıyor?"

"Beni terk ettin, seni pislik! Kiminle çıktığım seni ilgilendirmez!" Minik yumrukları sırtıma vuruyor. "beni! Bu utanç verici!"

Onu kamyonun yanına ayaklarının üzerine koyduğumda sertçe itildim.

Kulaklarının uçları parlak kırmızı renkte parlıyor. Douche Nozzle korkuyla yaklaşıyor, dehşete düşmüş görünüyor. "Macy, her şey yolunda mı?"

"Özür dilerim Stan. Bu gece çok güzel vakit geçirdim ama sorun." Kelimeyi tıslayarak söylüyor ve bana ters ters bakıyor.

"Halletmem gereken bir sorun var." "Elbette," diye kekeliyor.

"Seni yarın ararım."

"halt edersen et," homurdanıyorum ve Macy beni tekrar iterek uzaklaşıyor.

"Senin söz hakkın yok! Beni terk ettin! Seni unutmak için haftalarımı harcadım ve şimdi, nihayet hayatıma devam ederken, bu saçmalığı yapıyorsun!"

Çenesinin sallanması kendimi tam bir pislik gibi hissetmeme neden oluyor. "Onu istiyor musun, Mace?" Sessizce soruyorum.

"Seni ilgilendirmez!"

"Öyle!" Havlıyorum. "Her şeyi berbat ettim ve hayatımdaki en iyi şeyin elimden kayıp gitmesine izin verdim. Şimdi sevdiğim tek kadın ergenlik çağındaki bir salakla çıkıyor."

Sulu gözler bir parça eğlenceyle bana bakıyor. "Ergenlik çağındaki salak mı?"

"Hercai menekşe hortumcu, tüylü bok çuvalı, evet."

"Beni seviyor musun?"

Elim saçlarına dolanıyor. "Çalışmak için çok fazla."

Alnı göğsüme düşüyor. "Bunu seninle yapamam. Son birkaç haftanın benim için nasıl geçtiği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ben de aynı cehennemdeydim," diye fısıldıyorum saçlarını okşayarak. "Beni oraya sen koydun."

"Biliyorum. Kızmakta sonuna kadar haklısın. Lütfen, bana bir şans ver. Gidip konuşalım. Benim evime gidebiliriz."

Başını salladığında kalbim sıkışıyor, ta ki "Benim yerim" diye fısıldadığını duyana kadar.

* * * *

Macy'nin dairesi sıcak ve rahat. İkimize de birer kadeh şarap dolduruyor ve oturma odasını işaret ediyor. "Kendinizi evinizde hissedin."

Bu kadar uzakta oturmasından nefret ediyorum. Onsuz geçen haftaların ardından tek istediğim ona sarılmak, onu yakınımda tutmak. "Özür dilerim, Mace. Pek çok şey için ama özellikle seni tehlikeye attığım için. O odaya girdiğimde Al'ın ellerini senin üzerinde gördüğümde..." Ellerim saçlarımda geziniyor. "Seni hayal kırıklığına uğrattım. Bana ihtiyacın vardı ve ben seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Haklısın," diyor ve ona bakmamı bekliyor. "Sana ihtiyacım vardı ve sen orada değildin, ama bu Al'ın beni bulduğu gün değildi. Ondan sonraki her gündü. Sana ihtiyacım vardı ama beni tehlikeden korumana ya da panik atak geçirdiğimde benimle konuşmana değil. Beni benim seni sevdiğim gibi sevmene ihtiyacım vardı."

Sözleri içimi kemiriyor. Ben bir aptalım. Önünde dizlerimin üzerine çökerek ellerimi kalçalarının altından geçiriyorum ve başımı kucağına koyuyorum. "Beni sevdiğini söylemiştin. Geçmiş zaman. Seni kaybettim mi?"

Etrafım onun tatlı kokusuyla çevrili ve cevabını beklerken midem çalkalanıyor. Bir kadının bu kadar kontrol sahibi olmasına nasıl izin verdim? Bir sonraki sözleri beni yok edebilir ya da tekrar bir araya getirebilir.

"Seni seviyorum. İstesem de duramam ama ben sandığın gibi biri değilim. Zayıf değilim. Düşündüğünden daha fazlasıyla başa çıkabilirim."

Neden onu zayıf bulduğumu düşünsün ki? Bakışlarına karşılık verdiğimde gözleri yaşlarla doluyor. "Senin zayıf olduğunu hiç düşünmedim. Tanrım, sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Ne olursa olsun, devam ediyorsun. O pislik seni cehenneme sürükledikten sonra hayatını toparladın. Beni zayıflatıyorsun. Hiç kimse beni senin kadar . Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Avuç içi çenemde yumuşacık. "İçin güçlü olabiliriz." Yanına oturup onu kucağıma çektiğimde kolları beni sarıyor. "Seni çok özledim."

"Benim de. Sen benim diğer yarımısın. Benim küçük tatlı bebeğim." Kucaklaması sıkılaşıyor. "Bir süre böyle kalabilir miyiz?" "Lütfen."

Neredeyse bir saat boyunca birbirimize sarılmış, birlikte olmanın verdiği rahatlığın çıkarıyoruz. İstedğim şey buydu. Hayatımın geri kalanı için ihtiyacım olan şey. "Park?" diye mırıldanıyor, parmağını kolumda gezdirerek.

"Hmm?"

"Gerçekten işemem lazım."

"Yani... Bunu yapmalı mıyım?" Kaburgalarını gıdıkladığımda ciyaklıyor ve kucağımdan iniyor.

Müzikal kıkırdaması içimde kırık olduğunu fark etmediğim bir şeyi iyileştiriyor. "Kesinlikle üzerine işemeliyim."

"O işlerle pek ilgilenmiyorum," diye cevap veriyorum, ayağa kalkmasına yardım ederek. "Bildiğim iyi oldu. Açlıktan ölüyorum" diye omzunun üzerinden sesleniyor.

Tuvalete giderken. "Neredeyse hiç yemek yemedim."

"Pizza ve film?" Döndüğünde öneriyorum. "Kulağa hoş geliyor."

Bir saat sonra, oturma odasında uzanmış, hiç ayrılmamışız gibi konuşup gülerken, Macy'nin telefonu çalıyor. "Arayacağını tahmin etmiştim," diyor ve arayan kişiyi telesekretere yönlendiriyor. "Everly," diye açıklıyor. "Beni Stan'e o ayarladı, o yüzden olanları ona anlattığını varsayıyorum."

Başım ona doğru savruldu. "Ev sana onu mu ayarladı?"

"Sanırım lan'ın birlikte çalıştığı bir adam." Merak yüzünü dolduruyor. "Neden?"

"O sinsi küçük..." Başımı sallıyorum, gülerek. "Bu gece bir randevun olduğunu bana kim söyledi sanıyorsun?"

"Ev... o kurnaz kaltak. Bütün bunları o planladı."

"Ona en büyük çiçek buketini ve mücevherleri göndereceğim ve... başka ne ister ki?"

"Ayağımı onun kışından çıkarmak için para ödeyebilirsin," diye haykırıyor. "Bizi tamamen manipüle etti."

"Evet, ama kollarımda sen varsın, bu yüzden onu affediyorum." Yumuşak eller göğsümde geziniyor.

"Park?"

"Hmm?"

"Beni yatağa götürecek misin? Seni hissetmem gerek." Sanki hissetmek zorundaymış gibi.

Sor.

Onu çözdüğümde dudakları benimkilerin altında yumuşak ve uysal. kot pantolon. İçinden sıyrılıp bluzunu çıkarıyor. "Siktir, bebeğim." Macy'yi hiç seksi iç çamaşırlarıyla görmemiştim. Çılgın bir eski sevgiliden kaçmak için giyilecek bir şey değil.

Beyaz dantelle kaplı minik soluk mavi şortu, sıkı yanaklarının dışarı çıkmasına zar zor izin veriyor. Mavi ve beyaz sütyeni göğüslerini yukarı kaldırıyor ve tek yapmak istediğim yüzümü göğüslerinin arasına gömmek.

Başını yana eğiyor ve ben de bu daveti kabul ederek boynundan aşağıya doğru öpüyorum. "Bunları o anaokulu öğrencisi için mi giydin? Hmm? Bu gece bu seksi küçük külotları görecektiydi?"

"Hayır," diye nefes alıyor. "Sadece kadınsı hissetmek, güzel hissetmek istedim." "Sen güzelsin, Macy. Ne giyersen giy çok güzelsin." Sütyeninin klipslerini açtım ve külotunu indirdim. "Ama bunları seviyorum." "Onları seçtim çünkü senin gözlerinin rengindeler. Senin sikişin gözlerim."

"Beni öldürüyorsun."

Tek yapmak istediğim onun içine dalmak ve asla çıkmamakken kendime yavaş gitmemi söylemek zorundayım. Küçük, sıkı vücudunun her santimini öperken tatlı, nefes nefese inlemeler kulaklarımı dolduruyor. yan yatırıp arkasına uzanmadan önce dilimle orgazm üstüne orgazm yaşatırken yumruklarım saçlarımı çekiyor.

"Lütfen Parker," diye fısıldıyor ben prezervatifi takarken.

Ayak bileğinden tutup bacağını kalçamın üzerine eğiyorum ve tamamen içine kayıyorum. "Kahretsin, tatlım, çok iyi hissediyorsun." Uzun sert darbeler boğazından en seksi sesleri çıkarıyor. "İyi mi, bebeğim?"

"Çok iyi. Sakın durma. Tekrar boşalacağım. Tanrım, çok derinsin."

"Her ihtiyacım var." Klitorisine uzanıp her iki hassas noktasını da aynı anda, içten ve dıştan okşadığımda başı geriye doğru uçuyor. Duygulara boğulmadan önce etrafımda kenetlendiğini hissediyorum, tüm düşünce ve öz farkındalığımı çalıyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor ve göğsüme sarılmak için dönüyor. "Seni seviyorum, bebeğim."

Uykuya daldığımız pozisyonda uyanıyoruz. İkimizin de bütün gece kılını bile kıpırdatmadığını düşünüyorum. Haftalardır uyuduğum en iyi geceydi. İpeksi saçlar göğsümün üzerinde bir spreyl halinde uzanıyor ve parmaklarımı onlardan uzak tutamıyorum.

"Mmm, günaydın," diyor, sesi uykudan çatallaşmış. "Günaydın, bebeğim." Gerindiğinde ayak bileği gürültülü bir ses çıkarıyor.

"Bileğin nasıl?"

"Hemen hemen normale döndü. Çok uzun süre kullandığımda biraz ağrıyor."

"Peki ya panik atak?"

Karnına doğru yuvarlanırken yatak gıcırıyor. "Her şey kontrolüm altında." Utanç kısa süreliğine yüzünü karartıyor. "Bir doktorla görüşüyorum."

terapist."

"Yardımcı olduğuna sevindim."

Ciddi gözler beni yerime mıhlıyor. "Benimle ilgilenmeni istemiyorum. Artık beni korumana gerek yok. Bana bebeklik yapamazsın."

"Seni her zaman koruyacağım. Sadece bununla başa çıkmak zorundasın. Bu senin zayıf olduğunu ya da sana bebek gibi davranacağım anlamına gelmiyor. Bazen." Onu kollarıma çektim. "Seni tutmam, belki alnından öpmem gerekecek. Bu bebeklik değil, değil ?"

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme kıvrılıyor. "Biraz, ama sanırım dayanabilirim

dışarı."

"İşte benim kızım."

Elleri kucağında kıpırdanıyor. "Ne yapıyordunuz? Ne yapıyordun? Sen... başka biriyle çıktın mı?" "Hayır.

Hiç kimseyle."

"Seks yok mu?"

"Bebeğim, avucuma dokun. Bir sebepten dolayı çatlamış."

Gülerek yataktan kalkıyor ve şifonyerinin üzerine eğilerek çekmecesini karıştırıyor. "Duş alacağım, sonra da bize kahvaltı hazırlayacağım."

"Etrafta çıplak dolaşmayı bırak, yoksa seni şu duvar."

"Görüşürüz, seks düşkünü. Bugün Ev'le buluşacağıma söz verdim ve

onun için kelimeler seçin."

"Ben de." Bir kolumu onun minik beline doluyorum ve dudaklarımı boynuna bastırıyorum. "Teşekkürle başlıyorum. Git duş al." Kıçını tokatlıyorum ve oturma odasından telefonumun çaldığını duyduğumda hızla giyiniyorum. Ekranda Indiana Eyalet Hapishanesi'ni gördüğümde öfke yüzümü ısıtıyor. Numaramı nereden bulmuş? Alex olmalı. Aramayı sesli mesaja gönderdikten sonra kardeşimi arıyorum.

Alex telefona cevap verdiğinde sesi kalındır. Erken kalkan biri değildir. "Park, ne haber?"

"Gene'in cep numaramı nereden bulduğunu söylemek ister misin?" Talep ediyorum.

"Ne? Ona numaranı vermedim."

"Başka nereden ki!" Bağıríyorum, ellerim titriyor
Öfke.

"Bana bağırmayı kes, pislik. Hapishanede yıllardır numaralarımız var. Biz en yakın akrabayız."

"Ben onun akrabası değilim!" Macy'nin oturma odasını adımlarken sesimi alçaltmak için mücadele ediyorum.

"Teknik olarak ," diye açıklıyor Alex sabırla. "İnfaz yaklaşıyor. Senin numaranı istemiş olmalı."

"Siktir!"

"Otuz dakika içinde spor salonunda olacağım. Orada çalışalım," diye öneriyor Alex. Dövüşmek ve antrenman yapmak ikimiz için de bir stres gidericidir ve Alex'in öfkesini kontrol altında tutmasına her zaman yardımcı olmuştur.

"Orada olacağım."

"Görüşürüz,
kardeşim."

Macy kapı aralığına yaslanmış, ıslak saçlarından gömleğini korumak için omuzlarına bir havlu atmış. Kahretsin. Bu işin peşini bırakmasına imkân yok. "İyi misin?"

"İyi," diye çıkışıyorum. Kaşlarını çatarak başını sallıyor ve mutfığa doğru geri çekiliyor. Kızarmış sosisin cızırtısı ve kokusu daireyi sarıyor. Sakinleşmem gerekiyor. Bunun acısını ondan çıkaramam. Ocağın başında dururken, odaya girdiğimde bana bakıyor. "Özür dilerim. Seni terslemek istememiştim."

"Seni neyin üzdüğünü bana söyleyecek misin?" diye soruyor, bana bir tabak sosis ve yumurta uzatırken.

Kahvaltı köşesinde karşılıklı oturuyoruz. "Üzgün değilim. Kızgınım."

"Tamam, ne oldu?"

Ona güvenmezsem bana güvenmesini bekleyemem. Ayrıca, er ya da geç öğrenecek. "Babam cep telefonumu aradı. Numarayı Alex'in verdiğini sanmıştım ama yanılmışım."

"Hapishaneden mi aradı? Nedenini biliyor musun?"

"İdam tarihi yaklaşıyor ve beni görmek istiyor."

Onuncu Bölüm

Macy

Son yirmi dört saatten sonra başım dönüyor. Her şeyden sonra Yeni bir adamla randevum için stres ve hazırlık yaparken Parker çıkageldi ve tam bir Cro-Magnon erkeği oldu. Randevudan hoşlandığımdan değil ama yine de utanç vericiydi. Onun benim olduğunu henüz kavradığımı sanmıyorum. Haftalarca onun için ağladıktan, güçlü olmaya ve onu unutmaya çalıştıktan sonra, o benim. O beni seviyor. İster kabul etsin ister etmesin, acı çekiyor.

"İdam mı?" Bana babasının annesinin ölümünden dolayı hapiste olduğunu söyledi ama ne olduğuna dair hiçbir ayrıntı vermedi. İdam cezasını ilk kez duyuyorum.

"Birkaç ay içinde."

"Onu ziyaret edecek misin?"

Çenesi gerilir. "Hayır."

Elimi onun elinin üzerine koyduğumda dikkatli gözlerle beni inceliyor. "Buradaki tüm hikâyeyi bilmiyorum Park, ama bana anlatmaya hazır olduğunda ben buradayım. Neye karar verirsen ver, arkadayım."

Tüm vücudu gevşiyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "tek kişi sensin. Alex ziyarete gelecek ve muhtemelen Mason'ı da ikna edecektir."

"Belki de kapanışa ihtiyaçları vardır." Bu muhtemelen onu da daha iyi hissettirecektir ama şu anda bu öneriyi kabul etmeyeceğini biliyorum. Bir an bile onun tarafında olmadığımı düşünmesini istemiyorum.

"Alex soruları olduğunu söylüyor." "Tahmin edebiliyorum."

Masanın etrafında dönüyor ve arkamda durup burnunu saçlarıma sokuyor. "Benimle spor salonuna gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ev ile iptal etmem gerekiyor."

"Mason bugün orada olacak, Ev'i ara ve onunla gelmesini söyle."

"Mason birlikte olmamıza kızmayacak mı?" Tabağımı lavaboya koyarak soruyorum.

Kıçımı sıkıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Suçu karısının üstüne atarız."

Bir yoga pantolonu ve tişört giyiyorum. Eğer spor salonuna gideceksek, biraz egzersiz de yapabilirim. Parker beni ön kapıdan çıkarken takip ederken homurdanıyor. "O pantolonun içinde bu kadar harika görünürken ellerimi kışından nasıl uzak tutmamı bekliyorsun anlamıyorum."

"Yok," diye hınzırca bir sırıtışla karşılık veriyorum. bir ses daha sonra pişman olacağımı söylüyor.

Spor salonuna vardığımızda Alex etrafta zıplıyor, büyük bir kum torbasını yumrukluyor ve tekmeliyor. "Macy!" Bana sarılmak için koşarak yanıma geliyor. "Seni görmek çok güzel."

"O terli kışını kızımdan uzak tut," diyor Parker, onu şakacı bir şekilde iterek.

Alex bize sırtırtırken gözleri parıldııyor. "Senin kız, ha? Sonunda kafanı kışından çıkardın mı?"

"Öyle görünüyor," diye cevap veriyorum gülerek.

"Macy'ye yeni mekânı göstermek istiyorum, sonra gelip kışını tekmeleyeceğim," diyor Parker, elimi tutup beni merdivenlere doğru götürürken.

"En azından artık beni taşımak zorunda değilsin," diye cıvıldıyorum, merdivenleri koşarak çıkıyorum.

"Seni seviyorum."

Beklediğim küflü tavan arası kokusu hiç gelmiyor. Onun yerine taze boya kokusuyla karışık hafif bir limon kokusu karşılıyor beni. Oda açık ve havadar, son ziyaretimde burada bulunan tozlu mobilyalardan eser yok. Bunun yerine, alt kattakilerden iki kat daha kalın olan koyu mavi paspaslar zeminin dörtte üçünü kaplıyor. Duvarlar mavi süslemeli güneşli bir sarıya boyanmış ve bir sıra gümüş dolap kullanılmayı bekliyor.

Adam şeklindeki büyük bir kum torbası köşede duruyor ve her şeyi izliyor. "Macy, Bob'la tanış," diyor Parker bakışlarımı fark et.

"Bob?"

"Vücut rakip çantası."

"Oh, Bob benim için farklı bir şey ifade ediyor." Kıkırdıyorum ve kaşları tavana doğru uzanıyor.

"Bilmek istiyor muyum?"

"Um... pille çalışan erkek arkadaş." Hâlâ kafası karışık görüldüğünde, "Vibratör." diye ekledim.

"Artık pil gerektirmeyen ve seni daha çabuk boşaltabilecek bir erkek arkadaşın var."

Kuklaya bakıyorum ve Parker'a sırtıyorum. "Yumruklayabilir miyim?" "En iyi vuruşunu yap."

Yumruğumu Bob'un çenesine indiriyorum. İkinci kez vurduğumda Parker gülüyor ama ben başlayınca eğlencesi kaçıyor. Hayatımda hiç kimseye vurmamıştım ama o ilk yumrukla birlikte tek görebildiğim Al oldu. Bağırıyor, tehdit ediyor, canımı yakıyor. Her şeyi mahvediyor. Yumruklarım acırken ve gözyaşlarım yüzümden akarken bile duramıyorum. Aylardır biriktirdiğim öfke, korku ve kalp acısını lastik adam şeklindeki bir hedeften çıkarırken ağızımdan küfürler dökülüyor.

"Tamam, tatlım." Parker'ın yumuşak sesi kulağımda. "Bu kadar yeter." Beni arkamdan tutarken güçlü kolları beni yanlarıma sıkıştırıyor. "Bu kadar yeter," diye tekrarlıyor, beni göğsüne doğru çekiyor ve bacaklarım pes ettiğinde arkamda diz çöküyor.

Kucağına çekiliyorum ve her ne kadar dağıldığımı görmesinden nefret de ona sokuluyorum, getirdiği rahatlığın tadını çıkarıyorum. "Özür dilerim."

"Hayır. Üzülme yok. Çok şey yaşadın. Bazen içini dökmelisin, bebeğim. Dayanmak, askerlik yapmak sadece bir yere işe yarar. Güven bana bebeğim. Ben bunu zor yoldan öğrendim."

"Kalbini pek de koluna takmıyorsun," diye homurdanıyorum ve o da beni sıkıyor.

"Hâlâ çalışıyorum. İçimden bir ses hiçbir şeyi saklamama izin vermeyeceğini söylüyor."

"Aynen öyle."

İri eliyle sırtımı ovması beni rahatlatıyor. "bak, Mace. Bunların hepsi senin sayende oldu. Bana bu fikri sen verdin."

Şimdi kafam karıştı. "Spor salonunu mu genişletiyorsun?"

"Bu oda temel kadın savunma dersleri içindir. Haftada üç gece, on üç yaş ve üzeri tüm kadınlar için ücretsiz dersler vereceğiz. Ders vermek üzere Indianapolis Polis Akademisi'nden uzmanlarımız gelecek."

Ayağa kalkmama yardım ediyor ve çenemi büyük avucunun içine alıyor. "O pisliğin sana yaşattığı cehennemi geri sarmak ve önlemek için her şeyi yapardım, ama yapamayacağıma göre, en azından bundan iyi bir şey çıkarabiliriz."

Daha önce sırlıslıkla aşık olmadıysam bile şimdi oldum. "Çok derindeyim," diye mırıldanıyorum.

"Derin mi?" Parmak uçlarıyla yanağımı okşuyor.

"Aşkta," diye açıklıyorum. "Derin."

"Ne kadar derin?"

"Dışarıyı görmek için çok derin."

Yumuşak dudaklarım sıcak bir öpücükle benimkini alıyor. "Senin yanındayım, bebeğim.

Derin."

Aşağı indiğimizde Mason ve Everly, Alex, Cooper ve Ian ile konuşuyorlardı. "Macy!" Ev çığlık atıyor ve bana sarılmak için koşuyor.

"Alex bana iyi haberi verdi!"

"Seni işbirlikçi aşüfte! Ne yaptığını bilmediğimi sanma." "Bu sefer ne yaptı?" Ian soruyor. "Biliyorsun o bir baş belası."

Ev muzip sırıtışını gizleyemiyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Yani bana bir randevu ayarladığında, sonra Parker'a söylediğinde, onun gelip beni oradan sürükleyerek çıkaracağını bilmiyor muydun?"

"Hayır!" Ev gülmekten kırılır ve Parker'a döner. "Sen !"

"Kendimi savunmam gerekirse, o dangalak onu golf sahasına götürdü.

Onu kurtarmamı istedi."

"O yaptı. Herkesin önünde beni lanet bir mağara adamı gibi omzunun üzerinden attı."

"Ona dokundu," diye Parker.

Alex kirpiklerini kırptırıyor. "Bu şimdiye kadar duyduğun en tatlı şey değil mi?"

", pislik. Dayak yeme zamanı," diyor Parker iyi huylu bir şekilde ve ona bir çift eldiven fırlatıyor. "Bir haftadan az zamanımız var

Turnuvaya kadar."

Parker bana hızlı bir öpücük veriyor ve kardeşiyle birlikte koşarak uzaklaşıyor. "Turnuva mı?" Ev'e soruyorum.

"Parker sana söylemedi mi? Önümüzdeki hafta Çocuk Hastanesi Turnuvası'nda dövüşecek."

Midem düğümleniyor. "Dövüşmek mi? Rekabet etmediğini sanıyordum."

"Bu bakışı tanıyorum," diye konuşuyor Cooper. "Bu fikir benim de hoşuma gitmiyor."

Ev, "Bu sadece hayır için yapılan bir gösteri dövüşü," diyerek bizi rahatlatıyor.

Cooper bana gülümsüyor, yanağında bir gamze belirliyor. "Biraz alkol getireceğim ve birbirimizin gözlerini kapatabiliriz."

"Sert bir şey olsa iyi olur." "Tamamdır, tatlım."

Ilan kolunu Ev'e doluyor. "Burada bir savaşçının karısı olabilecek kadar kalın derili olan tek kişi sensin."

"Hayır, Macy serttir."

"Ve kesinlikle bir dövüşçünün karısı olabilirim," diye espri yapıyor Cooper.

Koşu bandına atlamadan önce bir saat kadar Parker ve Alex'in yumruk ve tekme atışmalarını izliyorum. Ev benimkinin yanındaki makineyi çalıştırıyor.

"Ee," diyor koşarken. "Siz ikiniz her şeyi çözdünüz mü?"

"Eminim daha çok şeyimiz vardır ama evet, birlikteyiz. Mason bu konuda Parker'a bok atacak mı?" sorun çıkmasını gerçekten istemiyorum.

"Hayır. Onu doğru yola getirdim. Kardeşleri ilişkimize itiraz etseydi ne hissedeceğini sordum. Başından beri bana aileden biri gibi davrandılar."

Ev bana gülümsüyor. "Mason senden hoşlanıyor. Parker'ın sana zarar vermesinden endişeleniyordu, özellikle de yardım için onlara geldiğinden beri."

"Anladım."

"Babasıyla yaşadığı sorunlar son zamanlarda çok huysuz."

Makinemi kapatarak bir havlu aldım ve boynumdaki teri sildim.

"Parker bana infazdan bahsetti."

"Alex ziyaret etmeyi planlıyor ve Mason bundan hoşlanmasa da Alex'in yalnız gitmesini istemiyor."

"Parker bundan bahsedilince bile sinirleniyor."

Ev iç çeker. "Biliyorum. Bence gitmesi ya da en azından Alex'in yanında olması onun için iyi olur. Bu onların tüm hayatlarını etkiledi ve bir kapanışa ihtiyaçları var."

"Onunla konuşmaya çalışacağım."

Parker içeri giriyor, siyah saçları terden ıslanmış. "Gitmeye hazır mısın, bebeğim?"

Kollarımı boynuna doladığımda gözleri parıldıyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Seni yalnız yakalayabileceğim herhangi bir yer." Ev koşu bandında koşarken ona . "Size nasıl teşekkür edebilirim Bayan Çöpçatan? Elmas, mücevher, çikolata? Ne ?"

"Alex ve Mason'la birlikte hapishaneye gidebilirsin."

Solgun gözleri anında buzve tüm vücudu kaskatı kesiliyor. "Böyle bir şey olmayacak."

"Gene'i görmek zorunda değilsin. Sadece onlar görüştükten sonra kardeşlerinin yanında ol."

Parker küfredip elimi tutuyor ve tek kelime etmeden beni salondan dışarı çıkarıyor. Ev'in isteğinden bahsetmiyor ve ben de biraz sakinleşmesine izin vermenin daha iyi olacağını düşündüm.

Sonraki birkaç gün her saniyemizi birlikte geçirdik. Beni güzel bir akşam yemeğine ve sinemaya götürdü. Daha önce yapamadığımız günlük şeyler. Birlikte koşuyoruz ve akşamları eskiden olduğu gibi onun arka verandasında oturuyoruz. Sanki hiç ayrılmamışız gibi ve tüm stres ve endişeler başımızın üzerinde olmadan birlikte olmak güzel.

Şezlongda dizlerinin arasına oturmuş, gökyüzünün koyu mora dönüşmesini izlerken, "Yarın benimle hapishaneye gelir misin?" diye sordu.

"Elbette," diye cevap veriyorum, sesimi olduğum kadar şaşkın çıkarmamaya çalışarak. "Onu görmeye gitmeyeceğim ama Ev haklı. Onun için orada olmalıyım.

Alex ve Mason."

Elimi sakallı yanağına koyuyorum ve ona yumuşak bir öpücük veriyorum. "Hemen yanında olacağım."

* * * *

Mason, Ev ve Alex ile Indiana Eyalet Hapishanesi'nde buluştuğumuzda hava yağmurlu ve kasvetli. Mekânın kasvetli görünümüne uygun bir fon. Kum rengindeki kasvetli binanın etrafını saran üç çitin üzerinde dikenli teller var. Ziyaretçi otoparkına yönlendirilmeden önce iki ayrı kontrol noktasında durdurulup kimliğimizi göstermemiz isteniyor.

Güvenlikten geçmek için sırada beklerken Parker'ın eli benimkinde kenetlenmiş durumda ve Mason'ın kolu Ev'in etrafında sıkıca kilitlenmiş. Alex kıpırdanıyor ve tırnaklarını karıştırıyor, gözleri çevremizi incelemek için etrafta geziniyor.

Elini boştaki elimle yakaladığımda dudaklarında minnettar bir gülümseme beliriyor. "Cooper bugün gelemedi mi?"

"Ona söylemedim. Bu onun görmesini istediğim hayatımın bir parçası değil.

Bu hafta sonu yapacağım dövüş için yeterince endişeleniyor."

Parker, "Bu, kız arkadaşımın el ele tutuşmak için tek serbest geçiş hakkın, göt herif," diye şaka yaparak gerginliği biraz olsun azaltıyor.

Alex bana yaklaşıp yanağımdan öptüğünde Mason bile gülümsüyor. "Eşcinsel kardeşini kıskanıyor, bu bir trip değil mi?" Alex alay ediyor ve Parker kolunu belime doluyor. Sıradaki diğer ziyaretçilerin ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum ve bu beni kıkırdatıyor.

Ceplerimizi boşalttıktan ve bir dizi metal dedektöründen geçirildikten sonra küçük bir lobiye geliyoruz. İki eski püskü kanepeler birbirine açılı bir şekilde oturuyor ve arkalarında birkaç otomat var. Her iki tarafta da koridorlar uzanıyor ve her biri parmaklıklı bir kapıyla kapatılmış.

Ne kadar gürültülü olduğunu fark ediyorum, sürekli bir ses gürültüsü, konuşma ve bağırma, metalin metale çarpması. Bir gardiyan grubumuzu çelik kapılardan birine götürüyor. Parker, "Ben burada bekliyorum," diye ısrar ediyor ve ben de Alex'in elini sıkarak başımı sallıyorum. Ziyaretçiler odasına giden koridora kadar eşlik edilirken Ev yüzünü buruşturarak arkasına bakıyor.

"İyi misin?" Yalnız kalır kalmaz Parker'a sordum.

"Burası tam bir kabus. Çok iç karartıcı ve tüm o gürültü." Başını sallıyor ve bana bakıyor. "İyi ki gelmişim."

Bu sürpriz oldu. "Sen mi?"

"Onun burada bunca yıl acı çekmesi fikri hoşuma gidiyor."

"Kızgınsın."

"Sen de öyle olurdun." Sesinde öfkeden fazlası var ve gözlerindeki incinmişlik ve kırılganlık kalbimi kırıyor.

Elini tuttum. "Gel hadi. Oturalım ve sen de bana Cuma gecesi ne olacağını anlat."

Kahkahasının sesi içimi rahatlattı. "Endişelendiğin bir şey var?

Ben

mi?" "Muhtemelen."

"Olma. Bu hayır için bir gösteri dövüşü ve bir grup hasta çocuklar orada izliyor olacak. Birbirimizi öldürmeyeceğiz."

Kanepede yanına oturmam için beni aşağı çekiyor. Bakışlarından kaçınarak parmak ucumla kot pantolonlu kalçasına daireler çiziyorum ve mırıldanıyorum, "Hâlâ yaralanabilirsin."

Çenemi çimdikleyip başımı yukarı kaldırdığında eğlenceli bir sırtışıla karşılaşıyorum. "Her zaman küçük bir risk vardır, ama iyi olacağım. Birkaç darbe ve çürük." Kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Sen daha çok amının güvenliği konusunda endişelenmelisin. Dövüşten sonra bütün o adrenalin bana pompalanıyor. Evimdeki her yüzeyde seni perişan edeceğim."

"Ciddi bir yara alma, ben de sana asla unutamayacağın bir sakso çekeyim."

"Seni bu konuda tutuyorum," diye uyarıyor alaycı bir sırtışıla. Sonraki bir buçuk saat boyunca babası ve burası dışında her şeyden konuştuk. Dikkatini dağıtabilmem için beni de çağırmasına sevindim.

Sonunda metal kapı açılır ve ziyaretçiler akın akın dışarı çıkar. Alex'in gözleri kızarmış ve şişmiş, Mason ise bir şeyleri kıracakmış gibi görünüyor. Tek kelime etmeden onları otoparka kadar takip ediyoruz.

Ev beni kenara çekti. "Çocuklara bir dakika izin verelim," diye öneriyor ve üçü Parker'ın kamyonetinin arkasında toplanıyor. Ev ve ben Mason'ın arabasının kaputuna oturduk.

"Ne kadar kötüydü?" Ben sordum.

Ev iç çeker ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırır. "Mason hiçbir şey söylemedi, sadece ters ters baktı ve Alex'e yakın durdu. Alex hiç istifini bozmadı, Gene'e annelerini neden öldürdüğünü açıkça sordu."

Böyle bir şeyi sormak zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum, özellikle de bir ebeveyne. "Cevabı neydi?"

"Onu geri istediğini ve öfkesini kontrol edemediğini söyledi."

"Şerefsiz."

"Evet. Alex'in de hoşuna gitmedi. kaybetti, ona akla gelebilecek her türlü kötü ismi söyledi, sonra da gelip infazı izleyeceğine söz verdi. Çok kızgın."

"Hepsi öyle."

Başını sallayarak ayağa kalkıyor. "Sanırım Alex'in içini için buna ihtiyacı vardı."

Elini tuttum. "Ne yapacağım, Ev? Parker'ın bununla başa çıkmasına nasıl yardım edebilirim? İlişkimiz çok yeni. Her şeyi etmekten ."

Yumuşak gülümsemesi güven verici. "Yaptığın şeyi yapmaya devam et kızım. Onu zorlama. Sadece orada olduğunu bilmesini sağla. Belli etmese bile bu onu rahatlatacaktır."

* * * *

Ne olduğunu anlamadan Cuma günü geldi ve midem düğümlendi. Çocuk Hastanesi Turnuvası şehrin en büyük lisesinin spor salonunda düzenleniyor. Davetiyeler sınırlıydı ve küçük bir servete mal oldu. Alan bağışlandığından ve tüm planlama ve kurulum gönüllüler tarafından yapıldığından, hastane çocukların bakımına destek olmak için önemli bir meblağ elde edecek.

Alex hazırlık yapabilmeleri için Parker'ı bu sabah erkenden aldı ve sözüne sadık kalarak Cooper benimle kaldı. Ev, Cody'yi getirecek, o yüzden daha sonra gelecek. İlk birkaç saat hastanedeki çocukların dövüşçülerle takılmaları, imza ve tişört almaları için ayrıldı, bu yüzden hiçbir şey kaçırmıyoruz.

Otoparka girdiğimizde Cooper ve ben sinir küpüydük. Kaldırımlarda ve bitişikteki çimenliklerde toplanan kalabalığa inanamıyorum. Çok az kıyafeti ve kendine saygısı olan kadınlar, çeşitli dövüşçülerin isimlerinin kalpler içinde karalandığı pankartlar taşıyor. MMA

Hayran mı? Gerçekten mi? En çok Mason'ın adı geçiyor. Sanırım bir zamanlar orta sıklet şampiyonu olduğu için.

"Bu çılgınlık," diye nefes alıyor Cooper.

İçeri girmeden önce kimliklerimizi göstermemiz ve renkli bir bileklik almamız gerekiyor. Tribünler dolu ve insanlar yerleştirilmiş sekiz halkanın arasında dolaşıyor. Alex gelip onu öptüğünde Cooper'ın yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Erkencisin."

"Daha fazla bekleyemezdik."

Alex Cooper'ın boynuna mavi bir kordon , sonra aynısını benim için yapıyor. "Bunlar jüriye bizimle birlikte olduğunu gösterir. Birazdan pisti temizleyip herkesi oturtacaklar. Aile halkaların yanında kalabilir."

Cooper onu ayı gibi kucaklıyor. "Dikkatli ol."

Güçlü, kaslı kollarla arkamdan yakalandığımda Alex'in cevabını özlüyorum. "Hey, bebek. Beni biraz kış kırbaçlarken görmeye hazır mısın?"

Onu görünce neredeyse ayaklarım yerden kesiliyordu. Bakışlarım sert göğsünden aşağıya, yontulmuş karın kaslarına doğru iniyor. Siyah şortu kalçalarından aşağı sarkıyor ve son beyin hücremi de çalan kasık kaslarını sergiliyor.

Dudaklarım kulağıma kondur. "Seni tribünlerin altına sürüklemeyen önce bana öyle bakmayı kesmeni öneririm."

"Peki, neden gömlek giymiyorsun?"

"Isınıyordum." Kayıt masasının arkasına uzanıyor ve Reed Brothers spor salonu logolu bir tişört alıyor. "Daha iyi mi?" diye soruyor tişörtü giydikten sonra.

"Evet, etrafta çok fazla dövüşçü var."

"Bir de bana sor," diye homurdanıyor Everly, Cody'yle yaklaşırken. "Ön taraftaki bütün o sürtükleri gördün mü?"

"Merak etme, bebeğim." Parker beni başımdan öptü. "Mason'ı istiyorlar, beni değil."

Everly onu tokatlıyor ve o da gülüyor. "Acemi öğrencilerimizden biri, Brandon, bir dakika içinde çıkacak. İzlemek ister misin?" Alex soruyor.

Genç kuşak altı dövüşçüleri ilk yarışanlar. Alex, Parker ve Mason Brandon'a ilk müsabakasında koçluk yaparken hepimiz onlara tezahürat yapıyoruz. Üç dövüş sonra, Brandon'ın yüzü

sırıttıyor, bir elinde bir kupa tutuyor. İnce, güzel bir kız yanağını şiş gözünün hemen altından öpüyor.

Brandon dönüp kızı dudaklarından öptüğünde Parker yüksek sesle gülüyor. "Aylardır onun peşindeydi."

Cooper yanıma oturuyor ve Alex adımını attığında elini tutuyorum. Rakibi daha kısa ve hantal ama Cooper'ın endişelenmesine gerek yok. Alex onu bir dakikadan az bir sürede yere serdi. Dövüştüğüne dair tek işaret dudağındaki küçük yarık.

Parker tişörtünü çıkarıp köşesine çekildiğinde midem bulanıyor. Rakibini selamlama şeklinden birbirlerini tanıdıkları ve dost oldukları anlaşılıyor. Bu beni biraz daha iyi hissettiriyor. Ayrıca, adam Parker'dan daha zayıf.

Birkaç yumruk ve tekme atıp birbirlerini yokluyorlar. Parker kafasına bir tekme yiyip onu yere serene kadar iyiyim. Ayağa fırladığımda Ev beni koltuğuma geri çekti. "Sakın buna cüret etme. Endişeli bir anne gibi davranırsan seni öldürür. O iyi, gördün mü?"

Haklı. Rakibi yere düştükten sonra avantajı ele geçirdi ama Parker çabucak toparlandı. Kalabalığın tezahüratları kulakları sağır edercesine yükselirken Parker onu tuş olmaya zorlayan bir kiskaca alıyor ve tuttuğumun farkında olmadığım bir nefesi serbest bırakıyorum. Her şey bitti.

Hayranlarla kısa bir fotoğraf ve imza seansından sonra, çocuklar gitmeye fazlasıyla hazır. "Hâlâ Chi-Chi'ye gidiyor muyuz?" Mason sorar ve herkes kabul eder.

Alex telefonuyla mesajlaşırken, "İlan bizimle orada buluşacak," diyor. Cooper gülümseyerek, "Çok geç saate kadar dışarıda kalamayız," diyor.

"Yarın Vermont'a uzun bir yolculuğumuz var."

Alex başını sallar ve onun elini tutar. "Bunu kaçırmazdım."

Parker

Chi-Chi's dolu bir barı olan bir Meksika restoranı. Sanki sorun çıkaracağımızı düşünüyorlarmış gibi grubumuzu arka taraftaki büyük bir masaya oturtular.

Bu iyi bir karar, çünkü herkes gürültülü ve

Dövüş. O tekmeden sonra başım hâlâ ağrıyor ama birkaç içkinin halledemeyeceği bir şey değil.

"Dans pisti olan bir yere gitmeliydik," diyor Ev, Mason'a sırtarak.

Alex, "Bir gün için yeterince egzersiz yaptım," diye cevap verir.

"Ve açlıktan ölüyorum," diye ekliyorum. Bir dövüşten önce asla çok fazla yiyemem, bu yüzden midem şimdi gurulduyor.

"Menünün yarısını sipariş ettin," diye alay ediyor lan. "Asla hepsini yiyemezsin

Bu."

Ona göz kırptığımda Macy kızardı. "Benim yeteneğimden asla şüphe yiyin. etme"

Ev içkisini yudumluyor. "Ee, lan, dün geceki randevun nasıl geçti?"

"Ayrıntıları mı istiyorsun?" diye alay ediyor hınzır bir sırıtışla.

"Onu tekrar göreceğiz misin?"

Mason başını sallıyor. "Sana senin hakkında ne demiştim? çöpçatanlık saplantısı?"

Ev bir elini Mason'ın gezdiriyor. "Onun da benim kadar mutlu istiyorum." Yumuşak bir gülümseme eski kaşlarını çatmış ve dudaklarına bir öpücük bıraktı.

"Seni küçük parmağında oynatıyor." Gülüyorum. Mason, Macy'den bana bakarak, "Konuşmalısın," diye cevap veriyor.

"Çırpılmış," diye öksürüyor lan eline doğru ve herkes gülüyor.

Macy'nin iri kahverengi gözleri bana bakıyor ve kendimi bir metre boyunda hissediyorum. Kolumu beline dolayarak, sandalyelerimiz birbirine değene kadar onu kendime çekiyorum. "Kırbaçlanmış, ve mutlu bir şekilde bağlanmış."

Ev, bir kaç "aww" ve öğürme sesinden sonra, "lan'ın günü gelecek" diyor.

"Belki de bugündür. Şu kızıl garson çok sert bakıyor," diye takılıyorum.

Cooper, "Asla olmaz, eğer sikle uğraşmak istiyorsa, benim hakkım var," diyor.

"Affedersiniz," diyor Alex, gibi yaparak. "O benim baldızımın en iyi arkadaşı. Bu da onu ilk benim alacağım anlamına geliyor."

"Paylaşalım mı?" Cooper öneriyor, geri kalanımız homurdanıyor ve gülüyoruz. "Anlaştık."

"Bunu sevindim. Ee, lan..."

lan gülümseyerek avucunu kaldırır. "Rumpy pumpy olmayacak. Ateşli ve karşı konulmaz olduğumu biliyorum ama ben memeleri ve amcığı seviyorum. Geleceğimde penis yok. Ayrıca," diye ekliyor ukala bir sırıtışla. "Bana bir bak. Çok daha iyisini yapabilirim."

Alex ona bir tortilla cipsi fırlatıyor ve Ev Cooper'a dönüyor. "Peki, sabah ne kadar erken çıkıyorsun?"

"Hava aydınlanır . On dört saatlik bir yol. Yatmak için pansiyona zamanında varırız. Manzaraları ertesi gün görürüz."

"B&B," diye homurdanıyor lan, Mason'a dirsek atarak. ". "

Kıkırdamalarını duymazdan gelen Ev devam ediyor: "Muhteşem olacak. Fotoğraflarını görmek istiyorum."

"Kiraz çiçeklerini görmeyi çok isterim," diyor Macy.

"İlkbaharda bir geziye çıkarız," diye söz veriyorum.

Gece sohbet, kahkaha, içki ve iyi huylu sataşmalarla devam ediyor. Macy aileme tam olarak uyum sağladı ve o anda onun kalıcı olarak bize ait olduğunu anladım. O bana ait.

Sonunda kötü şeyler geride kalmış gibi hissediyorum. Artık rahatlayabilir ve birbirimizin tadını çıkarabiliriz. Bir kez olsun gardımızı indirebiliriz.

Belki Macy'yi biraz uzaklaştırmak için biraz zaman ayarlayabilirim.

Biz plan yaparız ve evren bize güler.

* * * *

Benim işimde, şafak sökmeden çalan bir telefon dışı değildir, ancak içgüdülerim daha arayanın kimliğinde hastaneyi görmeden önce bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyor. Tanrım, şimdi ne var? "Alo?"

"Bay Parker Reed ile mi görüşüyorum?"

"Konuşuyorum."

"Brightville Tıp Merkezi'ne gelmeniz gerekiyor Bay Reed.

Alex Reed için acil durum irtibat kişisi olarak listelenmişsiniz ve kendisi bir araba kazası geçirmiş."

Soğuk bir korku vücudumu sarıyor. Bir buz parçası gibi, tek bir hareket beni yarabilir. "O iyi mi? Durumu nedir?" Hayatta, sadece hayatta kal, Alex. O benim ikizim, diğer yarım. Birbirimize

Kahretsin, ama hiçbir doğanın anlayamayacağı bir bağımız var.

"Emniyet kemerinden kaynaklanan bir i kanama olup olmadığını anlamak için Şimdi tomografiye girecek ama Şu anda bilinci yerinde ve konuşuyor."

Şükürler olsun. "Yola ıkıyorum."

Yirmi dakika sonra Macy ve ben hastanenin otoparkına girdik, Mason ve Ev de hemen . Mason zar zor iyileŐti ve biz yine buradayız.

Mason ve ben nazik bir hemşire tarafından acil servise götürölürken, Macy ve Ev bekleme odasında bekliyorlar. Alex sedyenin kenarına oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu. "Sis. Lanet olası sisti."

Hemşire, "Sadece bazı ŐiŐilikleri ve morlukları var," diye bizi temin etti. "Kısa süre içinde taburcu olacak."

"Ona bir Şey verdin mi?" Mırıldanıyorum. Kendinde değil gibi görünüyor. Yüz hatlarından sempati akıyor. "Hayır, ama bilmelisin ki-" "Cooper öldü," diye araya giriyor Alex. "Hız bile yapmıyordu. O bir dönüŐü kaçırdık ve bir ağaca arptık. Sis yüzünden." Perili gözler bana bakarken derin bir acıyı resmediyor. "O öldü," diyor tekrar ve baygınlık geçiriyor.

Sonraki birkaç gün yürek paralayıcıdır. Alex bu günlerde uyurgezer gibi hareket eder. Doktorunun yazdığı sakinleŐtiricinin yardımıyla Cooper'ın cenazesi boyunca ayakta kalmayı başarır ama ilaçlar geçici bir çözümdür.

Alex'in Őoku geçince nasıl tepki vereceğinden korkuyorum. Öfkesi dillere destan ve yas tutarken onu beladan uzak tutmak için elimizden gelen her Şeyi yapacağız. Cenazeden sonra Mason'ın evinde toplanıyoruz; Macy, Ev ve Bayan Den küçük bir ziyafet hazırlamıŐlar. Kimse yemek yemek istemezken neden insanlar bir ölümden sonra hep yemek yaparlar?

"Bir süre bizimle kalmanı istiyorum," diyor Mason Alex'e, baŐının arkasını avulayarak.

"Hayır, eve gidiyorum... kahretsin." Bunu yapmak istemediğini fark edince başı ellerinin arasına düŐer. Son birkaç hafta içinde dairesini bırakıp Cooper'ın yanına taŐınmıŐtı.

"Sorun yok. Yeni bir yer bulmaya hazır olana kadar burada kal," diye ısrar ediyor Mason.

"Hayır, ben..."

"Ya da benimle kal," diye teklif ediyorum. "Bir sürü odam olduğunu biliyorsun." Mason havayı yumuşatmaya çalışarak "Benim havuzum var," diyor ama

Alex çabalarımızla eğlenmiyor.

"Kesin şunu! Ben lanet bir bebek değilim ve bakıcıya ihtiyacım yok! Bir daire bulana kadar otelde kalacağım."

"Hayır, yapmayacaksın," diye açıkladı Ian. "Evime yeni taşındım ve çok fazla işe ihtiyacı var. Ve senin de meşgul olmaya ihtiyacın var. O yüzden benimle kalacak ve evi onarmaya yardım edeceksin."

Alex ayağa fırlar. "Seninle yaşamayacağım."

"Öylesin. Sormuyorum. Senin için endişelenen ailenle dolu bir odadasın. Şimdi onların nefesini ensende hissetmek mi istersin, yoksa sarhoş olup benimle dolap yapmayı mı tercih edersin?"

Alex etrafına bakınır ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Gel hadi. Gidip eşyalarını alalım." Ian emrediyor ve Alex kızları kucaklayıp Ian'la birlikte ayrılırken şok olmuş bir şekilde ayakta duruyoruz.

"Az önce ne oldu Ian?" diye sordum.

"Ian da Cooper'ı önemsiyordu. Ve o Alex'in arkadaşı. Üçü son birkaç aydır ayrılmaz bir ikili oldular," diye açıklıyor Ev. "Bu muhtemelen şimdilik iyi bir düzenleme."

Mason iç geçirir. "Ona göz kulak olmamız gerekecek."

Macy elimi sıktı. "Bırak kederini nasıl atlatması gerekiyorsa öyle atlatsın. Sana ihtiyacı olduğunda yanında olduğunu biliyor." Kardeşimin bu kadar acı çektiğini ve yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek beni çok üzüyor.

Ev de aynı fikirde. "Ian benim için her zaman bir teselli olmuştur. Ona göz kulak olacak ve Alex bize haber verecek."

"Yani arkamıza yaslanıp hiçbir şey yapmayacak mıyız?" Talep ediyorum.

"Hayır." Ev elini omzuma koydu. "İhtiyacı olduğunda onu ziyaret ediyor ve sevgiyle boğuyoruz ama önce kafasını toparlaması ve olanları kabullenmesi için ona gereken alanı sağlıyoruz."

Mason bakışlarıyla karşılaştığımda başını sallıyor. Bu noktada kardeşime nasıl yardım edeceğime dair hiçbir fikrim olmadığı için ben de onunla birlikte gidiyorum.

Üç Ay Sonra

Epilog

Macy kapısını açtığında gülümsüyor, ben de ona bir öpücük konduruyorum.

konuşmadan dudaklarına yapıştı. "Vay canına, bu ne içindi?" "Benimle gel. Seni bir yere götürmek istiyorum."

"Aslında dışarı çıkmak için giyinmedim," diyor çıplak bacaklarına ve ayaklarına bakarak.

"Sıkı giyinin, dışarısoğuk."

Beyaz Nehir'in kıyısındaki koşu yolunda yürürken Kasım esintisi kuzguni saçlarını krem rengi boynundan kaldırıyor. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

"Beni bu soğukta buraya getirmenin bir nedeni var mı?" diye soruyor bana yaklaşarak.

"Konuşmak istiyorum ve aktif olduğunuzda çok daha anlayışlı oluyorsunuz."

Macy bana baktı. "Ne söyleyeceğini biliyorum ama Park, bence birlikte yaşamaya başlamak için biraz erken olabilir."

"Birlikte yaşamak mı? Delirdin mi sen kadın? Hayır. Asla. Birlikte yaşamak yok. Benimle evlenmeni istiyorum."

Macy'nin çenesi düştü ve ben bir dizimin üzerine çöküp Ev'in onun için seçmeme yardım ettiği yüzüğü tutarken geri adım attı. "Tam burada, bu yolda sana aşık olduğumu fark ettim. Çok tatlı ve güzeldin, hatta ter içindeydin."

Gözleri parlıyor ve kıkırdıyor. "Seni başka birini sevebileceğimi hiç tahmin etmediğim kadar çok seviyorum. Seni her saniye yanımda istiyorum ve bana ihtiyacın olduğu için değil, benim sana ihtiyacım olduğu için. Benimle evlenir misin, bebeğim?"

Korkunç bir an için beni reddedeceğinden emin oluyorum ama yanımda dizlerinin üzerine çöküyor ve hıçkırarak "Evet. , evet, evet" diyor.

"Yani bu bir evet mi?"

"Öp beni, ."

"Evet, canım."

Son

Ama Reed kardeşlerin sonu değil. Şubat 2016'da yayınlanacak olan Alex'in hikayesini kaçırmayın.

Okuduğunuz için teşekkürler! Eğer bu hikayeyi beğendiyseniz, umarım Amazon'a bir yorum bırakmayı düşünürsünüz. Uzun olmasına gerek yok, kitap hakkındaki görüşlerinizi paylaşan birkaç cümle çok takdir edilecektir.

Teşekkür

Beni utanç verici olay örgüsü boşluklarından ve saçma hatalardan kurtardıkları için beta okuyucular Lissa Jay ve Kim Ginsberg'e özel olarak teşekkür ederim. Kim Ginsberg'in düzeltme ve düzenleme hizmetlerine buradan ulaşabilirsiniz. <https://www.facebook.com/Hawk-Eye-Proofreading-and-Editing-1649336758614929/?fref=ts>

Kitaplarımı durmadan tweetlediğin için teşekkürler Jolanda Love. Harika kitap önerileri var. Onu buradan takip edebilirsiniz: <https://twitter.com/JolandaNovella>

S.M. Shade Kitap Grubu üyelerine Reed kardeşleri benim kadar sevdikleri ve onları sürekli paylaştıkları için teşekkürler. Tüm o paylaşımları gördüm, Analia Almonte, Jennifer Lessard ve Sandy Ambrose! Sizi seviyorum kızlar.

Sterling Shore serisi nedeniyle hayranı olduğumu itiraf ettiğim bir yazar bana ulaştı ve bu seriyi okurlarıyla paylaştı. Onun bu jesti sayesinde çok sayıda yeni arkadaş edindim. Teşekkürler, C.M Owens.

Son olarak, Bağımsız yazarların hikayelerini duyurmalarını mümkün kılan tüm kitap blogcularına ve sayfa sahiplerine teşekkürler. Siz olmadan bunu yapamazdık. Kitaplarımı paylaşan çok sayıda blog ve sayfayı listelemem mümkün değil, ancak özellikle cömert davranan birkaçına dikkat çekmek istiyorum. Just One More Page, Saints and Sinners Books ve The Art of Romance. Hepiniz çok iyisiniz.

Stalking Bağlantıları

Okuyucularla bağlantı kurmayı seviyorum! Lütfen beni aşağıdaki bağlantılardan takip edin: <https://facebook.com/authorsmshade>
<https://facebook.com/smshadebooks> <https://twitter.com/authorSMShade>
<http://www.smshade.blogspot.com>

S.M. Shade Kitap Kulübü'nün bir parçası olmak ister misiniz? Bir üye olarak hediye kartları, e-kitaplar ve İleri Okuma Kopyaları için çekiliőlere katılacaksınız. Özel Facebook grubunun bir parçası olun ve yakında çıkacak kitaplardan alıntıları ve kapak resimlerini herkesten önce öğrenin. Katılmak için şu adresten talepte bulunabilirsiniz:
<https://facebook.com/groups/694215440670693>

S.M. Shade'den daha fazlası

Son Kadın, Geriye Kalan Her Şey : Birinci Kitap <http://www.amazon.com/gp/product/B00HYO0AHI>

Abby Bailey, karanlık bir mağazada eski model ve aktör Airen Holder'la tanıştığında aklındaki son şey romantizmdir. Bir veba salgını nüfusu yok etmiş, Abby'yi elektriğin, temiz suyun ya da tıbbi bakımın olmadığı bir dünyada oğlunu tek başına büyütme zorunda bırakmıştır. Tek önceliği hayatta kalmaktır.

Geçtiğimiz aylarda yaşadıkları dehşet yüzünden travma geçiren Abby ve Airen birbirleri için teselli kaynağı olurlar. Geçmiş yüzünden zarar gören ve Airen'in kendisini aştığına inanan Abby, ilişkilerini platonik tutmaya kararlıdır. Ancak Airen karşı konulması zor bir adamdır, özellikle de Abby'nin hayatını kurtarmak için kendi hayatını riske attıktan sonra.

Joseph adında bir adam bahçelerinde baygın düştüğünde ve Abby onu sağlığına kavuşturduğunda her şey değişir. Bu yeni kıyamet sonrası dünyada aşkın farkı nedir? Hayatta kalma ihtimali olmayan üç kişi, bu dünyadaki yerlerini bulabilecek kadar uzun yaşayabilecekler mi?

Bu kitap All that Remains serisinin ilk kitabıdır ve tek başına bir roman olarak da okunabilir. Şiddet ve cinsel durumlar içerir ve 18 yaş ve üzeri için tavsiye edilir.

Falling Together, All That Remains : İkinci Kitap

<http://www.amazon.com/gp/product/B00NY31EWS>

Küresel bir kâbusun ardından Abby Holder hayalini yaşamaktadır. Hayatının aşkı Airen'la evli ve arkadaşları ve ailesiyle çevrili olan Abby, sonsuza dek sürecek mutluluğunu bulmuş gibi görünmektedir.

Ancak veba sonrası bir dünyada yaşamının zorlukları asla bitmez. Koşullar Airen'i çok uzaklara götürdüğünde, onun için sonsuza dek kaybolmuş olabileceği gibi yıkıcı bir gerçekle yüzleşir. Kalbi kırık bir şekilde, en iyi arkadaşı ve acısını anlayan tek kişi olan Joseph'e döner. Ne de olsa o da Airen'i sevmektedir.

Gecenin bir yarısı duyulan korna sesi her şeyi değiştirir ve Abby'yi hayatındaki en önemli iki erkeğin arasında bırakır. Airen, Abby ve Joseph, dünyanın başlarına açabileceği en kötü şeylerden kurtulduktan sonra, en acımasız insan deneyimiyle yüzleşmek zorunda kalırlar... gerçek aşkla. İhanetin, incinmiş duyguların ve kıskançlığın üstesinden gelip sevdikleri için doğru olanı mı?

İçinde bulundukları koşullar sıradan olmaktan çok uzak. Belki de cevap sıra dışıdır. Bu kitap iki erkek arasında cinsel sahneler içermektedir ve 18 yaş ve üzeri için hazırlanmıştır

Sonsuz Bağlar, Geriye Kalan Her Şey: Üçüncü Kitap

<http://www.amazon.com/gp/product/B00RO923XM>

Geleceğe ne kadar çok bakarsanız, geçmiş sizi o kadar çok takip eder.

Abby, Airen ve Joseph bir araya gelmek için savaşmış ve acı çekmişlerdir. Tek istedikleri ilerlemek ve ailelerini hiç sahip olmadıkları sevgiyle büyütmektir.

Ne yazık ki, eski dost ve düşmanlarının yeniden ortaya çıkması, hayatlarını karmaşıklaştırır ve yakından korunan sırları açığa çıkarmakla tehdit eder. Hayati bir kurtarma operasyonu yaklaşırken, risk altında olan tek şey ilişkileri değildir. Birbirleriyle birlikte bir geleceğe tutunabilmek için geçmişi geride bırakabilecekler midir?

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

